JACK HIGGINS

NUMAI UN SINGUR OM AR FI PUTUT CONCEPE UN ASEMENEA PLAN ÎNDRĂZNEȚ.

SĂ PRINZI UN REGE

ACTION

TO CATCH A KING

by Jack Higgins

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi
reprodusă sau transmisă sub nici o formă
şi prin nici un fel de mijloc – electronic
sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere,
înregistrare magnetică sau prin alt sistem
de stocare şi redare a informaţiei,
fără permisiunea scrisă a Editorului.

JACK HIGGINS

Să prinzi un rege

Traducere de Oana Negureanu

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: DOINA CĂLIN
Corectori: Georgeta Toma
Sanda Vidrighin

ISBN 973-95062-6-2

Prolog

În iulie 1940, Walter Schellenberg, Brigadenführer SS şi general-maior al poliţiei, a primit ordin de la Hitler să plece la Lisabona ca să-i răpească pe ducele şi pe ducesa de Windsor, care atunci stăteau într-o vilă în Estoril, după ce fugiseră de ocupaţia germană din Franţa. Povestea de faţă este o încercare de a recrea evenimentele din jurul acestui episod uluitor. În mare parte este vorba despre fapte istorice bine documentate, deşi anumite părţi sînt, evident, ficţiune. Persoana care iese totuşi cu faţa curată din toată această afacere bizară este chiar ducele de Windsor.

Pentru acest motiv ofer această carte, ca omagiu, unui domn galant şi demn de toată onoarea.

Capitolul 1

LISABONA
1940

Imediat după miezul nopții începu să plouă, iar polițistul portughez îi aduse o pelerină din boxa paznicului, pe care i-o puse pe umeri fără o vorbă.

Se făcuse destul de frig, aşa că ea începu să se plimbe pe alee, oprindu-se să privească rîul Tagus, unde străluceau, îndepărtate, luminile Lisabonei. O cale lungă, dar nu la fel de lungă ca la Berlin sau Paris, sau Madrid, dar acum era aici, în fața vilei de stuc roz din Estoril. Finalul peregrinărilor, mai obosită ca niciodată în viață şi, deodată, dorindu-şi să se termine totul mai repede.

Se întoarse spre polițistul de la poartă.

– Vă rog, îi zise în engleză, cît mai durează? Sînt aici de aproape o oră. O prostie, bineînțeles, el n-avea cum s-o înțeleagă.

Se auzi sunetul făcut de motorul unei maşini, se văzură şi farurile luminînd tufişurile de mimoze de pe deal şi un *Mercedes* negru opri deodată la cîțiva metri depărtare.

Bărbatul care coborî din spate era mare şi bine clădit. Avea capul gol şi ochelari pe nas şi-şi ţinea mîinile în buzunarele pardesiului negru.

Îi spuse ceva în portugheză poliţistului, după care se întoarse spre fată. Engleza lui era excelentă.

– Domnişoara Winter, nu-i aşa? Domnişoara Hannah Winter?

– Da, aşa e.

– Pot să vă văd paşaportul?

Încercă să-l scoată cît mai repede, bîjbîind pe întunericul friguros şi scăpînd pelerina de pe umeri. Omul i-o puse la loc politicos, după care îi luă paşaportul.

– Deci, un cetăţean american.

– Vă rog, rosti ea, cu mîna pe mîneca lui. Trebuie să-l văd pe duce. Este o chestiune extrem de urgentă şi de importantă.

El o privi foarte calm un moment, apoi dădu din cap spre poliţistul care începu să deschidă poarta. Maşina veni mai aproape de ei. El îi deschise portiera, iar ea urcă. Imediat urcă şi el.

Motorul se ambală şi *Mercedes*-ul ţîşni înainte, şoferul întorcînd mult volanul, făcînd un cerc în faţa porţilor deschise şi pornind cu viteză înapoi spre Lisabona.

Ea fusese aruncată într-un colţ, dar el o prinsese de braţ, o echilibrase şi apoi aprinsese lumina. Încă mai ţinea într-o mînă paşaportul ei.

– Hannah Winter, cetăţean american? Nu prea cred. Rupse paşaportul şi-l aruncă într-un colţ. Asta, cred, ar fi o descriere mult mai corectă.

Paşaportul pe care i-l pusese în mîini era unul german. Ea îl deschise cu o fascinaţie încărcată de oroare. Poza dinăuntru era a ei.

– Fräulein Hannah Winter, rosti omul. Născută la Berlin pe 9 noiembrie 1918. Negi cumva?

Ea închise paşaportul şi-l întinse spre el, luptîndu-se cu panica.

– Numele meu este Hannah Winter, dar sînt cetăţean american. Ambasada americană va confirma.

– Reich-ul nu ţine seama de drepturile cetăţenilor săi de a-şi schimba naţionàlitatea după cum vor. Te-ai născut nemţoaică. Pot să prezic cu destulă siguranţă că aşa vei şi muri.

Străzile erau pustii în vreme ce ei mergeau cu mare viteză, încît deja ajunseseră în oraş şi o porniseră pe malul rîului.

Omul rosti iar:

– Interesant oraş, Lisabona. Ca să intri în oricare ambasadă trebuie mai întîi să treci de un punct de control format din poliţişti portughezi. Aşa că, dacă ai fi încercat să intri fie în ambasada americană, fie în cea britanică, tot am fi pus mîna pe tine.

Ea îl privi nedumerită şi zise:

– Nu înţeleg. Cînd am cerut să fiu primită, omul de la poartă mi-a spus că trebuie să verifice la Cartierul General.

– E foarte simplu. Poliţia portugheză a acceptat un mandat de extrădare pe numele Hannah Winter pentru că a fost acuzată de crimă – de trei, de fapt. Mai mult, au acceptat să se ocupe chiar ei de treaba asta.

– Dar dumneata, dumneata nu faci parte din poliţie.

– Oho, ba da. Nu precum cea portugheză, ci una mult mai interesantă. O dădu pe germană. Sturmbannführer Kleiber, de la biroul din Berlin al Gestapo-ului. Colegul meu este Strumscharführer Gunter Sindermann.

– Şi ce-o să se întîmple acum? îl întrebă pe un ton monoton.

Kleiber stinse lumina şi întunericul se instaură iar în partea din spate a maşinii.

– Ah, păi o să te ducem acasă, îi răspunse. Înapoi la Berlin. Nu-ţi face griji. O să avem noi grijă de tine.

Mîna lui era pe genunchiul ei, ridicîndu-se spre coapsă pe ciorapul fin de mătase.

Fusese o mare greşeală, pentru că dezgustul simţit de ea o ajută să-şi revină iar la viaţă. Căută pe întuneric clanţa portierei, ţinîndu-şi respiraţia în vreme ce mîna lui cutreiera nestînjenită pe piciorul ei. *Mercedes*-ul încetini ca să permită trecerea unei maşini-cisternă. Atunci îl împinse pe Kleiber cu toată forţa, deschise portiera şi se aruncă în întuneric, pierzîndu-şi echilibrul şi rostogolindu-se de cîteva ori.

Şocul fusese cam puternic şi, atunci cînd izbuti să se ridice în picioare, se văzu nevoită să se sprijine de un perete. *Mercedes*-ul pornise mai departe, însă acum se oprise şi venea cu viteză înapoi. Îşi pierduse un pantof, dar, cum nu avea ce face, şi-l scoase şi pe celălalt, intră pe prima alee şi o luă la fugă.

Cîteva momente mai tîrziu ajunse pe malul rîului. Încă ploua tare şi, dinspre Tagus, se înălţa ceaţa groasă, iar felinarele de pe stradă erau rare şi puţine. Se părea că în zona aceea nu existau case sau magazine, numai depozite întunecate profilate în noapte.

Atunci cînd ceaţa o înconjură cu totul, avu sentimentul că rămăsese singurul om din lume, dar imediat după aceea auzi paşii urmăritorilor săi răsunînd pe aleea întunecată din spate.

Începu iar să fugă, cu paşi neauziţi din cauză că rămăsese doar în ciorapi. Îi era frig, foarte frig, dar, imediat după aceea, văzu o lumină apărînd de cealaltă parte a străzii, cu fațada spre rîu. Semnul de neon anunța că acolo era *Joe Jackson's*, iar dedesubt se citea clar: *Barul american.*

Se apucă să traverseze strada în fugă, cu inima plină de disperare şi speranță, dar dinăuntru nu se vedea nici o lumină, iar uşile de sticlă erau închise. Se apucă să le zguduie cu furie. În partea aceea se afla şi un doc şi ceva mai departe o uşă pe care stătea scris *Culise.* O încercă şi pe aceea, bătînd în ea cu pumnii, dar chiar atunci Kleiber dădu colțul cu un Luger în mînă.

– Te învăț eu minte, mîrîi el. Jidancă afurisită ce eşti.

Atunci cînd îl văzu apărînd şi pe Sindermann, se întoarse şi-o luă la fugă pe doc, dispărînd iar în ceață.

Joe Jackson avea păr întunecat şi ondulat, chipul palid, ochi verzui şi o grimasă uşoară care-i dădea un aer ironic şi care-i ridica colțul buzelor. Era zîmbetul obosit şi detaşat al unui om care constatase că viața era mai coruptă decît crezuse el.

Întotdeauna ținea localul închis în zilele de luni. În primul rînd, asta însemna că angajații aveau şi ei o zi liberă şi o noapte fără greutăți, iar în al doilea rînd, nu se prea făceau afaceri grozave chiar de la începutul săptămînii. Astfel, avea şi el linişte şi pace ca să verifice registrele, ceea ce şi făcea atunci cînd Hannah apăruse la uşă prima oară.

Un bețiv, cugetă el, unul care mai caută ceva de băut, îşi zisese, reîntorcîndu-se la socotelile lui. Însă o clipă mai tîrziu o auzise la uşa artiştilor. Auzise deja un murmur de glasuri şi apoi şi un țipăt ascuțit. Deschise sertarul de jos din partea dreaptă a biroului de unde scoase un Browning automat, se ridică de pe scaun şi se îndreptă rapid spre uşa biroului.

În seara aceea era îmbrăcat într-un pulover albastru şi pantaloni închişi la culoare. Un bărbat destul de scund, nu avea mai mult de un metru şi şaptezeci, dar cu umeri laţi.

Descuie uşa artiştilor şi rămase în prag, cu urechile ciulite. Se auzea un ţipăt înăbuşit ceva mai departe pe doc. O porni spre locul cu pricina, fără grabă, neauzit în sandalele simple cu tălpi de frînghie împletită.

La capătul docului era şi un felinar. În lumina lui o văzu pe Hannah Winter întinsă pe spate. Sindermann era cocîrjat deasupra trupului ei. Kleiber stătea alături de el, cu Luger-ul încă în mînă.

– Şi acum, domnişoară Winter, rosti el în engleză, o lecţie de bună purtare.

– Nu prea cred, le strigă calm Jackson.

Îl împuşcă pe Kleiber în antebraţul stîng, forţîndu-l să se dea înapoi şi să se sprijine de balustradă, Luger-ul căzînd în apele întunecate de dedesubt.

Kleiber nu scoase un sunet; rămase nemişcat, strîngîndu-şi cu mîna braţul rănit şi aşteptînd ce avea să vină.

Hannah Winter, însă, prinsă sub greutatea lui Sindermann, privi ameţită în direcţia lui Jackson. Joe nu stătu pe gînduri şi-l pocni pe neamţ cu patul pistolului peste ceafă.

Sindermann se ridică de pe fată şi ridică şi mîinile. Pe chipul lui nu se vedea urmă de teamă, numai furie nemărginită. Jackson o ajută pe fată să se ridice în picioare. Pentru un scurt moment, atenţia lui fu îndreptată asupra ei şi a felului în care se chinuia să se apropie de el. Atunci atacă Sindermann, cu capul lăsat în jos, ca un taur.

Jackson trase fata într-o parte şi întinse un picior în faţă. Sindermann se împiedică şi căzu peste balustradă cu capul înainte. Îl auzeau urlînd în vreme ce se rostogolea spre apa rîului înspumat. Jackson o prinse pe Hannah cu un braţ pe după talie.

– Te simţi bine?

– Acum da, îi răspunse ea.

Făcu un gest cu pistolul spre Kleiber care, nemişcat, cu sîngele scurgîndu-i-se printre degete, aştepta să vadă ce avea să se întîmple mai departe.

– Ce ne facem cu individul ăsta?

– Lasă-l să plece.

– Nu chemăm poliţia?

– Nu e de competenţa poliţiei, răspunse ea ostenită.

Jackson îi făcu semn din cap lui Kleiber.

– Ai auzit ce-a spus doamna, da?

Neamţul se întoarse şi se îndepărtă grăbit pe doc. Hannah nu mai avea destulă energie ca să se ţină pe picioare. Jackson băgă Browning-ul în pantaloni, la spate, şi o ridică în braţe.

– O.K., scumpete, mai bine te-aş duce înăuntru.

Rămase sub apa fierbinte mai bine de douăzeci de minute înainte să se şteargă bine şi să-şi pună halatul mare pe care îl primise de la el. Apartamentul se afla la cel de-al doilea etaj, undeva în spatele clubului şi ferestrele dădeau spre rîu. Era curat şi funcţional, de abia mobilat, cu puţine dovezi de avere personală mare. Locul de odihnă prezent al unui om care mai toată viaţa fusese în mişcare.

Ferestrele şi uşa balconului erau deschise şi Hannah îl găsi pe balconul larg de lemn, cu un pahar în mînă, privind spre rîu. În depărtare se auzi mugetul unei sirene de ceață în vreme ce un vapor ieşea în mare.

Se cutremură fără voie.

– Cel mai singuratic sunet din lume.

– Trenurile, o contrazise el cu un ton grav. Dacă ne luăm după Thomas Wolfe. Dar acum lasă-mă să-ți aduc un coniac. Arăți de parcă ai avea mare nevoie de un întăritor.

Glasul lui trăda accentul plăcut din Boston, un glas bun, american.

– De unde anume eşti? îl întrebă ea.

– Cape Cod. Dintr-un sat de pescari numit Wilton. Dar asta a fost cu foarte, foarte multă vreme în urmă. Îi dădu paharul cu coniac. Dar tu?

– New York, deşi, în unele cercuri, se discută în contradictoriu despre treaba asta, îi răspunse, sorbind apoi din coniac.

El îşi aprinse o țigară.

– Dar amicii de afară? Ai spus că nu-i o treabă de competența poliției.

– Într-adevăr, răspunse ea. Vezi tu, ei sînt poliția. Deşi o formă ceva mai ciudată, apărută în timpul celui de-al treilea Reich, cunoscută şi sub numele de Gestapo.

Jackson deja nu mai zîmbea. Închise toate geamurile şi se întoarse iar cu fața spre ea.

– Tu eşti Joe Jackson, nu?

– Aşa e, dar nu cred ce ne-am mai cunoscut.

– Nu, încuviință ea. Dar ştiu totul despre tine. Numele meu este Hannah Winter. Sînt cîntăreață. Născută la Berlin, deşi părinții m-au dus în America pe cînd aveam numai doi ani. M-am întors la Berlin cu două luni în urmă, ca să cînt la clubul unchiului meu, Max. Cunoşti vreun pianist pe nume Connie Jones?

Jackson zîmbi.

– Absolut. Este în Madrid, cu trio-ul lui, cîntă la *Flamenco.* Trebuie să apară aici săptămîna viitoare.

– Cu două săptămîni în urmă mă acompania pe mine, la clubul unchiului din Berlin. La *Garden Room.* El e cel care mi-a povestit despre marele Joe Jackson care conduce cel mai grozav bar american din Lisabona. Care a luptat în Spania cu Brigada Internațională şi care a zburat pe avioane de luptă împotriva Legiunii Condorul, a naziştilor.

Jackson rosti:

– În regulă. Accept ceea ce mi-ai spus.

Ea îl privi o clipă, apoi şopti:

– Ai auzit vreodată de un om numit doctor Ricardo de Espirito Santa e Silva?

– Un bancher portughez. Are o vilă în Estoril.

– Ştii cumva pe cine găzduieşte acum?

– Asta o ştie toată lumea. Ducele şi ducesa de Windsor.

– Dar nu pentru multă vreme, zise ea. Nu dacă naziştii reuşesc să ducă la bun sfîrşit ceea ce şi-au propus.

Începu să tremure.

– Bine, zise Joe Jackson, prinzînd-o de umeri şi apoi aşezînd-o alături de el pe canapeaua din fața focului. Acum linişteşte-te. Nu te grăbi şi spune-mi tot ce ştii despre afacerea asta.

Capitolul 2

Totul începuse, dacă se putea spune aşa, cu un bărbat pe nume Eirich von Manstein care, la începutul lui 1940, era şeful Statului Major al generalului Gerd von Rundstedt.

Von Manstein, care avea să devină cel mai bun comandant în teren pe care l-a putut produce armata germană în timpul celui de-al doilea război mondial, era şi un tactician de excepţie care mereu punea sub semnul întrebării părerile şi opiniile emise de superiorii săi, mai ales planurile lor de a invada Franţa şi Ţările de Jos.

Văzîndu-se pus în situaţia de a fi retrogradat, cariera fiindu-i ameninţată, întîmplarea a făcut să se afle la un dineu dat de Adolf Hitler pe 17 februarie 1940. La acel dineu n-a scăpat ocazia de a-i arăta führer-ului planul său alternativ, o invadare a Canalului cu armate de elită prin Ardeni, menită să separe armatele franceze de cele britanice.

Hitler a fost aşa de obsedat de ideea aceea, încît, cu timpul, a ajuns să creadă că fusese chiar a lui. Pe 10 mai, planul s-a pus în aplicare cu un efect incredibil. În numai cîteva zile armatele aliate erau în plină retragere.

Pe 2 iunie, mulţumită deciziei lui Hitler de a-şi opri armata la capătul Canalului, mare parte din Forţa de

Expediție Britanică a reușit să-și salveze oamenii de pe plajele de la Dunkirk. În după-amiaza zilei de 22, francezii au semnat un document de armistițiu în pădurea Compiegne în vechiul vagon de lemn în care mareșalul Foch dictase germanilor termenii capitulării în noiembrie 1918.

A doua zi dimineață devreme, Hitler, acompaniat de Keitel și de alți cîțiva aleși pe sprînceană, a aterizat la aeroportul Le Bourget și a fost apoi condus la Paris. Cea mai devastatoare campanie din războiul modern se încheiase.

În restul Franței era haos, mai ales în sud, unde șoselele erau pline de refugiați care se îndreptau spre Pirinei și spre granița cu Spania, mulți dintre ei cetățeni britanici care locuiseră pe Riviera ani îndelungați.

Printre ei se afla și un convoi de mașini în capul căruia se afla un *Buick*, care trăgea după el o mică rulotă încărcată cu bagaje. Într-un orășel micuț, la vest de Arles, jandarmii ridicaseră o baricadă ca să oprească trecerea refugiaților.

Atunci cînd *Buick*-ul se oprise, bărbatul mic și slăbuț care stătea în spate alături de o femeie brunetă, se ridicase în așa fel, încît să poată fi bine văzut. Zîmbise cu un farmec considerabil, dar autoritatea din privire și ton nu avea cum să nu fie recunoscută.

– Sînt prințul de Wales, spusese într-o franceză impecabilă. Dacă sînteți amabili, vă rog să mă lăsați să trec.

Ofițerul care conducea operațiunile îl privea cu gura căscată, mai ales că-l recunoscuse și, imediat, lătrase un ordin la oamenii din subordine. Baricada a fost ridicată imediat, iar ducele şi ducesa de Windsor împreună cu grupul lor fură lăsaţi să treacă.

La Berlin, în vinerea care urmă, afară ploua atunci cînd Hannah Winter plecă din apartamentul ei din Königstrasse. Era opt şi jumătate: o oră înainte să înceapă primul program de cabaret din seara aceea de la *Garden Room* care se afla cam la o milă depărtare, aproape de Unter den Linden. Cum taxi-urile erau rare la acea oră, era preferabil să se grăbească. De cealaltă parte a străzii era parcat un *Mercedes.* Îl privi plină de speranţă, după care îşi dădu seama că era o maşină particulară, aşa că o porni mai departe pe jos.

Doi bărbaţi tineri dădură colţul străzii apropiindu-se de ea. Erau îmbrăcaţi într-un fel de uniformă a Partidului Nazist, dar ce anume semnifica nu avea habar. În zilele acelea erau aşa de multe uniforme. Se opriră, blocînd drumul, cu chipurile de sub cozorocul şepcilor dure, fără zîmbete. Intrase în bucluc şi o ştia.

– Actele, îi zise unul dintre ei.

Atunci îşi aminti de prima regulă a unchiului Max. Niciodată nu trebuia să-şi arate spaima.

– Sînt cetăţean american, le răspunse calmă.

– Şi?

Bărbatul pocni din degete şi ea se văzu nevoită să-şi scoată paşaportul şi să-l predea.

– Hannah Winter, douăzeci şi doi de ani. O vîrstă foarte bună. Tovarăşul lui deja se strîmba atunci cînd îi dădu înapoi paşaportul. Şi permisul de trecere.

Celălalt se apropiase, cu ochii strălucind de răutate, dezbrăcînd-o din privire, foarte încîntat de întreaga scenă. Scoase şi permisul şi-l dădu ezitînd.

– Măi să fie, ia te uită aici. O evreică. Se apropie şi mai mult de ea. Unde ţi-e steaua, jidanco? Ştii foarte bine că-i un delict grav să fii prinsă fără ea. Trebuie să facem ceva din pricina asta.

Acum era foarte aproape de ea, forţînd-o să meargă cu spatele spre gura aleii întunecate din apropiere. Se auzi o portieră trîntită şi Hannah văzu un bărbat ieşind din spatele *Mercedes*-ului, gata să traverseze strada.

– Ajunge, strigă omul prin ploaie.

Era de înălţime medie, purta o pălărie cu boruri moi şi o haină neagră de piele. În colţul stîng al gurii se clătina o ţigară. Omul care o interogase pînă atunci se încruntă feroce.

– Dacă ţii la pielea ta ar trebui să dispari de aici. Asta e treaba poliţiei.

– Chiar aşa? rosti omul calm. Fräulein Winter, este corect? Numele meu este Schellenberg. Am auzit şi am văzut ce s-a întîmplat în vreme ce stăteam în maşină. Oamenii ăştia te supără?

– E evreică şi umblă brambura pe străzi fără să aibă Steaua lui David.

– Este cetăţean american, dacă am auzit bine. Nu este aşa, Fräulein?

Zîmbetul lui avea un farmec feroce, accentuat fiind de cicatricea căpătată într-un duel şi care-i brăzda obrazul, aşa că stomacul ei, pe moment, fără ca ea să vrea, se strînsese de surescitare.

– Da, răspunse.

O mînă se prinse de braţul lui Schellenberg, scuturîndu-l furios.

– Dispari de aici, acum. Dacă nu vrei să-ţi terminăm faţa.

Schellenberg nu părea deloc speriat de amenințare.

– Vai de mine, ce băiețel obraznic avem aici.

Ridică mîna dreaptă şi făcu un semn discret. Doi bărbați în uniforme la fel de negre ca *Mercedes*-ul coborîră din maşină şi se grăbiră să vină spre grupul lor. Banderolele de pe brațele lor aveau insemnul RFSS cusut cu fir argintiu. Reichsführer der SS, banderolele purtate de oamenii din personalul lui Himmler.

Schellenberg le zise fără să se întoarcă spre ei:

– Cred că băieții ăştia au nevoie de o lecție. O prinse pe Hannah de braț. Fräulein.

În vreme ce o conducea cu fermitate de cealaltă parte a străzii, spre maşină, se auzi zgomotul unei lovituri date în plin, un țipăt de durere ridicîndu-se după aceea, dar ea nu îndrăzni să privească în urmă.

Cincisprezece minute mai tîrziu, *Mercedes*-ul opri lîngă trotuar în fată la *Garden Room*. Hans, portarul, se repezi la portieră, chipul fiindu-i cuprins de uluială atunci cînd văzu cine era în maşină. Deschise portiera, iar din *Mercedes* coborî Schellenberg care se întoarse s-o ajute şi pe ea să coboare.

– Deci, aici lucrezi tu, nu? Examină fotografiile din vitrina publicitară sub care se afla şi un afiş mare.

Mai examină afişul cîteva momente, apoi începu să citească ce scria pe el:

– „Hannah Winter şi trio-ul Connie Jones, direct de la clubul *Albany* din New York". Pare interesant. Trebuie să vin şi eu într-o seară.

Ea îi răspunse cu mult calm:

– Eu sînt evreică, după cum ştii foarte bine şi, după cum poți vedea din fotografii, Connie e negru. Nu prea cred c-am putea prezenta prea mare interes pentru un membru al rasei superioare.

– Păi, nu ştiu. Am înțeles că publicul te apreciază foarte mult. Îi zîmbi cu blîndețe. Nu vrei să intrăm?

– Eu folosesc uşa din spate, intrarea artiştilor.

– Iar eu, dimpotrivă, nu folosesc decît uşile principale.

O prinsese iar de braț şi o conduse fără ca ea să protesteze. Hans le deschise grăbit uşa. Unchiul ei era la ghişeul din față şi stătea de vorbă cu fata de la garderobă. Era un bărbat viclean cu înfățişare blajină, cu păr cărunt şi ochelari cu ramă metalică care reuşea mereu să pară dezordonat chiar şi atunci cînd era îmbrăcat în haine de seară.

Atunci cînd îşi văzu nepoata însoțită de Schellenberg, zîmbetul îi dispăru de pe buze şi se grăbi să iasă în întîmpinarea lor.

– Hannah, scumpa mea, ce s-a întîmplat? Ai intrat în vreun necaz?

– Am fost la înghesuială, dar am scăpat mulțumită lui Herr Schellenberg. Acesta este unchiul meu, Max Winter.

– Herr Winter, rosti amabil Schellenberg, întorcîndu-se iar spre Hannah.

În momentul acela avea douăzeci şi doi de ani, o fată micuță şi solidă, cu picioare viguroase; un chip care era mai degrabă plăcut decît frumos şi păr negru şi demodat de lung, dar cu pomeți înalți, frumoşi.

Schellenberg o prinse de mînă şi i-o păstră între palmele lui o clipă.

– Acum, fräulein, după ce te-am văzut la lumină, sînt mai hotărît ca oricînd să-ți văd numărul, parcă aşa spuneți voi, americanii, nu? Dar nu în seara asta, deşi o spun cu mare regret.

Îi ridică mîna spre buze, iar ea simți iar acel val de surescitare.

– Herr Winter.

Ieşi şi, atunci cînd Hannah se întoarse spre unchiul ei, observă că acesta devenise foarte palid.

– Unchiule Max, ce s-a întîmplat?

– Omul acela, şopti bătrînul. Unde l-ai întîlnit? Nu ştii cine e? Acesta-i Walter Schellenberg, SS Brigadenführer şi general-maior al poliției. E mîna dreaptă a lui Heydrich.

Hannah Winter se născuse în noiembrie 1918, cu două zile înainte să se fi semnat armistițiul care punea capăt celui mai teribil dintre războaie. Tatăl ei, Simon, mai demult violonist la filarmonica din Berlin, emigrase la New York în 1920 şi deschisese un mic restaurant în colaborare cu tatăl nevestei sale, pe strada 42. În timpul prohibiției, localul lui se transformase într-un club de noapte foarte căutat, dar sănătatea lui se şubrezise de cînd fusese rănit la piept pe vremea cînd fusese infanterist pe Somme, aşa că, în iulie 1929, murise.

După prohibiție, clubul redevenise restaurant şi prosperase neaşteptat de bine sub conducerea aprigă a soției lui. Hannah fusese crescută ca să devină o fată evreică drăguță care să facă o căsnicie bună, să aibă copii şi tot ce se cuvenea.

Totul ar fi putut merge bine, mai puțin dintr-un punct de vedere. Hannah Winter fusese înzestrată cu o voce uimitoare. Îşi descoperise talentul printr-un noroc, cîntînd cu o formație de jazz de la liceu. De atunci, nu se mai gîndise şi la un alt fel de viață.

La şaptesprezece ani apăruse la *Paloma,* salonul de bal din Hollywood, alături de Benny Goddman. Ca solistă de formaţie făcuse turnee cu Artie Shaw şi Tommy Dorsey.

Dar cel mai bine se putea pune în valoare în lumea mai închisă a cluburilor şi cabaretelor, avînd în spate cîte un trio bun. Atunci era capabilă ca, într-un cîntec cunoscut, să pună atîta forţă şi intensitate, încît să rivalizeze fără probleme cu toate blues-urile cîntate de Bessie Smith.

Şi în clipele acelea ar fi putut să fie la studiourile *Paramount,* turnînd un film cu Bing Crosby, dacă n-ar fi fost unchiul Max, fratele mai tînăr al tatălui ei care, în pofida faptului că fusese naturalizat cetăţean american şi petrecuse acolo douăzeci şi cinci de ani din viaţă, îi îngrozise pe toţi întorcîndu-se în 1937 în oraşul natal ca să deschidă un club de noapte.

Motiv pentru care se afla şi Hannah acolo. Ca să-l convingă că era vremea să renunţe şi să plece înapoi acasă. Dar evenimentele o copleşiseră cu o rapiditate înspăimîntătoare. Războiul de hărţuială se încheiase, iar naziştii erau postaţi pe coasta Canalului, avînd Anglia drept următoarea ţintă, fără să le poată sta ceva în cale.

Tocmai se farda cînd auzi un ciocănit în uşă şi unchiul ei îşi făcu apariţia în cabină. Îşi trase un scaun şi-şi aprinse unul dintre trabucele acelea subţiri care păreau să-i placă aşa de mult, privind-o cu atenţie în oglindă.

– În regulă, ce s-a întîmplat?

Ea îi povesti totul pe scurt, continuînd să se aranjeze şi apoi trecînd după paravan ca să se schimbe.

– Nu e bine, rosti el. Poate c-ar fi mai bine dacă ţi-aş explica felul cum stau lucrurile pe aici. În Germania de azi SS-ul este cea mai puternică forță, dar, înăuntrul organizației, au propriul departament de servicii secrete – temutul SD. Heydrich este directorul general, deşi se află tot sub autoritatea lui Himmler.

– Dar Schellenberg?

– El se ocupă de secția de contraspionaj, dar, mult mai important, este favoritul lui Heydrich. Este mîna lui dreaptă.

Ea nu-i răspunse pentru că era ocupată să-şi tragă peste cap rochia neagră, atentă să n-o păteze cu farduri.

– Ai înțeles ceva din toate astea?

– Nu prea, răspunse ea ieşind de după paravan şi întorcîndu-se cu spatele ca unchiul să-i poată încheia nasturii rochiei. Atît de multe titluri şi nume şi mai multe. Totul e teribil de derutant. Iar uniformele... Din două persoane una pare să aibă un soi de uniformă.

Max o prinse de mînă.

– Aici nu-i strada 42, Hannah.

Ea se aşeză în fața lui.

– Foarte bine, unchiule Max. Atunci hai să mergem acasă.

– Tu mergi, îi zise el. Totul a fost aranjat, bilete şi tot restul.

– Nu înțeleg.

– Connie şi băieții pleacă luni dimineață cu trenul spre Paris. În aceeaşi noapte au rezervate cuşete în vagonul de dormit care merge la Madrid, şi tu la fel.

– Şi cînd s-au decis toate astea?

– Azi. Băieții au un angajament pe o săptămînă la clubul *Flamenco* din Madrid. Doar ştiai.

– Dar eu n-am aşa ceva.

– Nu, dar de acolo poți merge direct spre Lisabona. De acolo pleacă o mulțime de vapoare cu destinația New York. Poate prinzi un loc pe *Clipper.*

– Dar tu?

– Eu am încă multe lucruri de făcut aici.

– Atunci nu plec nici eu.

– Oh, da, o să pleci, scumpo. Pînă atunci ea nu mai auzise acel ton din partea lui. El o mîngîie pe mînă şi se ridică. Avem multă lume în seara asta. Mai bine mă duc să văd cum stăm cu mîncarea.

Atunci cînd el ajunse la uşă, ea îi zise:

– Unchiule Max, eşti amestecat în ceva, nu? Ceva serios?

El îi zîmbi cu blîndețe.

– Ne vedem mai tîrziu. Vezi de-i omoară pe toți cei din sală, scumpo.

Uşa se închise încet în urma lui, iar ea rămase o clipă nemişcată, privind în oglindă, cu mintea în plină furtună. Un moment mai tîrziu auzi o altă bătaie la uşă şi Connie Jones îşi vîrî capul în cabină.

– Eşti gata?

Ea reuşi să-i zîmbească chinuit.

– Pe cît se poate pe moment.

Connie era un negru solid de patruzeci şi cinci de ani, cu păr cărunt tuns foarte scurt. Născut şi crescut la New Orleans, cîntase la pian minunat de la vîrsta de şapte ani, deşi habar nu avea să citească o notă.

– Probleme? o întrebă, aşezîndu-se pe marginea mesei de toaletă.

– Unchiul Max mi-a spus că trebuie să plec cu voi luni dimineață.

– Asta era. Douăsprezece ore în Parisul vesel, apoi expresul de noapte spre Madrid din gara Austerlitz, şi vreau să-ţi spun că de-abia aştept să scap de aici. Îşi aprinse o ţigară. Îţi faci griji pentru bătrîn, aşa-i?

– Mi-a zis că el nu vine, Connie, dar, dacă rămîne aici...

– Ascultă, copilă, dacă un bărbat a ştiut vreodată ce face, acela a fost şi este unchiul Max. Eu l-aş lăsa în pace. O prinse de mînă. Îţi faci prea multe griji, ceea ce nu e bine pentru că avem un spectacol de susţinut, aşa că hai să-l dăm gata şi să scăpăm.

Ea clătină din cap, se ridică şi ieşi după el, fiind imediat înconjurată de zgomotul specific clubului. Vorbăria oamenilor, rîsetele, foşnetele şi agitaţia. Era un soi de tensiune în aer care îşi făcea efectul asupra ei imediat.

Ceilalţi doi negri aşteptau în umbră, lîngă scenă, amîndoi mai tineri decît Connie. Billy Joe Hale, contrabasistul, şi Harry Graf, la tobe. Îşi aruncară ţigările şi urcară pe scenă alături de Connie.

Hannah aşteptă pînă cînd scena fu scăldată de lumina reflectoarelor şi glasul unchiului Max bubui de undeva din spate:

– Şi acum, *Garden Room* vă prezintă cu mîndrie vedeta de la New York, unica Hannah Winter.

În vreme ce Connie şi băieţii începuseră deja o prelucrare după *St. Louis Blues*, intră şi ea pe scenă, în aplauzele spectatorilor, gata să cînte pînă la epuizare.

•

Reinhard Heydrich, spre deosebire de majoritatea membrilor Partidului Nazist, se născuse ca să fie un domn din lumea bună. După ce fusese scos din marină, se alăturase SS-ului şi fusese repede ales de Himmler drept ajutorul lui. Ridicarea lui la poziția de conducător al Biroului Principal de Securitate a Reich-ului, una dintre cele mai puternice poziții în stat, reprezenta aprecierea lipsei sale totale de omenie, cît şi a capacității de conducător cu inteligență superioară.

Cînd Shecllenberg intră, era aşezat la masa de lucru din biroul de pe Prinz Albrechtstrasse şi era îmbrăcat în uniforma de Obergruppenführer SS pentru că tocmai se întorsese după ce luase cina cu Hitler la Cancelaria Reich-ului.

– Ah, iată-te, Walter, îi zise prietenos. Am auzit că ai avut parte de o seară plină, prefăcîndu-te a fi Galahad cu fata Winter.

– Există şi ceva ce tu nu ştii? se miră Schellenberg. S-a întîmplat vreodată, pentru Dumnezeu?

– În lumea noastră rea şi bătrînă, cineva poate supraviețui, Walter, doar ştiind totul despre orice şi oricine.

– Ceea ce, în cazul nostru, înseamnă că aceia care lucrează pentru mine, îți dau mai întîi ție raportul.

– Desigur, zîmbi Heydrich. Spune-mi cîte ceva despre ea. De cîtă vreme se află sub supraveghere?

– De cînd a sosit. Adică de două luni.

– Şi chiar a căzut în fața micii tale scene puse la cale în seara asta?

– Aşa cred.

– Şi ce anume speri să obții? Acces liber în patul ei sau informații?

– Nu uita că noi îl vînăm pe unchiul ei, zise Schellenberg. Iar simplul fapt că este cetățean american îngreunează mult lucrurile.

– Dar s-a născut nemțioaică, rosti Heydrich fără răbdare. I-am văzut dosarul, iar führer-ul a spus de destule ori că toţi cetăţenii Reich-ului nu au dreptul de a-şi schimba naţionalitatea.

– Americanii s-ar putea să aibă o cu totul altă părere asupra acestui subiect, zise Schellenberg. Şi nu prea e momentul să-i supărăm pe cei mari de la Washington.

– Deci, am mai făcut ceva progrese cu acest caz Winter?

– Nu prea. După cîte ai putut vedea din dosarul lui, a fost la Universitatea din Berlin în tinereţe şi a fost membru al Partidului Comunist. Părerea mea este că e agent sovietic. Mai mult ca sigur că are legături strînse cu mişcarea socialistă subterană şi probabil şi cu transferul ilegal de evrei departe de Reich.

– Şi atunci ce mai aştepţi? Arestează-l.

– Nu încă, răspunse Schellenberg. Dacă mai avem răbdare şi aşteptăm puţin nu vom pune mîna numai pe Winter, ci şi pe întreaga lui organizaţie. Este supravegheat oră de oră.

Heydrich rămase încruntat o clipă, după care încuviinţă din cap.

– Foarte bine, Walter. Ai la dispoziţie încă o săptămînă. Şapte zile şi apoi... Se ridică. Ce ai de gînd să faci acum?

Schellenberg ştia ce urma.

– Mă duc acasă să mă culc.

– Aiurea. Heydrich rînji fioros. Seara de abia a început. Mai bine mergem pe la cîteva cluburi de noapte. Serveşte-te cu ceva de băut cît mă schimb eu.

Heydrich ieşi şi Schellenberg, oftînd, se ridică şi se îndreptă spre dulăpiorul cu băuturi ca să-şi toarne un scotch.

Se născuse în Saarbrücken în 1910, fiul unui producător de piane. Cultivat şi inteligent de la natură şi cu un talent neîntrecut la limbi străine, intrase la Universitatea din Bonn la vîrsta de nouăsprezece ani frecventînd Facultatea de medicină, dar trecută la drept după doi ani.

Bine instuit, dar fără un ban în buzunar, văzuse oportunitatea atunci cînd la putere se ridicase Partidul Nazist, în 1933, şi acceptase sugestia unuia dintre profesori de a se alătura SS-ului. Talentul său la limbile străine îl adusese în atenţia lui Heydrich care-l recrutase imediat în SD unde cariera sa fusese de-a dreptul meteorică.

Multe operaţiuni de contraspionaj combinate îi consolidaseră poziţia, totul culminînd cu incidentul Venlo, din 1939, în timpul căruia se dăduse drept membru al rezistenţei ca să cîştige încrederea a trei agenţi britanici de la MI5, în Olanda. Aşa reuşise să-i conducă pe cei trei pe teritoriu neutru de unde fuseseră capturaţi de trupele SS.

Decorat chiar de Führer, fusese avansat la gradul de Brigadenführer SS şi general-maior de poliţie cînd nu avea încă nici treizeci de ani.

Desigur, avea duşmanii lui, dar Heydrich şi soţia lui îl plăceau şi aşa ajunsese să se învîrtă în cele mai înalte cercuri sociale din Berlin. Dar trebuia pentru asta să plătească un preţ, incluzînd în el şi nopţile în oraş cu Heydrich al cărui apetit sexual era de nesaturat şi care nu era niciodată mai fericit ca atunci cînd cutreiera cluburile de noapte şi cabaretele de pe Kursfürstendamm şi Alexander-Platz.

Desigur, pentru Walter Schellenberg, culmea ironiei era faptul că el nu era nazist. Heydrich, Himmler, ba chiar şi Führer-ul, cu toţii ajunseseră să se bazeze pe judecata lui în materie de spionaj şi contraspionaj, dar cu toate astea, pentru el era ca şi cum ar fi stat undeva pe margine şi i-ar fi contemplat pe toţi cu acelaşi dezgust îngrozitor.

Ploaia bătea în geamuri, iar el ridică paharul ca un fel de salut în bătaie de joc spre imaginea reflectată în ferestre.

Capitolul 3

Joi dimineață, chiar înainte de prînz, Schellenberg lucra în biroul lui de pe Prinz Albrechtstrasse cînd începu să sune telefonul. Recunoscu glasul imediat: von Ribbentrop.

– Schellenberg, eşti liber? Aş vrea să vii imediat la mine.

– Ceva deosebit? îl întrebă Schellenberg pe ministrul de Externe.

– O problemă de cea mai mare importanță pentru Reich. Nu pot s-o discut la telefon.

Schellenberg îl sună imediat pe Heydrich şi raportă situația, ştiind foarte bine ce furios era atunci cînd avea impresia că autoritatea lui era uzurpată. Pentru prima dată Heydrich se arătă teribil de intrigat şi-l îndemnă să plece neîntîrziat, smulgîndu-i promisiunea unui raport detaliat ceva mai tîrziu.

Von Ribbentrop îl primi pe Schellenberg în biroul său personal de la Cancelaria Reich-ului.

– Ce bine c-ai venit, prietene. Stai jos şi o să discutăm de îndată problema. În această chestiune îți vorbesc acum în numele Führer-ului, țin să precizez, deci este ceva ce reprezintă o problemă de înaltă securitate.

Schellenberg era sincer intrigat.

– Înțeleg. Vă rog, continuați.

– Spune-mi, l-ai întîlnit cumva pe ducele de Windsor, atunci cînd a venit în Germania în 1937?

– Nu, n-am avut această plăcere.

– Care-i părerea ta personală despre felul în care englezii au făcut față crizei prilejuite de abdicarea lui?

– Mie mi se pare că au rezolvat treaba cu mult bun simț. Tradiția şi responsabilitatea trebuie să aibă prioritate în fața emoțiilor personale, Schellenberg ridică din umeri. Nu prea văd ce ar fi putut face altceva guvernul britanic.

Von Ribbentrop părea deranjat.

– Văd că asupra acestei chestiuni ai fost complet dezinformat. Motivele reale pentru care ducele a fost presat să abdice au fost numai politice. El era omul cu conştiință socială; prea hotărît să schimbe societatea englezească decadentă într-una plină de forță, care să facă față viitorului. Ceva mult mai potrivit nevoilor moderne.

– Înțeleg, zise Schellenberg cu acreală. El v-a spus toate astea?

Von Ribbentrop nu păruse să-l audă.

– A fost foarte impresionat de tot ce-a văzut în Germania. Führer-ul l-a primit la Brechtesgarden. Au stat de vorbă mai bine de-un ceas.

Se ridică de pe scaun şi se duse la fereastră.

– În clipa asta Führer-ul este foarte ocupat cu planurile Operațiunii Leul de Mare – invazia Angliei –, motiv pentru care mi-a cerut mie să am grijă de această chestiune importantă pentru el.

– Înțeleg.

– Ducele, după cum ştii, servea ca general-maior cu forţele aliate din Franţa. În timpul busculadei care a urmat după victoria noastră superbă, el şi ducesa, alături de cîţiva prieteni, au reuşit să traverseze în Spania. Au fost la Madrid pînă de curînd. De fapt, atitudinea spaniolilor în această chestiune este cel mai bine reprezentată de această telegramă pe care am primit-o de la ambasadorul nostru la Madrid, von Stohrer. Am aici o copie.

I-o dădu lui Schellenberg care o citi repede.

„Ministrul de Externe spaniol ne cere sfatul cu privire la tratamentul pe care să-l aplice ducelui şi ducesei de Windsor care trebuie să sosească azi la Madrid, dorind, se pare, să se întoarcă în Anglia prin Lisabona. Ei presupun că am dori să-l oprim aici pe duce şi eventual să încercăm să stabilim contactul cu el“.

Schellenberg îi dădu telegrama înapoi.

– Nu înţeleg.

– Dar este foarte simplu. Din punct de vedere rasial, englezii fac parte din familia noastră germanică. Führerul nu doreşte să-i distrugă. Ar putea avea de jucat un rol important în marele nostru ideal european. Este convins că, oricînd, guvernul britanic va vedea aspectul ăsta şi va cere neîntîrziat pacea. În fond, nici nu prea au de ales. Sînt terminaţi.

– Numai că mai avem de traversat Canalul, sugeră Schellenberg cu ironie.

– Dar nici n-o să mai fie nevoie, nu înţelegi? Şi imediat ce se va încheia un tratat de pace, va trebui să luăm în considerare problema tronului. Ar fi mult mai bine pentru toţi cei interesaţi să fie ocupat de un om iubit de popor şi, care este şi un bun prieten al Germaniei.

Lui Schellenberg îi veni greu să se abţină să nu-i rîdă în nas.

– Chiar vorbeşti serios, domnule ministru?

Von Ribbentrop părea oarecum uimit.

– Desigur. Am aici o copie a unui raport trimis secretarului de stat american pe 2 iulie de ambasadorul lor la Madrid, în care spune că, într-o conversaţie cu unul dintre membrii ambasadei, ducele a declarat că lucrul cel mai important la ora actuală este ca războiul să înceteze pentru a cruţa vieţile a mii de oameni şi pentru a salva alte mii de la mutilări numai ca o mică parte de politicieni să-şi salveze obrazul.

– Ceea ce nu-l prea face un socialist naţionalist, rosti Schellenberg.

Von Ribbentrop continuă fără să-l bage în seamă:

– Ducele şi ducesa au ajuns de curînd în Lisabona şi stau în Estoril în vila unui bancher portughez, doctor Ricardo de Espirito Santo e Silva. Cînd au sosit au găsit două avioane britanice gata să-i ducă în ţară. Ducele le-a trimis înapoi. A refuzat să plece. Nu crezi că este interesant ce-a făcut?

– A motivat în vreun fel decizia sa?

– Dacă ne luăm după informaţiile pe care le avem, a insistat să i se ofere un post demn de el şi să primească asigurări că pe viitor ducesa va fi tratată conform statutului ei, de soţie a lui.

– Mi se pare rezonabil, comentă Schellenberg. Englezii nu prea s-au folosit de talentele lui de cînd au început războiul. A primit şi vreun răspuns?

– Se pare că Churchill i-a oferit postul de guvernator al insulelor Bahamas.

– Inteligent, zise Schellenberg. Şi practic. Trei mii de mile depărtare de război. A acceptat?

– Încă nu. Este evident că trage de timp. Noi credem că ar prefera să continue să stea în Spania, sau poate în Elveția. Normal, gangsterul acela de Churchill şi clica lui nu prea agreează aşa ceva şi noi bănuim că şi serviciile lor secrete sînt gata să intervină.

– În ce fel?

– Păi, cred că scenariul cel mai posibil ar fi ca ducele să fie urcat pe un vapor spre Bahamas cu forța, sau convins, iar aici este momentul în care ar trebui să intervii tu, Schellenberg. Führer-ul este de părere că tu eşti omul cel mai indicat care să discute cu ducele în interesul nostru. Să-i oferi orice ajutor ar avea nevoie. Financiar, de exemplu, dacă de aşa ceva este nevoie. Orice s-ar întîmpla, ducele trebuie să primească ajutor să ajungă în orice țară doreşte el.

– Chiar dacă în cele din urmă aceasta ar fi Bahamas?

Von Ribbentrop se întoarse să-l privească.

– Dragul meu Schellenberg, aşa cum ți-am mai spus de multe ori şi înainte, felul în care spui tu lucrurilor pe şleau, ți-ar putea aduce moartea.

– Scuzele mele, domnule ministru.

– Să continuăm. Dacă ducele se dovedeşte a ezita prea mult, Führer-ul nu are nici un fel de obiecții să-l ajuți tu puțin să ajungă la hotărîrea corectă.

– Cu forța?

– Dacă e nevoie. Evident, va fi de asemenea responsabilitatea ta să ai grijă ca ducele şi ducesa să nu fie expuşi la nici un fel de pericole personale. Nu e nevoie de mai mult decît o mică partidă de vînătoare aranjată în Spania. Imediat ce ai reuşit să-i treci granița, restul e foarte simplu.

Schellenberg se gîndi o clipă, apoi întrebă:

– Şi ăsta-i un ordin venit direct de la Führer?

– Bineînțeles. Von Ribbentrop îi dădu un plic. O să găseşti tot ce ai nevoie aici. Autoritate nelimitată. Nu pot decît să-ți doresc toate cele bune şi să te invidiez pentru inevitabilul succes pe care-l vei avea.

Heydrich stătea la fereastra biroului său, cu documentul în mînă.

DE LA CONDUCĂTORUL ŞI CANCELARUL STATULUI

STRICT SECRET

„Generalul Schellenberg acționează sub ordinele mele directe într-o chestiune de cea mai mare importanță pentru Reigh. Răspunde numai în fața mea. Tot personalul militar sau civil, fără să conteze gardul sau rangul, îl va asista din toate punctele de vedere, aşa cum consideră el necesar.

Adolf Hitler"

– O prostie! rosti Heydrich. O afurisită de prostie construită pe false presupuneri.

Se auzi o bătaie la uşă şi o secretară tînără intră cu un dosar pe care-l aşeză pe birou. Ieşi fără un cuvînt, iar Heydrich bătu cu palma în dosarul proaspăt sosit.

– Aici, Walter, ai tot ce-ți trebuie să ştii despre ducele de Windsor, tot ce s-a înregistrat despre el, dar ce anume te-am învățat eu că trebuie să fie primul principiu şi cel mai important în munca de contraspionaj?

– Aşa cum spun iezuiţii: prin lucrurile mărunte ajungi să-i cunoşti.

– Exact. Adevărul nu este neapărat ce spune un om sau ce spun oamenii despre el. Ci felul în care se comportă; caracterul este reprezentat de acţiune. Lovi iar în dosar. Cu atît mai mult cînd e vorba de acest om. Tu cum l-ai descrie, cum ţi se pare în ochii lumii?

– O contradicţie. Îngrijorat de soarta semenilor lui – atitudinea lui faţă de clasa muncitoare britanică a dovedit-o – şi cu toate astea foarte atras de lux şi plăceri. Un bărbat dificil: rezervat.

– Probabil. În mod sigur încăpăţînat.

– Din cauza poziţiei adoptate în privinţa chestiunii căsătoriei cu ducesa? Unii oameni l-au găsit demn de admiraţie. În trecut, ipocrizia regilor în problemele sexuale a îngreţoşat poporul; se vede clar din istorie. Probabil că ducele a luat o poziţie morală cu această ocazie. O chestiune de principiu. S-o umilească pe femeia pe care o iubea probabil i s-a părut cel mai îngrozitor lucru pe care şi-l putea imagina.

– Cînd a servit în Misiunea Militară Britanică din Franţa în ceea ce ar fi trebuit să fie pentru el o fundătură, a reuşit să facă nişte inspecţii pe Linia Maginot. Heydrich deschise dosarul. Am aici copia unei scrisori trimise la Biroul de Război de general- maiorul Vyse. Dă detalii despre un raport întocmit de duce după o inspecţie făcută în Prima Armată Franceză, şi totul sună cam aşa:

a) Nu s-a făcut mare lucru pentru camuflare.

b) Liniile de tranşee antitanc sînt slăbuţe. Celelalte obstacole anti-tanc nu par să fie tocmai adecvate.

c) Minele contra infanteriei coincid cu zona în care se află şi obstacolele antitanc, astfel încît la acelaşi bombardament vor fi amîndouă zonele distruse.

d) Echipele anti-tanc nu par să fie suficient de bine instruite.

e) Se pare că instrucțiunile nu se fac cu intensitate şi am văzut prea puține trupe.

Vezi? continuă Heydrich. Dovada unei minți militare de primă mînă. Oricum, ia dosarul, citeşte-l cu atenție. Întîi încearcă să-l cunoşti pe omul ăsta şi măcar vei şti ce să vorbeşti despre el.

– Vreți să accept această sarcină?

– Nu sînt sigur. O să-ți spun în seara asta. Pînă atunci, însă, fă-mi raportul departamental obişnuit. Tot ce-a spus von Ribbentrop. Vreau totul trecut pe hîrtie.

Cînd Schellenberg ajunse la el în birou, o chemă imediat pe Frau Huber, secretara particulară a lui Heydrich. Avea treizeci şi opt de ani, era o femeie senzuală, cam plinuță, care nu se farda, îşi ținea părul strîns într-un coc la spate şi se ținea foarte dreaptă. Era deja văduvă de război: soțul ei, un Sturmscharführer în Divizia SS Leibstandarte fusese omorît în timpul campaniei franceze. În bluza albă, simplă şi cu fustă, era uimitor de atrăgătoare.

Schellenberg îi dictă repede un rezumat al întîlnirii sale cu von Ribbentrop.

– Să fie gata cît mai repede cu putință, te rog.

Ea ieşi, iar el deschise dosarul Windsor, începînd să citească. Nu i-a trebuit prea mult, ceva mai puțin de o jumătate de ceas. Cînd termină, se întoarse şi Frau Huber cu raportul completat. El îl verifică şi apoi semnă.

– Copiile ca de obicei? întrebă ea.

– Da, una pentru Reichsführer, una pentru mine şi una pentru dosar.

Femeia ieşi, iar el rămase încruntat un moment, înainte să ridice receptorul şi să ceară să i se facă legătura cu amiralul Canaris, la cartierul general al Abwehrului, de pe Tiripitz Ufer.

Se părea însă că amiralul nu era disponibil. Schellenberg zîmbi. Asta însemna probabil că, fiind joi după-amiaza, Canaris călărea prin Tiergarten. Ridică iar receptorul, ceru o maşină şi ieşi din birou.

Cînd Frau Huber intră în camera de copiere, de serviciu era numai o femeie de vîrstă mijlocie care-i era cu totul necunoscută.

– Cine eşti dumneata? o întrebă imediat.

– Irene Neumann, de obicei lucrez la Biroul Central.

– Bine. Te rog să faci copii după documentul ăsta chiar acum. Trei. Una pentru şef, una pentru generalul Schellenberg şi una pentru mine. Aştept.

Frau Huber îşi aprinse o ţigară şi începu să se plimbe nervoasă prin cameră, în vreme ce cealaltă femeie pregătea maşinăria. *Confidenţial – strict secret*. Nu văzu decît această menţiune, dar mai apoi cuvintele *ducele de Windsor* îi atraseră atenţia.

– Grăbeşte-te, pentru numele Domnului.

Atunci cînd maşina porni, auzi telefonul sunînd în biroul ei şi se grăbi să ajungă acolo şi să răspundă. Era vorba de o chestiune de rutină care-i răpi cel mult trei sau patru minute. Atunci cînd termină de scris o mică dare de seamă, auzi în spate o tuse nervoasă. Se întoarse şi o găsi pe Irene Neumann în prag.

– Trei copii, nu, Frau Huber?

– Da, bine. Pune-le pe birou.

Cealaltă femeie făcu întocmai, după care plecă. Întoarsă în camera de copiere închise uşa cu grijă, apoi deschise sertarul de la masa de lucru şi scoase raportul Windsor din care îşi făcuse şi ea o copie. Îl împături cu grijă, îşi ridică fusta şi-l strecură pe sub manşeta ciorapului.

Un moment mai tîrziu uşa se deschise şi înăuntru intră o femeie tînără în uniforma de auxiliar SS.

– Ai avut mult de lucru?

– Nu prea.

– Bine. Acum poţi să pleci.

Începuse să-şi descheie nasturii de la haina de uniformă, iar Irene Neumann îşi luă haina de după uşă şi plecă.

Amiralul Wilhelm Canaris avea cincizeci şi doi de ani. Comandant distins de distrugător din primul război mondial, era acum şeful Ahwehr-ului, Departamentul de Spionaj al Cartierului General al Forţelor Armate ale Germaniei. Deşi german loial, el, ca şi mulţi alţi ofiţeri de înaltă clasă, detestau aproape toate aspectele regimului nazist, o atitudine care avea să-i atragă dizgraţia şi execuţia spre finele războiului.

Schellenberg era în termeni personali foarte buni cu el şi deseori călăreau împreună prin Tiergarten. În vreme ce aştepta lîngă maşină, îl putea vedea pe amiral mergînd la galop pe aleea dintre copaci, urmat de cei doi cîini de vînătoare favoriţi care aveau probleme să se ţină după calul iute. Îl văzu pe Schellenberg de departe, îi făcu semn cu mîna şi-şi mînă calul în direcţia lui.

Îşi opri calul şi descălecă.

– Probleme, Walter, sau conversație?

– După cum am aflat, nu prea se poate una fără alta. Schellenberg îl strigă pe şofer. Vino şi ține calul domnului amiral.

O porniră printre copaci, cu cîinii după ei.

– Deci, cum mai merge războiul, Walter? Desigur, din punctul tău de vedere.

– Ei bine, Herr amiral, cred că aici sîntem de acord.

– Dar Leul de Mare?

– Numai Führer-ul ştie ce se petrece.

– Şi aşteaptă ca britanicii să ceară pacea dintr-un moment într-altul. Crezi c-o vor face?

– Nu prea.

– Nici eu. Nu cînd e Canalul de traversat. Şi întotdeauna se descurcă al naibii de bine atunci cînd se trezesc puşi cu spatele la zid. Ai auzit ce ecou a avut discursul lui Churchill? „Luptați pe plaje, pe străzi. Sînge, sudoare, lacrimi."

– Dar mai au de înfruntat şi Luftwaffe.

– Ştiu, rosti Canaris încruntat. Grăsanul de Hermann îşi dă iar în petec. Să reducem Londra la pulbere şi cenuşă, să-i bombardăm pînă cînd se predau. Nu asta ar fi trebuit să facă, de fapt, cu armata britanică la Dunkirk? Şi, în loc de asta, Luftwaffe a luat-o pe coajă de la cîteva Spitfire-uri amărîte.

Chipul i se aprinse de furie, iar Schellenberg îl privea aproape cu fascinație. Îl plăcea sincer pe Canaris; îl admira ca om. Pe de altă parte, amiralul era un mare indiscret. Era deja suspectat de Heydrich şi de Himmler, după cum Schellenberg ştia foarte bine, că i-ar fi scăpat data atacului în vest, în tabăra aliaților, ceea ce, dacă era adevărat, mare pustiu de bine nu le făcuse.

– Ei bine, Walter, despre ce e vorba? Despre ce vrei să discutăm? Deja îți cunosc destul de bine mintea aia şmecheră. Spune.

– Mă întrebam, începu Schellenberg, dacă ai vreo opinie cu privire la ducele de Windsor.

Canaris începu să rîdă cu poftă.

– A înnebunit de tot von Ribbentrop? Să nu-mi spui că i-a scăpat bomba asta tocmai în poala ta? Doamne, chiar că te-a băgat la fund, aşa-i?

– Deci ştii despre ce e vorba?

– Sigur că da. M-a contactat ieri, personal. Ştie că avem o organizație la Lisabona. Se părea că credea că ne-am fi putut ocupa noi de întreaga afacere.

– Şi de ce n-o faceți?

– Omul nostru de acolo este un industriaş neamț care operează sub acoperirea unei afaceri de import-export înfloritoare. În dosarele Abwehr-ului este cunoscut sub numele de A 1416.

– Da, l-am întîlnit cînd am fost la Lisabona.

– Serviciile Secrete Britanîce îl cunosc, dacă nu mă înşel, sub indicativul Hamlet.

– E agent dublu? Şi atunci de ce nu-l elimini?

– Pentru că serveşte foarte bine scopurilor mele. Le dă genul de informații pe care vreau să le transmit cîteodată. E ceva de genul „noi ştim că voi ştiți că noi ştim că voi ştiți“. E inutil să mai spun că nu i-aş putea da lui afacerea Windsor. I-ar pune pe britanici drept în miezul acțiunii.

– Şi ăsta a fost singurul tău motiv?

– Nu! Cred că toată treaba asta e o tîmpenie. Un număr de incidente cu privire la duce au fost asamblate alandala. Să-ți dau un exemplu; un discurs pe care l-a ținut cu cîțiva ani în urmă la o cursă a Legiunii Britanice sugerînd că venise vremea ca veteranii britanici din primul război mondial să întindă mîna în semn de camaraderie spre veteranii germani este luat drept semn de încurajare printre cei mai mari cretini dintre conducătorii noştri. O nebunie. De asemenea cred că Führer-ul a interpretat greşit intențiile ducelui numai pentru că acesta a făcut turul țării în '37. Asta ca să-ți amintesc că avem o listă mare de distinşi conducători ai lumii care au vizitat Reich-ul. Asta înseamnă că toți sînt nişte nazişti potențiali?

– Deci, după părerea ta, ducele n-ar fi deloc interesat de propunerile noastre?

– Are în el destul sînge german, ne vorbeşte limba fluent şi mai cred că ne place. Dar părerea mea este că, deşi ne place ca națiune, sentimentele lui nu cuprind şi Partidul Nazist. Asta-i, te-am şocat?

– Deloc, Herr amiral. Eu ți-am cerut părerea şi tu ai fost destul de amabil ca să mi-o spui. Oricum voi respecta confidențialitatea.

O porniră înapoi spre maşină. Canaris rosti:

– Un ultim sfat. Examinează dosarul ducelui din timpul primului război. Viteaz şi curajos dincolo de limite. În pofida ordinelor tatălui său de a fi ținut cît mai departe de cîmpul de luptă cînd se afla pe frontul de vest, nimic nu-i plăcea mai mult decît să fie alături de soldați, motiv pentru care a şi fost iubit. Asta explică popularitatea lui. Întotdeauna se ducea direct în tranşee. Ştiai că ajutoarele lui au făcut o plîngere oficială? Au zis că-i foarte bine pentru el, dar că şi ei trebuiau să-l urmeze acolo, fiind în pericol permanent.

– Asta-mi place, rosti Schellenberg. Asta-mi spune mai multe despre el decît orice altceva.

– Walter, în chestiunea asta, Führer-ul îşi iroseşte vremea în zadar. E vorba de un bărbat care a renunțat la tron mai degrabă decît să fi fost nevoit să trădeze iubirea unei femei. Chiar crezi că un asemenea om ar fi în stare să-şi trădeze țara?

La Estoril, în vila de stuc rozaliu aşezată deasupra mării, ducesa de Windsor stătea lîngă piscină. Citea *La răscruce de vînturi,* unul dintre romanele ei preferate, şi era aşa de absorbită de acțiune, încît nici nu observase că ducele ieşise din casă şi stătea chiar în spatele ei.

Îşi ridică privirea şi-şi scoase ochelarii de soare.

– Vai, David, m-ai speriat.

– Ce anume citeşti?

– *La răscruce de vînturi.*

– Dumnezeule, iar femeia aia, Brontë. De cîte ori ai citit cartea asta?

– Pentru mine e ca un vechi prieten. Extrem de reconfortant pe timpuri tulburi. El se aşeză pe un şezlong în fața ei, iar ea întinse mîna după carafa şi paharele aşezate pe masă în fața lor. Limonadă?

– Mi-ar prinde bine ceva mai tare, dar de ce nu?

– Prostii, David, tu nu bei niciodată înainte de şapte seara. Ce s-a întîmplat?

Se întinse şi-l prinse de mînă. El se forță să zîmbească.

– Tu ştii mereu că s-a întîmplat ceva, nu, Wallis? Am primit o telegramă de la Winston. Mi-a găsit în fine un post. Guvernator în Bahamas. Frumos şi la o distanță de mai bine de trei mii de mile de război.

– O să accepți?

– N-o să am de ales. Nu-i las să ne pună undeva în sertarul de jos şi să uite de noi. Pentru că trebuie să fim împreună. Bărbat şi nevastă pe aceeaşi poziție. Se pare că nu au de gînd să ne ofere asta în Anglia. Aşa că vom merge în Bahamas.

– Dragul meu David, oftă ea. Sîntem în toiul unui război şi sînt sigură că poziția mea nu ocupă prea mult loc pe agendele lor de lucru.

– Dar pe a mea da, Wallis, nu înțelegi? Din punctul ăsta de vedere nu am de gînd să fac compromisuri. Ridică din umeri. Mă cam doare, asta-i tot, că nu mi-au găsit ceva mai important de făcut.

Se ridică şi merse pînă la capătul terasei ca să privească spre mare. În vreme ce-l studia stînd acolo, sentimentul de irosire era aşa de puternic, încît se văzu nevoită să se lupte ca să nu izbucnească în plîns.

Capitolul 4

Schellenberg reveni la birou într-o jumătate de oră. În vreme ce-şi scotea haina, intră Frau Huber. Era foarte agitată.

– V-am căutat peste tot. Nu ne-aţi spus unde plecaţi. Generalul Heydrich este foarte nervos.

Schellenberg îi răspunse cu calm:

– Am crezut că ştie ce mişcare fac chiar înainte să ştiu eu. Unde e acum?

– Cu Reichsführer-ul Himmler. I-am sunat în clipa în care aţi venit. Vă aşteaptă.

Femeia tremura puţin pentru că-l plăcea pe Schellenberg mai mult decît ar fi vrut să admită; dintr-un motiv ciudat admira felul în care pentru el nimic nu părea să conteze.

– Calmează-te, Ilse. O sărută uşor pe gură. Mă descurc eu. Nu numai pentru că sînt mai deştept decît ei, ceea ce e adevărat, ci şi pentru că nu iau totul în serios. Mă întorc să beau cafeaua pînă-ntr-o oră, o să vezi.

Cînd fu condus în biroul decorat în exces de la primul etaj din clădirea de pe Prinz Albrechtstrasse, îl găsi pe Himmler aşezat la o masă mare de lucru, cu un teanc de dosare în faţă, o siluetă surprinzător de ştearsă într-un costum gri de tweed. Fața din spatele pince-nez-ului argintiu era rece şi impersonală, şi era greu de imaginat ce anume gîndea după ochii lipsiți de orice fel de expresie. În multe feluri era un bărbat timid, care putea fi foarte bun cu subordonații săi, iubea animalele şi-şi adora copiii, dar în acelaşi timp şi un monstru, responsabil pentru aproape toată teroarea şi represiunile pe care Reich-ul le înfăptuia asupra victimelor sale.

Heydrich stătea la fereastră, dar, cînd se întoarse, se vedea bine că era furios.

– Pe unde naiba ai umblat, Walter?

Înainte ca Schellenberg să poată răspunde, unul dintre numeroasele telefoane începu să sune. Himmler răspunse, apoi zise:

– Acum nu vreau să fiu deranjat. Puse receptorul la loc.

Îşi scoase pince-nez-ul şi-şi frecă rădăcina nasului cu degetul mare şi arătătorul mîinii drepte, un gest obişnuit, un tic.

– Deci, generale, conversația dumitale cu amiralul Canaris în Tiergarten a fost interesantă?

– Deci acolo ai fost? se miră Heydrich. Te-ai jucat iar de-a şoarecele şi pisica cu idiotul ăla bătrîn? După cum bine ştii, Walter, ți-am dat o anumită sarcină.

– Pe care am îndeplinit-o.

Himmler intră iar în vorbă.

– Cumva afacerea Windsor? Poți discuta liber. Generalul Heydrich şi cu mine sîntem ca unul în această chestiune.

– Foarte bine, rosti Schellenberg. Am făcut raportul privitor la întîlnirea mea cu ministrul de Externe, von Ribbentrop, aşa cum ați sugert.

– Da, l-am şi primit, răspunse Heydrich care-şi pierduse răbdarea.

– După care am citit cu atenţie dosarul Windsor ca să-mi pot forma o părere.

– Şi?

– N-a fost destul, răspunse Schellenberg. Mi s-a părut că era o idee bună să-l pun pe amiralul Canaris să-mi spună ce părere are el despre toată această chestiune. Din întîmplare ştiu că joia după-amiază călăreşte prin Tiergarten, şi acolo l-am şi găsit.

– Nu aveai autoritatea de a face aşa ceva, explodă Heydrich.

Himmler îl potoli cu o simplă mişcare a mîinii.

– Care a fost motivul principal pentru care ai făcut aşa ceva?

Schellenberg nu se grăbi să răspundă, avînd grijă să-şi măsoare cuvintele.

– O întrebare dificilă, Reichsführer. O chestiune destul de delicată.

– Dragul meu Schellenberg, îţi respect tactul în această problemă, dar între pereţii acestei camere nu există ceva ce să nu poţi spune. Nu numai pentru că sînt Reichsführer-ul tău, ci şi pentru că toţi trei sîntem SS-işti. Membri ai unei cauze comune.

– Haide, Walter, îl imboldi şi Heydrich. Vorbeşte.

– Foarte bine. Am bănuit de la bun început că ministrul Ribbentrop n-a fost întru totul sincer cu mine. Mi se părea mai logic ca mai întîi să fi contactat Abwehr-ul, cu toate astea, el n-a menţionat nimic.

– Înţeleg. Glasul lui Himmler se îmblînzise ciudat şi zîmbea foarte satisfăcut. Şi a făcut-o?

– Din păcate, Reichsführer.

– Ticălos nemernic ce e, rosti Heydrich.

– Termină, Reinhard. Ăsta a fost un alt cui la sicriul lui. Dar, continuă, Schellenberg. Ce a avut de spus amiralul?

Schellenberg se apucă să le povestească, nepăstrînd nimic secret, pentru că nici nu era nevoie. Himmler îşi nota cîte ceva pe un carneţel. În cele din urmă puse deoparte stiloul.

– Deci, Herr amiral nu vede nimic bun ieşind din afacerea asta?

– Aşa se pare.

– Dar tu?

În birou se lăsă linişte în vreme ce cei doi aşteptau răspunsul lui, Schellenberg ştiind că acum de abia se afla pe un teren periculos. Alegîndu-şi cu grijă cuvintele, rosti calm.

– Herr von Ribbentrop mi-a spus foarte clar că această afacere trebuie rezolvată la cererea expresă a Führer-ului. Mi-a făcut rost chiar şi de actele necesare care mă investesc cu autoritatea executării misiunii. Reichsführer-ul trebuie să înţeleagă că nu pot pune sub semnul întrebării un ordin venit chiar din partea Führer-ului. Ce părere am eu nu contează aici.

Heydrich se întoarse deodată ca să-şi ascundă zîmbetul, dar Himmler strălucea efectiv de încîntare.

– Nici eu n-aş fi putut s-o spun mai bine. El duce povara pentru noi toţi. Destinul Germaniei se află pe umerii lui.

Schellenberg îndrăzni atunci să întrebe:

– Deci, Reichsführer, şi dumneata vrei ca eu să duc pînă la capăt această misiune?

– Absolut. Vei pleca spre Lisabona imediat ce vor fi gata toate preparativele, probabil prin Madrid, aşa cred. Ţi-ar fi de folos să te consulţi cu ambasadorul nostru de acolo, von Stohrer.

Heydrich se întoarse de la fereastră.

– Un lucru, Reichsführer. În Lisabona colcăie agenţii secreţi ai tuturor naţiunilor de pe pămînt şi Brigadenführer Schellenberg va fi recunoscut de mulţi dintre aceştia. Sînt convinşi de capacitatea lui de a se apăra fără probleme de atacurile din faţă, dar consider că este esenţial să aibă şi pe cineva care să-i păzească spatele. Cu permisiunea dumneavoastră îi voi desemna doi sau trei din cei mai buni oameni ai mei.

– Nu e nevoie, rosti Himmler. O să mă ocup de treaba asta, personal. Sînt sigur Gestapo-ul va fi în stare să ne furnizeze agenţii perfecţi de care avem nevoie.

– După cum spuneţi, Reichsführer.

– Bine. Acum, generale Schellenberg, ne poţi lăsa. Sînt sigur că ai multe pregătiri de făcut. Şi, Reinhard, aş vrea să mai schimb cîteva cuvinte cu tine, cu privire la o altă chestiune.

Schellenberg ieşi repede şi se întoarse în propriul birou. Transpirase tot. Îşi aprinse o ţigară. Un moment mai tîrziu, Frau Huber intră cu o cană cu cafea.

– Ai văzut, Ilse? îi zîmbi. Ţi-am spus că nu aveai motive să-ţi faci atîtea griji.

Însă, atunci cînd ridică ceaşca spre buze, mîna îi tremura.

Ca întotdeauna după un asemenea episod, Schellenberg simţi nevoia de ceva acţiune, ca atare, coborî la subsol, unde se afla sala de tir şi care era condusă de un Sturmscharführer pe nume Reitlinger. Ţintele lipite de sacii de nisip din capătul îndepărtat reprezentau ruşi la atac, nu englezi, o afectare de-a lui Himmler care încă păstra speranţa unui fel de compromis cu poporul care, în fond, făcea parte din rasa ariană.

– Acţiune, Horst. De asta am nevoie acum, zise Schellenberg. Ce ai nou?

– Noua mitralieră Erma, de poliţie, generale. A venit tocmai în dimineaţa asta.

Schellenberg goli încărcătorul trăgînd rafale scurte de la nivelul taliei, tăind cîteva ţinte în două. Zgomotul era asurzitor.

Cînd şi ultimul ecou se stinse, puse arma pe ghişeu.

– Asta-i o armă de măcelar. Eu am nevoie de ceva mai subtil, ceva care să omoare în linişte, dacă vrei.

Reitlinger zîmbi şi se îndreptă spre dulapul armurierului pentru că ştia ce anume voia Schellenberg care era un trăgător neîntrecut. Reveni cu un Mauser de calibrul 7,63 mm, model 1932, cu ultima adaptare, un amortizor de sunet bulbos, o armă special creată pentru agenţii contraspionajului german.

– Aşa mai merge.

Schellenberg cîntări arma în mînă. Avea un încărcător cu zece focuri pe care-l goli rapid, trăgînd cîte două gloanţe în mijlocul a cinci ţinte. Singurul sunet care se auzea era un fel de pleoscăit stins.

– Foarte frumos, rosti Heydrich care apăruse pe neaşteptate în spatele lui, dar mai mult ca sigur ai început să-ţi pierzi măiestria, Walter. Două focuri în loc de unul singur?

– Un om rănit poate întotdeauna riposta, răspunse Schellenberg. Al doilea glonț invariabil ar trebui să-l dea gata. Îmi place să-mi asum riscuri minime.

– Ai spus-o de parcă ai fi dat indicații de regie. Heydrich întinse mîna. Reitlinger puse un încărcător nou în Mauser şi-l întinse. Da, Walter, acum sînt mai înclinat ca niciodată să cred că exact asta şi eşti – un actor. De fapt, unul foarte bun.

Goli încărcătorul țintind cu grijă fiecare sac.

– Performanța din biroul Reichsführer-ului a fost uluitoare. Excelentă. Calculată perfect ca să placă şi să mulțumească.

Reitlinger se mutase lîngă uşă, departe de ceea ce discutau cei doi.

– Ce-ai fi vrut să spun, adevărul?

– Care este?

– Toată afacerea asta e o pierdere de vreme. Am citit dosarul, am vorbit şi cu Canaris şi se pare că omul a fost complet greşit înțeles. Rapoartele de la von Stohrer din Madrid despre atitudinea plină de simpatie a ducelui. Bîrfe de la o petrecere cu aristocrați spanioli cu vederi fasciste, care şi-au închipuit că şi el are aceleaşi păreri ca şi ei. Aici e necazul. Toată lumea vrea să creadă că-i de partea noastră şi ca atare toată lumea fabrică tot felul de dovezi pentru că aşa convine cel mai bine. Dacă ducele ar spune că Beethoven este compozitorul lui favorit, oricine, în orice țară s-ar afla, ar ajunge la concluzia că-i un simpatizant al Partidului Nazist.

– Iar tu nu crezi c-ar fi interesat de propunerile noastre?

– Nici pe departe.

– Atunci va trebui să-l convingi, nu?

– Şi ce naiba o să obţinem cu asta?

Heydrich îl privi o clipă şi răspunse:

– Atunci cînd vom ocupa Anglia va trebui să facă aşa cum spunem noi pur şi simplu pentru că asta ar fi cea mai bună cale de a servi interesele poporului său.

Privi în jos spre ţinte.

– Nu m-am descurcat foarte bine, nu?

– Nu prea. Schellenberg puse un nou încărcător şi, cu braţul ridicat, fără să pară că ţintea, nimeri imediat ochii figurinei centrale.

– Iar acum eşti furios, rosti Heydrich. Mă întreb de ce?

Schellenberg puse arma jos.

– Cu toţii avem zilele noastre proaste. Te superi dacă plec acum? Am încă de lucru.

– Nici vorbă. Poţi să vii să mă iei la opt şi jumătate.

– Pentru ce?

– Fata asta, Winter. Vreau s-o văd în carne şi oase. Parcă la *Garden Room* ai zis că e, nu?

– Bine, se învoi Schellenberg, pornind spre uşa pe care Reitlinger o deschisese deja pentru el. Vreau şi eu un Mauser din ăsta cu surdină în următoarele două zile. Cu o sută de focuri în zece încărcătoare. Fă un pachet pentru mine şi trimite-l sus, la birou.

– Da, Brigadenführer.

Schellenberg plecă, iar atunci Reitlinger se întoarse şi observă că Heydrich examina ţinta centrală.

– Uluitor, mormăi acesta. Amîndoi ochii de la cincizeci de paşi. Crezi c-ai putea să mă înveţi şi pe mine să fac aşa ceva, Sturmscharführer?

– Mi-e teamă că nu, generale, răspunse Reitlinger. Nu este un talent care să poate fi predat. Ori îl ai ori nu.

– Of, bine, rosti Heydrich dezamăgit. El e de partea mea. Deschise uşa şi zîmbi. Cel puţin sper că e.

Lina Heydrich era plecată în vara aceea la vila superbă de pe coasta baltică pe Insula Fehmarn, pe care Heydrich o construise special pentru ea în 1935. El continua să locuiască în casa lor din Berlin, cu ajutorul bucătăresei şi al menajerei, care se afla în selectul cartier Zehlendorf, la marginea pădurii Grünewald.

Schellenberg veni să-l ia de acolo la ora opt, în unul dintre *Mercedes*-urile speciale ale departamentului, cu doi bărbaţi din SS în faţă, de cealaltă parte a geamului din sticlă groasă. Unul ca să conducă şi celălalt ca să vînture flinta, aceea era o expresie scoasă de Heydrich care era îndrăgostit de western- urile bune.

În vreme ce se îndreptau spre centrul oraşului, Heydrich părea îmbufnat şi prost dispus.

– Unchiul Heini, rosti el, referindu-se la Himmler folosind porecla batjocoritoare sub care era cunoscut de toţi SS-iştii, nu a vrut să fie amabil doar atunci cînd a sărit aşa cînd am sugerat eu nişte gărzi de corp pentru tine. Dacă nu mă înşel amarnic, vei avea vreo doi cretini de la Gestapo, aleşi pe sprînceană, care să-ţi sufle toată vremea în ceafă.

– Şi care să raporteze de trei ori pe zi, la telefon, fiecare mişcare a mea personal Reichsführer-ului. Da, sînt conştient de toate implicaţiile, îi zise Schellenberg.

– Nu ştiu de ce, dar tocmai acum, cînd lucrurile arată mai bine ca oricînd pentru noi, am sentimentul că vor merge prost, mă refer la noi toţi.

– Şi de ce ar fi aşa?

Heydrich ezită, apoi verifică dacă geamul care împărţea maşina în două era bine închis.

– Ţi-o spun confidenţial, strict confidenţial, Walter, dar adevărul este că eu personal mă cam îndoiesc de reuşita Operaţiunii Leul de Mare.

– Adică nu crezi că invazia Angliei va avea loc?

– Am sentimentul ăsta neplăcut că momentul potrivit a şi trecut deja. Ca să fiu sincer, decizia Führer-ului de a opri trupele de cealaltă parte a Canalului, în Belgia, şi faptul că le-a permis Forţelor Expediţionare Britanice să scape de la Dunkirk, a fost o eroare militară de primă magnitudine.

– Iar acum?

– Rusia. Cred că spre asta se întoarce tot mai mult mintea lui. Am motive să cred că are deja un alt atac plănuit pentru zona asta.

– Şi nu crezi că-i o idee bună?

– Dar tu?

Schellenberg ridică din umeri.

– Din fericire, nu eu trebuie să iau genul ăsta de hotărîri. Dacă vrei părerea mea, atunci eu cred că necazul cu campania rusească nu o reprezintă armata lor. Ci distanţele foarte mari, liniile de aprovizionare lungi de mii de mile, iernile feroce. Uită-te numai ce i s-a întîmplat lui Napoleon.

– Ştiu, răspunse Heydrich. Am coşmaruri cînd mă gîndesc la asta. Treceau prin Kurfüstendamm acum şi lăsase geamul în jos ca să poată admira locurile. Nu mai e ca pe vremuri – nici nu mai e la fel. Eram la teatrul

Gloriapalast pentru premiera cu *Îngerul albastru* în 1930. Ce senzaţie, iar cînd Dietrich a apărut pe scenă, lumea parcă înnebunise. Crede-mă, Walter, picioarele ei erau a opta minune a lumii.

– Îmi închipui, rosti Schellenberg.

– Nu ai habar cum era oraşul ăsta înainte. Era *Ring Club* care admitea ca membri numai pe cei care stătuseră la închisoare cel puţin trei ani. Mai erau *Silueta*, *Mereu credincios* şi *Paradisul* în care vedeai cei mai grozavi travestiţi în rochii superbe, pantofi cu toc, daţi cu ruj. Nu că gusturile mele ar fi mers vreodată în direcţia asta.

Schellenberg nu răspunse, îşi mai aprinse doar o ţigară şi-l lăsă să vorbească singur mai departe.

În cele din urmă îl auzi pe Heydrich spunînd:

– Pot numai să sper că *Garden Room* şi Hannah Winter a ta ne vor oferi o distracţie decentă în seara asta. Ar fi o schimbare mai mult decît plăcută.

Hannah se schimbase şi era gata pentru primul spectacol, aşa că plecă în căutarea unchiului Max pe care nu-l mai văzuse de cu o seară în urmă. Îl găsi la birou, lucrînd la registrele contabile.

Îl sărută în creştetul capului.

– Ai avut o zi bună?

– Nu prea rea. Dar tu?

– Am stat în pat aproape toată dimineaţa. Şi după-amiază am făcut ceva cumpărături.

El îi prinse ambele mîini în palmele sale.

– Despre ceea ce am discutat aseară, scumpo? O să faci aşa cum ţi-am spus? Pleci cu Connie şi băieţii luni?

– Dar tu?

– Voi veni şi eu după voi imediat ce voi putea.

– Unchiule Max, eşti evreu într-un oraş în care evreii sînt trataţi mai rău ca oricînd în două mii de ani. Nici nu pricep de ce te-ai mai întors cînd orice evreu cu ceva minte nu ştie cum să plece de aici.

– Sînt american, scumpo. La fel şi tu. Cei de aici nu vor necazuri cu „unchiul Sam“ – au şi aşa destule pe cap, aşa că se poartă mai cu mănuşi cu noi. Nu spun că le place, dar asta-i situaţia.

Ea scutură din cap.

– E mai mult decît pare la prima vedere, mult mai mult.

– Mai ai douăzeci de minute pînă să înceapă spectacolul, îi zise el. Fii fată bună şi pune şi tu de-o cafea.

Hannah intră în bucătăria mică lipită de birou, lăsînd uşa întredeschisă. Aprinse aragazul şi umplu ibricul cu apă, după care se aşeză pe un taburet cu o ţigară, aşteptînd să fiarbă apa.

La uşa de la birou se auzi un ciocănit, apoi se deschise şi se închise la loc cu violenţă. Îl auzi apoi pe unchiul ei spunînd în germană:

– Irene, pentru numele lui Dumnezeu! Nu ţi-am spus să nu vii niciodată aici?

– N-am avut de ales, Max. Azi s-a întîmplat ceva mai special.

Hannah se ridică de pe taburet şi se apropie de uşa întredeschisă ca să poată vedea ce se întîmpla în birou. Irene Neumann îşi desfăcuse nasturii hainei, îşi ridicase fusta şi tocmai scotea copia împăturită a raportului Windsor din ciorap.

– Azi am fost detaşată temporar la camera de copiere. A trebuit să fac copii după ăsta pentru Heydrich. Este un raport legat de întîlnirea dintre Schellenberg şi von Ribbentrop cu privire la un plan de răpire a ducelui de Windsor.

Uşa bucătăriei se deschise larg şi Hannah trecu peste prag. Irene Neumann se făcu foarte palidă.

– Doamne! suflă pierită.

– Irene, nu, e-n regulă. Max o mîngîie uşor pe mînă. Ea e nepoata mea, Hannah. Şi e de încredere, crede-mă. Şi, acum, lasă- mă să arunc şi eu o privire pe raportul ăla.

Îl citi repede, apoi îi dădu raportul şi lui Hannah.

– Perfect, acum ştii şi tu. Haide, citeşte-l. Astea sînt genul de lucruri care mă opresc să plec de aici.

Creierul ei era amorțit din pricina şocului. Se apucă să citească raportul auzindu-i pe Irene Neumann şi pe unchiul ei vorbind pe glasuri scăzute. Cînd termină, o auzi pe femeie spunînd:

– Oare Moscova ar fi interesată?

– Poate. Pe de altă parte, s-ar putea să pot pasa raportul la ambasada americană. Deşi, e destul de dificil. Gestapo-ul are patruzeci, cincizeci de oameni care supraveghează zona aceea constant. Ar fi mai bine să pleci acum. Pe unde ai intrat?

– Uşa din spate.

– Să pleci tot pe acolo. O sărută pe obraz. Ai grijă de tine, Irene. Păstrăm legătura.

Cînd Irene Neumann ieşi pe uşa destinată personalului clubului, afară începuse să plouă. Se opri ca să-şi încheie haina, găsind în buzunar şi o beretă veche pe care şi-o puse pe cap.

Era şi un felinar lîngă un perete, la capătul aleii, permițîndu-i omului de la SD care era de gardă la supraveghere în camionul parcat în colț s-o vadă bine în vreme ce înainta spre el. Reuşi chiar cîteva fotografii cu ea înainte să dea colțul şi să iasă pe strada principală, ca apoi să dispară în mulțime.

– Unchiule Max, eşti comunist?

– Etichetele, rosti el, sînt aşa de neimportante în zilele noastre. Singura întrebare care contează cu adevărat este de partea cui eşti. Uite, ce-ar fi să încerci să înțelegi? În New York, după douăzeci şi cinci de ani, aveam deja un hotel şi două cluburi de noapte. Totul mergea bine şi la bancă aveam o jumătate de milion de dolari cu care nu aveam ce să fac. Eram plictisit. Aşa că, am ajuns să mă implic cu o organizație sionistă care încerca să facă neapărat ceva pentru oamenii noştri din Germania. Mama ta n-a ştiut nimic despre asta. M-am întors aici în '37 ca să ajut la organizarea unei linii de evadare pentru evrei. Însă, încetul cu încetul, m-am lăsat acaparat şi de alte lucruri. Singurii oameni care fac ceva cu adevărat sînt socialiştii subterani şi, chiar prin natura lor, au legături puternice cu Moscova.

– Şi Frau Neumann?

– Irene este o comunistă convinsă. Nu o membră cu carnet. Ci ceea ce se cheamă un membru în hibernare. Pregătită pentru ordinele partidului încă de cînd era o studentă de şaptesprezece ani. Chiar crede că dragul de Karl Marx a umblat pe apă şi îi urăşte din tot sufletul pe nazişti. E funcționară la Cartierul General al Gestapoului. Sînt mulți oameni ca ea în poziții înalte împrăştiați prin toată țara. Ai fi uimită dacă ai şti cît de mulți.

– Şi asta? întrebă, arătînd spre raport.

– Parcă ţi-am spus că Schellenberg e important, nu?

– Dar afacerea asta, cu încercarea de a-l cîştiga pe ducele de Windsor pentru cauza lor... E o aiureală. El n-ar face niciodată aşa ceva.

– Sînt de acord. Dar se pare că instrucţiunile pe care le-a primit Schellenberg sînt destul de reale. Dacă e nevoie, va trebui să-i răpească pe duce şi pe ducesă. E foarte simplu. Zîmbi. Vezi, scumpo, acum e mai important ca niciodată să pleci de aici luni şi să ajungi pînă la Lisabona.

– Şi să iau raportul cu mine?

– Ţi-ar fi mai bine dacă l-ai învăţa pe dinafară.

Deodată se simţi cuprinsă de un sentiment uluitor de entuziasm.

– Ştii, unchiule Max, a fi evreică n-a însemnat pentru mine mare lucru pînă cînd n-am venit aici şi n-am văzut cu ochii mei cum sînt trataţi evreii. Pentru mine totul era frumos. Haine bune, poziţie, un paşaport american, dar a trebuit să trec pe stradă şi să văd femei bătrîne, cu steaua aceea galbenă cusută pe haină, îmbrîncite şi maltratate pe alei dosnice de animalele astea în uniforme. Doamne, ce plăcut o să fie să-i loveşti unde-i doare mai tare.

– O s-o faci?

– De ce nu? Împături la loc raportul, îşi ridică fusta şi-l strecură în ciorap, aşa cum îl adusese şi Irene Neumann. O să-l citesc din nou ceva mai tîrziu.

Se auzi o bătaie la uşă şi Vogel, mai marele chelnerilor, apăru în prag ţinînd în braţe un buchet mare de trandafiri roşii.

– M-am gîndit că vreţi să ştiţi că în seara asta avem oaspeți distinşi.

– Cine anume, dacă pot să ştiu? întrebă Max.

– Chiar Heydrich în persoană şi generalul Schellenberg. Vogel îi dădu trandafirii lui Hannah. Buchetul e pentru tine împreună cu complimentele generalului Schellenberg şi întrebarea dacă mergi la masa lor după spectacol.

La *Garden Room* era înghesuiala obişnuită. Vogel îi invită pe Heydrich şi pe Schellenberg în separeul rezervat de obicei oaspeților patronilor.

– Şampanie, comandă Heydrich. *Krug*. Două sticle şi pune şi altele la gheață.

– Desigur, Herr general.

Vogel se îndepărtă şi Heydrich putu arunca o privire prin local. Ca de obicei în asemenea cluburi, erau un număr mărişor de amfitrioane disponibile, toate tinere şi frumoase, aşezate la bar. Acum le privea pe toate cu ochii unui adevărat cunoscător.

Vogel reveni cu şampania şi Heydrich îi zise:

– Blonda, a treia de la capătul barului. Spune-i să vină aici.

Fata veni imediat. Heydrich n-o întrebă cum o cheamă. Îi zise simplu să se aşeze la masă, îi dădu un pahar cu şampanie, după care îi ridică fusta şi se apucă să-i mîngîie genunchii satinați în vreme ce vorbea cu Schellenberg.

Connie şi băieții lui cîntau *Some of These Days*, iar Heydrich ținea măsura bătînd uşor cu degetele în masă.

– Excelent, chiar excelent. Ştii, Walter, una dintre cerințele categorice ale zilelor noastre îmi cere mie să-i consider pe negri inferiori, ceea ce e destul de nefericit în cazul meu, pentru că-l ador pe Louis Armstrong, muzica lui Duke Ellington şi pe pianistul de la *Tats Waller*.

Schellenberg replică:

– Şi situaţia evreilor creează aceleaşi probleme personale, nu crezi? Vreau să spun, aproape orice matematician sau muzician sau om de ştiinţă care să aibă valoare este evreu, şi un mare număr dintre aceştia deja au plecat. Mă întreb cît de mult vom mai putea suporta situaţia?

Heydrich se încruntă, ceea ce nu-l miră deloc pe Schellenberg. Cunoştea foarte bine secretul murdar al superiorului său care era simplu: bunica din partea mamei, Sarah, fusese evreică.

– Genul ăsta de discuţie nu-ţi va aduce decît necazuri, Walter. Sînt momente cînd mă exasperezi. Momente cînd manifeşti un fel de tendinţă de sinucidere. Umplu iar paharul lui Schellenberg. Uite, ia şi bea pînă la fund!

Trioul de pe scenă începu să cînte ceva mai tare, se auzi şi vocea unchiului Max care-şi prezenta nepoata şi, în cele din urmă, pe scenă apăru şi Hannah. Se apucă să cînte în engleză, ceea ce se şi aştepta din partea ei, şi trecu de la un şlagăr la altul, făcîndu-şi publicul s-o aclame, mai ales la final, cu ultima melodie.

Schellenberg, care se lăsase cu totul absorbit şi aplauda ca un nebun ridicat în picioare, privi într-o parte şi îngheţă observîndu-l pe Heydrich, cu un braţ în jurul umerilor fetei, privindu-l cu răutate.

Atunci cînd aplauzele încetară, îi şi zise:

– Ai grijă, Walter, entuziasmul ţi-a cam luat-o înainte. Cred că-ţi place de fată... un pic prea mult.

Schellenberg dădu din cap spre Vogel care se duse imediat să-i vorbească lui Hannah care se oprise lîngă pian discutînd cu Connie. Hannah îl ascultă pe Vogel, după care porni spre masa lor, oprindu-se din cînd în cînd ca să primească felicitări de la public.

Cînd o văzu aproape, Schellenberg se ridică.

– Ai fost minunată, pe cuvînt că da.

Îi prinse mîinile şi i le strînse uşor, iar ea răspunse imediat la atingerea lui.

– Mulţumesc, îmi place ceea ce fac, ceea ce este bine şi pentru public.

– Domnule general Heydrich, daţi-mi voie să v-o prezint pe Hannah Winter.

Heydrich nu se obosi să se ridice.

– Excelent, Fräulein. Foarte, foarte bine. Purtarea lui era rece şi lipsită de maniere. Se întoarse spre Schellenberg. Ştii, Walter, m-am hotărît să mă retrag mai repede în seara asta. Iau maşina şi o trimit înapoi pentru tine, dacă vrei să mai rămîi.

– Da, cred că mai stau.

– Cum doreşti. Heydrich se ridică, ţinînd-o pe blondă de un braţ. Fräulein, a fost o plăcere.

Hannah şi Schellenberg îi priviră plecînd. El îi turnă apoi un pahar cu şampanie.

– Mai ai un spectacol?

– Da, peste o oră.

– Îmi dai voie să te conduc după aceea pînă acasă?

Ea îşi puse o mînă pe coapsă, simţind conturul raportului pe care-l îndesase în ciorap. Îi dădea un sentiment ciudat de putere asupra lui, aşa că îi zîmbi şi-i spuse că dorea s-o conducă, simţind iar golul acela în stomac.

– Generalul tău, Heydrich, zise ea. De obicei ia cu el acasă şi fetele de la bar?

– Deseori.

– Mai bine ar avea grijă cu Lotte. Am auzit că a fost nevoită să meargă la doctor.

Schellenberg rîse.

– Avem o vorbă în SS. Soldatul trebuie să mai şi rişte, doar ia bani pentru asta.

Ea se apleca puţin în faţă, şoptind cu căldură în glas:

– Tu nu eşti ca el... ca toţi ceilalţi. Nu mai înţeleg.

El o prinse de mînă şi îi zise cu blîndeţe:

– Cunoşti cumva cîntecul *Moonlight on the Highway?*

– Da.

– Îl am pe un disc, cîntat de un englez, Al Bowlly. Este cîntecul meu preferat. Vrei să-l cînţi pentru mine?

– Dacă doreşti.

– Îmi place jazzul bun. Billie Holliday a fost favoritul meu – pînă acum. Trioul care te acompaniază este excelent.

– Connie şi băieţii. Oho, da... teroarea fetelor. Se pare că preocuparea lor principală în timpul liber sînt femeile.

Hannah se ridică, iar el o întrebă:

– Ne vedem mai tîrziu?

Ea nu-i răspunse. Dădu uşor din cap şi se îndepărtă.

Max o aştepta nervos în cabină.

– Ce s-a întîmplat, pentru numele lui Dumnezeu?

– Mai nimic. Heydrich a fost mitocan şi a plecat cu tînăra Lotte. Sper să-i dea şi lui gonoreea. Schellenberg a fost foarte drăguţ. Mi-a dat şampanie şi m-a întrebat dacă poate să mă conducă pînă acasă.

– Şi tu ce-ai spus?

– Da.

– Eşti nebună.

– Nu tocmai. Sînt doar intrigată, asta-i tot.

Se auzi o bătaie în uşă şi Connie apăru în deschizătură.

– Hai s-o luăm iar de la capăt.

Hannah îşi sărută unchiul pe obraz.

– Îţi faci prea multe griji.

În vreme ce ea se pregătea să iasă, el îi strigă din spate:

– Să nu uit, îmi dai paşaportul? Îţi fac rost de viza de plecare şi bani pînă mîine dimineaţă.

– Sertarul de sus la măsuţa de toaletă, îi răspunse ea, ieşind.

Al doilea spectacol a avut încă şi mai mult succes decît primul şi încheie recitalul, aşa cum îi ceruse Schellenberg, cu minunatul *Moonlight on the Highway.*

El o aştepta afară, lîngă *Mercedes*-ul care se întorsese să-l ia. Trecuse de două, străzile erau pustii şi maşinile de curăţenie ieşiseră prin oraş.

Cînd ieşi şi ea în cele din urmă din club, se schimbase, îşi pusese un pulover, o pereche de pantaloni şi avea pe deasupra o haină de blană. Cînd îl văzu îi zise:

– Stau la o jumătate de milă depărtare. Te superi dacă merg pe jos? Plimbarea m-ar ajuta să mă mai relaxez.

– Nu mă supără deloc.

Dădu din cap spre şofer şi, imediat ce-şi începură plimbarea, *Mercedes*-ul o porni după ei cu viteză foarte mică, menţinîndu-se aproape de trotuar.

– New York, Chicago, Paris, Berlin, toate diferite ziua, dar cu acelaşi aer proaspăt noaptea. Aceeaşi ploaie adusă de vînt.

– Şi mereu sentimentul că tocmai la colţul străzii te aşteaptă ceva nou, ceva deosebit.

– Exact, răspunse ea, luîndu-l de braţ.

– Ce vîrstă minunată, douăzeci de ani, rosti el. Atunci poţi mirosi prospeţimea unei nopţi friguroase de toamnă şi încă mai crezi că viaţa îţi oferă nenumărate posibilităţi.

Merseră în tăcere o bucată de drum, apoi ea îi zise:

– Mai devreme ţi-am pus o întrebare la care nu mi-ai răspuns. Vrei să îmi răspunzi acum? Dintr-un oarecare motiv mi se pare foarte important.

– E foarte simplu, rosti el. La început am fost student la medicină, după care m-am răzgîndit şi m-am făcut avocat. Vorbeam şi cîteva limbi străine, dar nu găseam de lucru pe nicăieri, înţelegi? Nu era de lucru pentru mine. Dacă aş fi putut face ceea ce voiam, aş fi intrat în teatru, pentru că bănuiesc că sînt genul de nebun care-i actor înnăscut. Ca atare, m-am băgat în cea mai tare companie teatrală – SS-ul.

– Nu e de ajuns...

– Era o slujbă... o uniformă frumoasă. Mă bucuram de respect din partea oamenilor, ceea ce înainte nu mi se întîmplase.

– Pentru că bateţi femei bătrîne care erau evreice? Pentru că aţi deschis aceste lagăre de concentrare? Cred că asta e prima menire a SS-ului.

Ajunseră la o clădire în care era apartamentul ei. El îi zise cu tristeţe:

– Hannah, e foarte uşor să urci în căluşeii ăştia. Dar, imediat ce încep să se învîrtă, nu mai prea ai cum să te dai jos. Mi-e teamă că asta-i realitatea pentru majoritatea germanilor.

– În cazul ăsta îmi pare rău pentru tine.

Se întoarse şi urcă în fugă scările pînă la uşă. Schellenberg rămase pe loc un moment, după care se întoarse spre *Mercedes*, aplecîndu-se în dreptul ferestrei.

– Puteți merge acasă, băieți, de aici o iau pe jos.

Începuse iar să plouă, iar el îşi ridică gulerul hainei, îşi vîrî mîinile în buzunare şi o luă la pas, cu chipul întunecat.

Capitolul 5

La ora zece în dimineața următoare, Heydrich era la biroul său, încercînd să-şi rezolve corespondența, dictînd răspunsuri lui Frau Huber, cînd, la uşă, se auzi o bătaie şi în încăpere îşi făcu apariția Shellenberg, ducînd sub braț cîteva dosare. Heydrich avea cearcăne întunecate sub ochi, iar chipul palid îi ieşea în evidență din cauza uniformei negre cu care se îmbrăcase în acea dimineață.

– Trebuie să merg la conferința săptămînală a Führer-ului la Cancelarie, la ora unsprezece, zise imediat, şi am multe pe cap deocamdată. Problema ta mai poate aştepta?

– Nu prea, răspunse Schellenberg. Prioritate de gradul unu, ceea ce înseamnă că o dare de seamă este deja în drum spre Reichsführer.

Heydrich se încruntă.

– Atunci spune.

– Afacerea Winter. După cum ştii, am postat o echipă de supraveghere cu aparate de fotografiat chiar lîngă clubul lui. Aseară au venit cu un chip nou.

Întinse pe masa de lucru o selecție de fotografii. Toate o arătau pe Irene Neumann plecînd pe uşa din spate de la *Garden Room* şi trecînd pe alee.

– O cunoaştem cumva? Are vreun dosar la noi?

– Din păcate. Îl ştii pe Schultz, fotograful, cel cu memorie enciclopedică atunci cînd vine vorba de fețe? A recunoscut-o imediat. N-o să-ți placă deloc ce-o să urmeze.

– Spune-mi ce-i mai rău.

– E funcționară la Arhivele Centrale.

Heydrich îl privea cu gura căscată.

– Vrei să spui chiar aici?

– Din nefericire. Aici e dosarul ei.

Îl deschise şi-l puse în fața şefului. Pe coperta interioară erau cele două fotografii de identificare obişnuite care o reprezentau pe Irene Neumann. Ilse Huber, care se ridicase la intrarea lui Schellenberg, rămăsese tăcută la marginea mesei de lucru a şefului, aşteptînd noi instrucțiuni. Putea vedea fotografiile foarte bine.

Tuşi discret şi zise:

– Iertați-mă, Obergruppenführer, o ştiu pe femeia asta, dar nu lucrează numai la arhive. Am văzut-o ieri în camera de copiere, pentru o însărcinare temporară.

– Eşti sigură?

– Oh, da. Tocmai terminasem de redactat raportul final cu privire la întîlnirea dintre generalul Schellenberg şi ministrul Ribbentrop. M-am dus să fac cele trei copii obişnuite. Cum n-am recunoscut-o, am întrebat-o cine e.

În cameră se lăsă o linişte apăsătoare. Schellenberg întrebă cu blîndețe:

– Şi ai stat cu ea, Ilse, cîtă vreme a făcut copiile?

– Sigur că da, răspunse femeia. Procedura standard cu documentele confidențiale. Doar ştiți foarte bine, generale. Dar după aceea îşi aminti şi chipul i se întunecă.

– Haide! porunci Heydrich. Spune adevărul.

Femeia şopti spăşită:

– A sunat telefonul şi am fugit să răspund. De fapt ea a venit la mine cu copiile şi mi le-a pus pe birou.

Heydrich lovi cu putere cu pumnul în masă.

– Dispari din fața ochilor mei. Eşti terminată – terminată, mă auzi?

Ilse ieşi din cameră plîngînd. Imediat ce uşa se închise în urma ei, continuă:

– Deci, femeia asta, Neumann, a putut scoate încă o copie după raportul Windsor.

– Mai mult ca sigur a făcut-o, rosti Schellenberg.

– Atunci cortina se trage peste afurisitul ăsta de evreu, Winter, rosti Heydrich cu răutate. Şi peste nepoata lui.

– Oh, ştiu şi eu, rosti Schellenberg mai mult din reflex. Poate să nu existe nici o legătură între ea şi activitățile unchiului ei. Şi de ce ar fi? Am ținut-o sub supraveghere, desigur, dar...

– Serios? Ei bine, mi-e teamă că nu-ți împărtăşesc părerea. Heydrich citi repede dosarul lui Irene Neumann şi scutură din cap cu uimire. Curată ca neaua. Uită-te numai la trecutul ei. Tatăl ei a fost maior de artilerie, a fost omorît pe Somme în '19. Crucea de Fier clasa întîi. Şi unchiul ei, pentru Dumnezeu. Pilot pe bombardiere, cu Richthofen. A primit Blue Max în '17.

– Şi a murit de tuberculoză la patru ani după război. Ea are patruzeci de ani. Catolică practicantă. Trăieşte singură cu mama ei.

– Singură din punct de vedere al securității, mai ales cu un asemenea dosar. Heydrich era sincer nedumerit. Nu mai pricep nimic.

Telefonul de pe interior sună şi el răspunse.

– Imediat, Reichsführer. Puse receptorul în furcă oftînd. Vrea să ne vadă pe amîndoi – acum. Şi vrea şi dosarul ei.

Himmler examină dosarul lui Irene Neumann în linişte în vreme ce Heydrich şi Schellenberg stăteau în picioare în fața biroului ca doi şcolari în fața directorului, aşteptîndu-şi pedepsele.

Heydrich îndrăzni să spună în cele din urmă:

– Pur şi simplu nu pot să înțeleg, Reichsführer. Avea toate datele unui om singur, după cum ați văzut. Un dosar impecabil.

– Ceea ce nu e deloc relevant, răspunse Himmler. Iar faptul că tatăl şi unchiul ei şi-au servit țara cu atîta curaj nu face altceva decît să adauge o pată mare şi ruşinoasă pe obrazul ei. Închise dosarul. Iar faptul că i s-a dat mînă liberă din punct de vedere al securității denotă o mare lipsă din partea ofițerului însărcinat cu studierea dosarului ei pe care eu unul o consider uluitoare. Aflați cine este, să fie degradat şi trimis la o unitate penală, imediat.

– Desigur, Reichsführer, zise repede Heydrich.

– Da, lipsa din dosarul femeii sare în ochioricărei persoane cu putere de observație. Dacă ne luăm după dosar, a fost la Paris pentru un curs post universitar la franceză, şi asta în 1921. Mai țineți minte ce cuibar de comunişti era Sorbona la acea dată? Toate acele agitații studențeşti?

– Acum am înțeles, rosti Heydrich spăşit. Desigur. Poate fi agent în hibernare pentru amicii noştri de la Moscova.

– Mi se pare clar ca bună ziua. Himmler îşi întoarse atenția spre Schellenberg. O să nege, desigur, dar crezi c-a făcut o copie după raportul Windsor?

– Aşa cred, Reichsführer. Logica aşa îmi spune.

– Explică.

– Avem o echipă de supraveghere care lucrează la *Garden Room* de cîteva luni şi, pînă aseară, n-a apărut pe acolo, ceea ce mi se pare firesc. Un agent ca ea, într-un post aşa de important, trebuie folosit cu cea mai mare grijă. Motivul apariției ei aseară trebuie să fie unul foarte puternic, extrem de important.

Himmler îl privi o clipă, apoi rosti:

– Sînt cu totul de acord cu tine. Ca atare, Winter poate fi luat în custodie... Şi această nepoată a lui, desigur.

Şi, din nou, Schellenberg se trezi vorbind:

– Trebuie să subliniez Reischführer, că, pe baza experienței mele, cred sincer că tînăra nu are habar de afacerile unchiului. În plus, o să avem probleme pentru că este cetățean american.

Himmler îl întrerupse.

– Dar am înțeles că s-a născut în Reich, ca şi Winter.

– Da, dar...

– Ceea ce înseamnă că sînt cetățeni germani, Schellenberg. Führer-ul a fost foarte clar în privința asta.

În cameră se lăsă din nou liniştea cîtă vreme şeful stătu iar cu privirea pironită în dosar. În cele din urmă, îi privi iar pe cei doi.

– Acum aşteaptă afară, îi zise la Schellenberg. Vreau să discut puțin cu Obergruppenführerul Heydrich între patru ochi.

Schellenberg ieşi. Himmler rosti:

– Şi-a format un soi de ataşament pentru fata asta, am dreptate?

– Reichsführer, Walter Schellenberg este cel mai bun ofițer de sub comanda mea.

– Nu ți-am cerut referințe. Te-am întrebat dacă, după părerea ta, s-a ataşat de fată sau nu.

– Foarte bine, Reichsführer. O spun cu regret, dar cred că s-a ataşat de ea.

– Aşa ziceam şi eu. Am nasul format pentru chestiile de genul ăsta. Ținînd cont de circumstanțe, desigur, este mai bine ca el să nu mai ia parte la grupul care se va ocupa de această afacere. Aş sugera să te ocupi de treaba asta chiar tu, personal, Reinhard.

– Cu cea mai mare plăcere, Reichsführer.

Heydrich ezită. Rece şi calculat din fire, cea mai marcantă caracteristică a lui fiind lipsa totală de omenie, nu ținea aproape la nimeni, excepția reprezentînd-o Schellenberg. Îl irita situația, dar acesta era adevărul.

– Reichsführer, cred că treaba de acum nu sugerează vreo schimbare de atitudine față de Schellenberg. Loialitatea lui este mai presus de îndoială, credeți-mă, şi a adus mari servicii Reich-ului.

– Fără îndoială. Himmler se rezemă de spătarul fotoliului. Generalul Schellenberg are toate calitățile. Un intelect strălucitor, un soldat curajos, cultură, spirit. Blînd din fire. În cîmpul contraspionajului, una dintre cele mai strălucite minți din Europa. Dar este de asemenea şi un prostănac romantic.

– Dar dosarul lui, Reichsführer, este impecabil. Un bun membru al partidului.

– Ceea ce nu înseamnă mare lucru. Oricine poate juca rolul de bun membru de partid. Sincer să fiu, mă îndoiesc serios de devotamentul lui pentru doctrinele noastre. Ridică o mînă. Nu-ți face griji. Reinhard. Este un om prea bun ca să fie aruncat. Deocamdată, adăugă. Acum cheamă-l înapoi.

Un moment mai tîrziu, Schellenberg se găsea iar în fața mesei de lucru a superiorului său.

– Am hotărît să pleci spre Spania chiar mîine, îi zise Himmler. Ținînd cont de aceste împrejurări, toate informațiile relevante legate de cazul Winter i le vei preda Obergruppenführer-ului Heydrich.

– Aşa o să fac, Reichsführer.

– Bine. Acum poți pleca.

Întors în propriul său birou, Schellenberg rămase lîngă fereastră, fumînd o țigară, încercînd să-şi domolească furia. Dar adevărul era că, oricît i s-ar fi părut de dificil şi de nesuportat, de acum înainte nu mai putea face nimic pentru Hannah Winter.

Se întoarse şi observă pe masa de lucru o cutie. Cînd o deschise văzu înăuntru un Mauser cu surdină, cel pe care îl ceruse armurierului, plus muniția aferentă. Mai era şi o cerere de rechiziție, pe care trebuia s-o semneze. În vreme ce băga un încărcător în pistol, uşa se deschise şi intră Heydrich.

Se opri atunci cînd văzu Mauser-ul.

– Bănuiesc că ți-ar plăcea să-l foloseşti pe mine, nu?

– Fata e curată, rosti Schellenberg. Sînt sigur.

– Atunci nu are de ce să-şi facă griji. Doamne sfinte. Omule, ți-am făcut o favoare, chiar nu-ți dai seama? Am ştiut c- am intrat în rahat din clipa în care am aflat c-ai condus-o aseară pînă acasă. Plimbare pe străzi, în miez de noapte, pe ploaie. Ca un film prost, plin de romantism. Ce naiba ai încercat să faci, să te sinucizi?

Schellenberg puse Mauser-ul la loc în cutie.

– În regulă. Şi acum?

– Mîine vei zbura spre Spania, cu un avion curier special. Paris, San Sebastian, Madrid. Totul aranjat. Îi vei cunoaşte pe dulăii de la Gestapo azi, ceva mai încolo.

– Mulţumesc foarte mult.

– Iar acum trebuie s-o interoghez pe Irene Neumann. Numai să nu te bagi. Walter, crezi că-mi poţi promite atîta lucru? Numai că nu se ruga de el. Ar fi un progres considerabil dacă ai începe să faci şi ceea ce ţi se spune, aşa, ca o schimbare binevenită.

Irene Neumann stătea pe un scaun în faţa biroului lui Heydrich, cu mîinile împreunate în poală, fără nici o expresie pe chip. Uşa era păzită de doi SS-işti înarmaţi.

Nu se temea. Şocul arestării subite îi amorţise mintea, aşa că încă nu era capabilă să înţeleagă totul. Acesta era momentul pe care-l aşteptase, care ştiuse că va veni, iar acum, deşi venise...

În momentul următor intră Heydrich. Se aşeză la birou, deschise dosarul ei şi se apucă să-l citească fără să scoată un cuvînt.

– Deci, Fräulein Irene Neumann?

– Da, Obergruppenführer.

– Ştii de ce te afli aici?

– Nu am idee. Dacă am făcut vreo greşeală la lucru...

El îi întinse peste masă fotografiile făcute de echipa de supraveghere.

– Tu ieşind de la *Garden Room* aseară.

Pentru un singur moment, rezerva ei cedă şi arătă pe chip ceea ce simţea.

– Da, poți foarte bine să te arăți uluită. Asta e ziua pe care ai așteptat-o. Ziua de care te-ai temut în toți acești ani. Se ridică de la birou și se duse la fereastră, stînd cu spatele la ea. Copia raportului Windsor pe care ai furat-o. I-ai arătat-o lui Winter, desigur. Ăsta a fost motivul vizitei tale acolo, total neinspirată, dar și nepoata lui a fost de față cînd i-ai dat raportul?

– Nu am nimic de spus.

– Nu contează. Curînd ți se vor alătura, amîndoi.

Ea nu comentă.

El reveni la birou, se apropie de ea și, ridicîndu-i bărbia cu două degete ca s-o poată privi în ochi, îi zise:

– Pînă la urmă tot o să-mi spui, Fräulein. Promit.

Hannah se duse la cumpărături în timpul dimineții, după care se duse și la coafor. Cînd reveni la clădirea în care era apartamentul ei, portarul îi spuse că avea un mesaj telefonic prin care unchiul ei îi cerea să-l întîlnească neîntîrziat la club, ceea ce o uimi, pentru că, în timpul zilei, clubul era întotdeauna închis. Nimeni nu ajungea acolo înainte de șase seara.

Găsi ușa din spate deschisă. Atunci cînd intră, auzi glasul unchiului întrebînd:

– Tu ești, Hannah? Scoase capul din birou. Închide ușa și încui-o bine, da?

Ea făcu precum i se ceruse, după care îl urmă în birou.

– Pentru ce ai vrut să mă vezi?

– Aranjamentele pentru călătoria ta. Ce ai făcut cu raportul ăla?

Ea se bătu ușor pe coapsă.

– Încă la ciorap. Nu mi-a surîs gîndul de a-l lăsa în apartament. Am stat noaptea trecută vreo două ore, chinuindu-mă să-l învăț pe dinafară. Vrei să-l distrug?

– Stau deocamdată în cumpănă, răspunse el. Desigur, aşa ar fi cel mai logic, dar, pe de altă parte, o asemenea poveste s-ar putea să nu fie luată în serios fără acoperire, adică o dovadă. Lasă-mă să mă mai gîndesc.

– Mi-ai adus paşaportul?

– Desigur. Scoase din buzunarul interior al hainei un plic mare de unde luă un paşaport. Uite. Mai bine l-ai verifica.

– Dar e francez, răspunse ea. Trebuie să fie o greşeală la mijloc.

– Mai bine te-ai uita în el.

Hannah îl deschise. Fotografia obişnuită, detaliile personale ca întotdeauna, mai puțin în două privințe importante. Numele ei era acum Rose Lenoir, născută la Paris. Ca meserie era tot cîntăreață.

– Nu înțeleg.

– Eu l-am comandat pentru tine. Dacă ai ceva necazuri ca să treci în Spania sau Portugalia ca Hannah Winter, atunci schimbi identitatea. Franceza ta e destul de bună, dacă nu vorbeşti prea mult. Am un prieten care s-a specializat în aşa ceva. Face adevărate opere de artă. O duzină de ştampile de imigrare, vezi? Germania, Belgia, Franța, Spania, Portugalia. Unele foarte clare, altfel puțin pătate, ca să nu se vadă datele foarte clar. E-n ordine. Paşaportul tău adevărat este în plic, de asemenea, plus bani, franci şi pesos. Destul ca să te descurci, plus o scrisoare de credit pentru două mii de dolari pentru Express Bank din Lisabona.

Unchiul puse paşaportul fals la loc în plic.

– Am impresia că te-ai gîndit la toate, rosti ea.

La uşa din spate se auzi un ciocănit. Unchiul Max puse plicul la loc în buzunar, deschise sertarul de la birou şi scoase de acolo un pistol Walther automat. Se strecură pînă la fereastră ca să privească afară. Un tînăr cu şapcă de tweed şi salopetă albastră stătea în fața uşii fluierînd vesel. Într-o mînă ducea o geantă de piele *Gladstone,* genul folosit de meseriaşi.

Max puse pistolul în buzunar şi se strecură prin pasajul îngust.

– Cine e? strigă.

– Herr Vogel?

Unchiul Max deschise uşa, lăsînd însă lanțul de siguranță la locul lui.

– Nu e aici. Ce s-a întîmplat?

– *Mansteins* – instalatori. Ceva nu merge bine la țeava de apă caldă în bucătăria doi, ce-o mai fi însemnînd şi asta. Mi s-a spus să tratez apelul ca pe o urgență. Eu n-am de unde să ştiu. N-am mai fost pe aici pînă acum. Herr Vogel a sunat azi-dimineață.

Max scoase lanțul şi-l lăsă să intre.

– Prima uşă pe stînga e bucătăria principală. Treci prin ea şi în capăt o să dai peste bucătăria doi.

– În regulă, mă descurc eu. Tînărul avea ochi foarte albaştri. Îi făcu cu ochiul lui Hannah înainte să dispară în bucătărie.

Max reveni în birou. Pe alee se auzi deodată zgomot de motoare, frîne şi picioare care alergau.

– Doamne, gemu el, prinzînd-o de umeri. Dacă se întîmplă ceva, dacă ne despărțim, mă vei găsi la o firmă de pietrari de monumente funerare care se numeşte *Frații Hoffer* în Rehdenstrasse. E aproape de grădina zoologică. Acum urmează-mă şi fă tot ce-ţi spun eu.

Atunci cînd ieşiră în pasaj, tînărul cu ochii foarte albaştri ieşi din bucătărie. În mînă ţinea o mitralieră Erma, de-a poliţiei.

– Gata, tataie, treci la perete, încet şi frumos. Fără prostii.

La uşă se auzeau bătăi puternice, iar tînărul se uită un moment spre capătul pasajului, moment în care unchiul Max se şi aruncă spre el. Tînărul întoarse mitraliera şi-l izbi sub coaste, făcîndu-l să cadă pe jos, urlînd de durere.

Tînărul stătea acum lîngă el, cu spatele spre Hannah.

– Ştii, ţi-aş crăpa căpăţîna în clipa asta, dacă n-ai fi aşa de valoros.

Pe dulapul în care se găseau registrele, chiar lîngă uşă, era o lampă grea de porţelan. Hannah o luă cu amîndouă mîinile şi o coborî apoi cu toată forţa. Îl lovi chiar în cap pe tînăr, făcîndu-l să se întindă la podea.

Bătăile din uşă crescuseră în intensitate. În vreme ce unchiul o privea cu chipul strîmbat de durere, ea-l întrebă disperată:

– Unchiule Max, şi acum ce ne facem?

El încă respira cu dificultate.

– Pivniţa de vinuri. Ajută-mă să ajung la pivniţă şi ia şi chestia aia cu tine.

Arătă cu capul spre Erma, iar ea ridică arma şi-l ajută şi pe el să se ridice. Ajunseră în capătul coridorului, iar el se apucă să descuie grilajul prin care puteau trece ca să ajungă în pivniţă, după ce aveau să coboare un rînd de scări. În spatele lor, uşa din spate sări din balamale şi pragul se umplu de cîinii de la SS.

Hannah se întoarse şi ridică instinctiv mitraliera, apăsînd cu putere pe trăgaci. Nu mai trăsese niciodată cu arme de foc, iar mitraliera părea să fie o ființă care tresălta în mîinile ei, făcînd pereții pasajului ciur, şi alungîndu-i pe SS-işti să se retragă pe alee.

Continuă să tragă convulsiv, mitraliera tresăltîndu-i în mîini aşa de tare, încît se lovi de unchiul Max exact în momentul în care acesta descuiase grilajul, aruncîndu-l pe scări în jos şi ea căzînd în genunchi la baza lor.

Hannah lăsă mitraliera din mîini. Acum era în genunchi, aproape de prima treaptă, şi țipă înnebunită spre pivniță:

– Unchiule Max, eşti teafăr?

Îl văzu apoi ridicîndu-se în picioare.

– Grăbeşte-te! îi strigă el.

Numai că, atunci cînd încercă să se ridice, o mînă o prinse cu putere de glezna dreaptă. Se întoarse pe jumătate şi-l văzu pe tînărul cu ochi albaştri pe care-l pocnise în cap, că se agățase de ea.

– Ah, nu, nici vorbă, cățea ce eşti. O izbi cu forță în stomac. În spatele lui, ceilalți oameni din SS intraseră în pasaj şi alergau în ajutorul lui.

Cît despre Max, nu mai avea ce face, aşa că se întoarse şi o porni spre pivnița următoare, mulțumind cerului că era încă în stare să meargă. Închise uşa solidă de stejar şi trase două ivăre mari de fier, după care îşi continuă drumul printre rafturile încărcate cu sticle.

În spatele lui se auzeau deja bubuituri furioase în uşă, dar erau deja în întîrziere, pentru că el prevăzuse o asemenea situaţie şi-şi luase toate măsurile de prevedere.

În peretele din fund al celei de-a treia pivniţe, era un dulap mare, din lemn solid. Înăuntru erau o pălărie, un pardesiu, o lampă şi o servietă în care se aflau numeroase documente false şi o provizie bună de bani de mai multe naţionalităţi.

Îşi puse pălăria şi haina, după care împinse deoparte dulapul lăsînd la vedere o gaură mare în zidul de cărămidă. Luă lampa şi servieta, se strecură în gaură, după care trase dulapul la loc.

Se afla în subsolul unui depozit părăsit, care se găsea în spatele clubului şi care ar fi trebuit demolat cu ani de zile în urmă.

Cîteva minute mai tîrziu descuia o uşă care dădea spre cîteva trepte ce duceau într-un fel de curte părăsită, plină de tot felul de resturi.

Deschise poarta curţii şi privi cu atenţie pe stradă. Aleea era absolut părăsită. Închise la loc poarta şi dispăru cît putu de repede de acolo.

În acelaşi moment, la Estoril, ducele şi ducesa de Windsor îl întreţineau pe Miguel Primo de Rivera, marchiz de Estella, al cărui tată fusese la un moment dat premierul Spaniei şi dictator. Venise de la Madrid tot drumul cu maşina special ca să-i vadă.

În vreme ce servitorii adunau resturile de la prînz de pe masa de lîngă piscină, de Rivera îşi scoase ceasul.

– Timpul trece aşa de repede atunci cînd te simţi bine, dar mi-e teamă că va trebui să plec în curînd. Trebuie să mă întorc la Madrid de azi. Mîine am o întîlnire oficială importantă.

– Ce păcat, oftă ducesa.

De Rivera zîmbi şi se întoarse spre duce.

– Mă întreb dacă Alteţea Voastră ar putea să-mi dăruiască doar cîteva clipe de conversaţie înainte să plec? În particular.

Ducele păru oarecum surprins, dar zîmbi curtenitor ca întotdeauna.

– Da, de ce nu? N-o să dureze prea mult, Wallis.

Trecu, de fapt, mai bine de o jumătate de ceas pînă cînd se întoarseră şi atunci de Rivera de abia dacă avu vreme să-şi ia rămas bun de la gazde. Îi sărută mîna ducesei, promise să revină cît de curînd şi plecă. Ducele îşi aprinse o ţigară, se duse la marginea terasei şi se sprijini de balustrada de marmură, privind încruntat spre mare, cu o expresie de mare preocupare pe chip.

– Şi asta ce-a vrut să însemne? îl întrebă soţia.

– Nu sînt prea sigur. De fapt, a fost chiar extraordinar. A auzit de numirea mea în Bahamas de la sursele oficiale din Madrid. Ba chiar a discutat despre asta şi cu Franco.

– Dar de ce, David?

– Ştii, Wallis, că m-a îndemnat să nu plec? Mi-a zis că încă aş putea avea un rol decisiv în afacerile britanice. Mi-a spus chiar c-ar fi mai bine dacă am merge să stăm în Spania. Ni s-ar face o primire oficială.

– Şi ai prefera să faci aşa ceva?

– Prea complicat. Vezi tu, după indicaţiile de acum, se pare că spaniolii nu doresc să intre în război de partea naziştilor, dar ar putea la fel de bine să se folosească de problemele englezilor din acest moment ca să ceară retrocedarea Gibraltarului. Şi este sigur că nu doresc să devin pion într-un astfel de joc.

– Deci n-ai încredere în de Rivera?

– Am încredere în falangiştii din Madrid cam tot atîta cît în fascişti. S-ar putea să fie mai multe ascunzişuri decît vezi pe moment, Wallis. Mult mai multe. Şi toate rele.

Ochii i se mijiră atunci cînd zîmbi şi-şi prinse soţia de talie.

– Deşi, trebuie să admit, totul este destul de incitant.

Capitolul 6

Celula era destul de mică, iar pereții de ciment albi ca zăpada. Aproape antiseptică în curățenia ei. Din tavanul înălțat răzbătea o lumină puternică, şi un pat mic şi îngust, de fier, fără saltea semăna cu un pîntec alb şi rece.

Hannah se aşezase pe marginea patului cu mintea aşa de năucită de ceea ce se petrecuse, încît nu mai simțea nimic, amorțise. Parcă totul se petrecuse în vis. Era ca unul dintre acele coşmaruri pe care dimineața ți le aminteai pe jumătate şi apoi dispăreau ca un fum în uitarea absolută. Fuga disperată prin pasajul de la club, mitraliera care-i sărise în mîini, mirosul de cordită. Şi unchiul Max? Unde era acum?

Stomacul încă o durea, iar atunci cînd se atinse uşor, bila i se ridică în gît şi se văzu nevoită să alerge pînă la găleata din colț.

Heydrich, care privise totul prin gaura ascunsă în uşă, le făcu semn cu capul gărzii SS şi expertului în interogări de la Gestapo pe care-l folosea în asemenea ocazii, maiorul Berg.

– Bine, îi zise lui Berg. Deschide.

Sunetul zăvoarelor trase nu avea nici o semnificație pentru Hannah. Rămase pe loc, aplecată deasupra găleții, în genunchi, privind aiurea la peretele alb, forțîndu-l pe Berg s-o tragă în picioare cu forța.

Heydrich își aprinse o țigară și rămase s-o privească, dar glasul său, atunci cînd vorbi, nu avea nici un fel de pasiune sau ură în el.

– Ești o fată pe cinste, eh? Doi dintre cei mai buni oameni ai mei morți. Alții trei în spital – unul în stare critică. Te-au antrenat foarte bine oamenii tăi. Germana fluentă. Ca o berlineză get-beget, foarte convingător.

– M-am născut la Berlin. La fel ca mama și bunicul. Dar știi foarte bine. Cînd eram copil, la New York, întotdeauna vorbeam germana acasă.

Heydrich se întoarse spre Berg.

– Dezbrăcați-o. Percheziție la sînge. Mă întorc în cîteva minute.

Ieși pe coridor și se îndreptă spre camera principală a paznicilor de unde sună la spitalul Chariteca să afle care era starea supraviețuitorilor incidentului petrecut la *Garden Room.*

Cînd reveni în celulă, Hannah stătea în mijlocul ei, goală, cu brațele încrucișate în față. Hainele îi erau frumos întinse pe pat.

Scopul unei asemenea proceduri, folosirea de inchizitori masculini, făcea parte dintr-un plan psihologic bine pus la punct, destinat a induce victimei sentimente de vinovăție și rușine și pentru a mări sindromul de înstrăinare. Hannah nu arăta însă nici o emoție, stătea nemișcată și privea spre perete.

– Am dat de aur, Obergruppenführer, îi zise Berg. Am găsit asta vîrîtă pe sub marginea unuia dintre ciorapi.

Heydrich despături copia raportului Windsor.

– Foarte bine. Se pare că acum ajungem undeva. O lovi uşor peste obraz cu raportul împăturit. Deci nu ştiai despre ce vorbeam, eh? Tocmai am vorbit la spital şi ştii ce mi-au spus cei de acolo? Cel de-al treilea om, cel în stare critică, tocmai a murit. O prinse cu sălbăticie de păr şi-i smuci capul dintr-o parte în cealaltă. Tîrîtură, asta e crimă triplă.

Dar ea nu simţea nici un fel de durere. Era ca şi cum totul se întîmpla altcuiva, de parcă ea ar fi stat deoparte.

– Unchiul tău, unde s-a dus?

Glasul părea să-i vină de foarte departe, ca un ecou din depărtări.

– Nu ştiu.

Heydrich o împinse departe de el.

– Pune-ţi hainele pe tine, îi zise pe un ton aspru.

Berg îi zise pe un ton scăzut:

– E încă în stare de şoc. Am văzut asta de prea multe ori cu oameni ca ea. Trăiesc cu gîndul că vor fi prinşi vreme de ani de zile. Cînd se întîmplă încearcă să respingă faptul. Se prefac că nu s-a întîmplat. Este un fel de retragere în sine.

– În cazul ăsta va trebui s-o scoatem din starea asta, nu? Mai bine mergi să vezi cum merge treaba cu femeia aia, Neumann. Vin şi eu într-o clipă.

Berg plecă, iar Heydrich rămase s-o privească îmbrăcîndu-se, încet, metodic, cu aceeaşi expresie goală pe chip. Avea un corp superb, îşi zise. Atunci cînd se aşeză pe marginea patului ca să- şi tragă ciorapii, Heydrich se simţi deodată aţîţat.

Himmler era în uniformă atunci cînd Schellenberg se duse la el la birou. Reichsführer-ul îşi ridică privirea.

– Deci, într-un fel, ţi-am făcut un serviciu pentru că te-am mutat de la participarea activă la cazul Winter.

– Aşa se pare, Reichsführer.

– În circumstanţe normale, mai mult ca sigur că tu ai fi condus echipa operativă care s-a dus la *Garden Room*. Însă cel care a fost acum va trebui sever pedepsit. O afacere de-a dreptul deplorabilă.

– Trebuie să spun că sînt de acord.

– Trei morţi. Doi răniţi. Descurcăreaţă fata. Se pare că te-ai înşelat cu privire la ea.

Schellenberg îi dădu răspunsul pe care şeful cel mare îl aştepta.

– Aşa mi-e teamă, Reischführer.

Himmler zîmbi şi îi zise:

– Puţină umilinţă nu face rău la suflet, cîteodată, dar nu te-am adus aici ca să discutăm despre asta. Am ales doi oameni din Gestapo care să te însoţească la Lisabona pe post de gărzi de corp.

Ridică telefonul pentru convorbiri interne şi spuse ceva pe scurt.

Un moment mai tîrziu aşa se deschise şi în birou intrară doi oameni. Erau mari şi bine clădiţi şi erau îmbrăcaţi în costume gri, anonime. Unul dintre ei avea cheile, celălalt purta ochelari. Schellenberg recunoscu genul imediat, toate serviciile de siguranţă ale Reich-ului musteau de astfel de indivizi. Foşti ofiţeri de poliţie, mai obişnuiţi să se mişte printre criminali decît printre oameni decenţi.

– Sturmbannführer Kleiber, zise Himmler şi cel cu ochelari bătu din călcîie, şi Sturmscharführer Sindermann. Pe generalul Schellenberg îl cunoaşteţi.

– Mă bucur să vă cunosc, Brigadenführer. Kleiber nu catadicsi să întindă mîna.

– Deja i-am explicat scopul vizitei tale la Lisabona Sturmbannführer-ului Kleiber, continuă Himmler. De fapt, l-am ales special pentru această sarcină pentru că vorbeşte foarte bine portugheza. A staționat la ambasada noastră din Portugalia alături de personalul de la securitate cu trei ani înainte de începutul războiului. Cunoştințele pe care le are despre zona aceea îți vor fi de mare folos.

– Sînt sigur că aşa şi e, rosti Schellenberg.

– Acum ți-aş sugera să-i arăți lui Kleiber ordinul Führer-ului sub care activezi ca să ştie exact pe ce poziție se află.

Schellenberg îl scoase din portofel şi i-l dădu lui Kleiber. Maiorul îl citi fără nici o expresie pe chip, îl pasă mai departe lui Sindermann, după care îl dădu înapoi.

– Deci ați înțeles, domnilor, nu? Orice ordin primiți de la generalul Schellenberg este ca un ordin venit direct din partea Führer-ului.

– Am înțeles, Reichsführer.

– Excelent, rosti Himmler zîmbind spre Schellenberg. Nu cred că mai e nevoie să stai. Sînt sigur că trebuie să-ți pui ordine pe birou înainte să pleci. Ai aranjamente de făcut.

Schellenberg se retrase, ştiind că acela fusese un mod politicos de a se descotorosi de el, ca Himmler să-i poată da lui Kleiber ordinele lui speciale. Nu că ar fi contat, îşi putea imagina foarte bine care ar fi putut fi acelea.

– Eşti un om religios, Kleiber?

– Nu prea, Reichsführer.

– Generalul Schellenberg este. El are o educație catolică foarte strictă. Oamenii aceştia au tendința să aibă o atitudine mai degrabă morală, ceea ce le întunecă judecata cîteodată. Să vadă oamenii mai importanți decît cauzele, genul ăsta de lucruri.

– Înțeleg, Reichsführer.

– Mă întreb dacă chiar pricepi. În această afacere Winter, după cum deja ți-am mai explicat, generalul pare interesat mai mult de tînăra implicată decît de daunele pe care unchiul ei le-a adus Reich-ului. Ca să o spun pe şleau, Kleiber, generalul Schellenberg este un ofițer de excepție. În materie de contraspionaj nu cred că mai există cineva în Europa care să-l întreacă. Oricum, mie mi se pare că, uneori, are o lipsă de convingere îngrijorătoare în ceea ce face şi nu sînt deloc mulțumit de atitudinea aceasta a lui în afacerea Winter.

– Înțeleg, Reichsführer.

– Sînt momente, Kleiber, cînd cineva trebuie să fie gata să sară la gîtul altuia. Mă bazez pe tine c-o să ai grijă ca Schellenberg exact asta să facă dacă este cazul. Ca Reichsführer al tău, am dreptul să-ți cer loialitatea ta nemărginită în această problemă.

– O ai, Reichsführer, jur că da, rosti Kleiber.

Se auzi o bătaie la uşă. Intră Heydrich şi puse copia raportului Windsor pe birou, în fața superiorului său.

– Ascuns în ciorapul ei.

– Deci, Schellenberg chiar s-a înşelat cu privire la ea? Se întoarse spre Kleiber. Acum înțelegi ce-am vrut să spun?

Heydrich deschise uşa celulei şi intră. Hannah stătea iar pe marginea patului complet îmbrăcată.

El o privi o clipă, apoi îi zise:

– În regulă. În picioare. Vino după mine.

Ea ezită, iar el îşi pierdu răbdarea şi o înşfăcă de braţ, trăgînd-o după el afară din celulă. O împinse pe coridorul alb. Totul în jur era destul de liniştit, iar coridorul acela părea să se întindă spre infinit, dar ea deveni deodată conştientă de un pocnet sec venind parcă de foarte departe, un sunet ritmic. Heydrich se opri în faţa unei alte celule şi trase zăvorul din faţa uşii metalice. Apoi o lipi cu Hannah cu faţa de geamul îngust ca să vadă ce se petrecea înăuntru.

Irene Neumann, cu rochia ruptă pînă la talie, zăcea întinsă cu faţa în jos pe o bancă, în vreme ce doi SS-işti musculoşi o bteau sistematic peste spinare şi fese cu bastoane grele de cauciuc. Femeia se arcuia în agonia durerii. Berg stătea deoparte şi privea.

Hannah reveni atunci la viaţă, oroarea scenei fiind ca o lovitură peste faţă.

– Vezi? zise Heydrich. Nu trebuie decît să ne spună totul despre afacerea Windsor. Să răspundă la cîteva întrebări despre unchiul tău. Se pare însă că preferă să moară.

O lipi pe Hannah cu faţa de geam, deşi ea se zbătea să se elibereze.

– Nu, las-o în pace! Fă-i pe oamenii ăştia să înceteze.

– Bine, dacă răspunzi tu la întrebările mele.

– Nu, eu nu ştiu nimic.

– Vom vedea, da? Deschise uşa şi-i zise lui Berg. Staţi aşa. Se întoarse spre Hannah. Acum, de fiecare dată atunci cînd nu vei răspunde, vom începe iar. După cum vezi, tu vei fi instrumentul durerii ei.

Acum era speriată de moarte şi asta i se putea citi limpede pe faţă.

Heydrich începu:

– Tu şi unchiul tău aţi lucrat împreună de cînd ai venit din America?

– Nu, răspunse ea.

– Şi atunci cum explici copia raportului Windsor?

– A fost un accident. Am auzit-o fără să vreau pe Fräulein Neumann discutînd cu el. Mintea îi lucra înfrigurată, căutînd cel mai bun mod de a da răspunsurile. Ce anume să dea şi ce să păstreze.

– Pînă atunci nu ai avut habar că unchiul tău lucra contra Reich-ului?

Nu era nevoie să încerce să pară speriată, pentru că era deja de-a dreptul îngrozită.

– Jur că nu.

– Dar raportul Windsor? De ce se afla asupra persoanei tale?

– Pentru că el deja aranjase ca eu să mă întorc în America via Lisabona. S-a gîndit că aş putea lua raportul ca să-l arăt ducelui de Windsor.

– L-ai citit? Îi cunoşti conţinutul?

Mintea ei, alertă acum din cauza instinctului de autoapărare, îi spuse că, dacă îi răspundea cinstit la această întrebare, poate că avea să-l facă să-i creadă şi minciunile.

– Da, l-am învăţat pe dinafară.

– La instrucţiunile lui?

– Da.

– Şi el unde-i acum?

– Nu ştiu.

Pocni din degete şi bastoanele se ridicară iar. Ea îl prinse de braț.

– Este adevărul, jur. A fugit, iar pe mine m-a lăsat. N-am avut nici măcar vreme să vorbim.

Iar el o crezu, privind cu bucurie la chipul chinuit de groază, fericit că putea avea aşa de multă putere asupra ei. Dădu din cap spre Berg. Bătaia încetă iar.

– Dar negrii, muzicienii? Ei au fost implicați în vreun fel?

– Nu.

– Bine. Se întoarse spre Berg. Du-o înapoi în celula ei. Pe cealaltă du-o la numărul trei. Oferă-i orice tratament medical de care are nevoie. Baie fierbinte, mîncare. Ştii ce să faci, nu?

O anticameră întreagă era ticsită de tot personalul de la *Garden Room* care era interogat individual. Connie Jones, Billy Joe şi Harry Graf stăteau laolaltă într-un colț, discutînd pe tonuri scăzute. Deja trecuseră prin interogatoriu şi nu erau deloc prea încîntați ce ceea ce li se întîmpla.

– Am cerut să văd pe cineva de la ambasada noastră, zicea Connie, dar de pomană. Toată treaba asta pute urît. Toate întrebările alea despre Hannah şi Max.

– După cum văd eu treaba, le zise Harry Graf, vom spune c-am avut noroc pe lume dacă vom reuşi să plecăm de aici într-o bucată.

Heydrich îşi făcu apariția şi intră la el în birou fără să acorde nimănui nici cea mai mică atenție. Tînărul ofițer SS de la masa de lucru sări în picioare.

– Ai descoperit ceva? întrebă Heydrich.

– Toți în regulă, Obergruppenführer.

– Dar negrii?

– Sturmbannführer Kleiber i-a interogat şi a fost satisfăcut că aceştia nu ştiu absolut nimic. Trebuie să plece de dimineaţă spre Madrid prin Paris. Am aici biletele lor şi paşapoartele.

– Foarte bine, rosti Heydrch. Ţine-i în custodie peste noapte şi apoi de dimineaţă urcă-i în tren. Deportare oficială.

– Şi motivul, Obergruppenführer?

– Asociere cu inamicii statului, mai zise Heydrich înainte să iasă iar.

Îl găsi pe Schellenberg la el în birou, semnînd nişte scrisori.

– Deci, Walter, eşti gata de plecare?

– Aproape, îi răspunse Schellenberg. Reichsführer-ul m-a prezentat paznicilor mei. O pereche drăguţă. Scuza pentru unul din ei, Kleiber, este că ar cunoaşte bine Lisabona. Reischsführer-ul ştie foarte bine că în ultimii doi ani am fost la Lisabona de trei ori.

Heydrich puse raportul mototolit pe masă, în faţa lui.

– Ascuns bine în ciorap. Te-ai înşelat. Intenţiona să-l ducă la Lisabona, la duce, din partea unchiului ei.

– Nu pleca special pentru asta, rosti Schellenberg. Ştiam că pleca spre Lisabona. Agenţii de turism au raportat biletele cumpărate, aşa cum o fac întotdeauna cînd este vorba de germani cu o altă cetăţenie. Şi asta s-a întîmplat înainte ca raportul să fie furat. Înainte de discuţia mea cu von Ribbentrop.

– Vrei să spui că după părerea ta nu este altceva decît un fel de unealtă inocentă? Da, se poate şi aşa. M-a asigurat că muzicienii negri cu care lucrau nu au ştiut nimic de toată povestea asta.

– Şi ai crezut-o?

– Au fost duşi singuri într-o cameră cu microfoane şi au stat acolo mai bine de un ceas. Conversaţia lor a indicat nedumerirea sinceră, iar Kleiber i-a interogat şi a fost foarte satisfăcut. Am ordonat deportarea lor oficială. Astfel scăpăm de necazuri cu americanii. În fond, sînt negri şi în presa americană există o secţie liberală destul de puternică, încît să işte ditamai scandalul dacă-i ţinem mai departe în custodie.

– Dar Winter-ii?

– Sînt doar naturalizaţi americani, Walter. Născuţi în Germania – evrei pînă-n măduva oaselor. Ar trebui să vezi fotografiile răniţilor şi ale morţilor de pe aleea din spatele clubului. Goebbels o să facă o criză de furie dacă o vor publica vreodată. Cred că-ţi dai seama că nici americanii nu vor să afle.

– Da, probabil că ai dreptate, rosti Schellenberg.

– Poţi să pui pariu că da. Fata trebuie interogată mai departe, dar o să mă ocup chiar eu personal de ea.

Schellenberg ştia foarte bine ce însemna. Îşi dădu seama că lui Heydrich îi făcea o plăcere perversă să-i spună, deşi obiceiurile lui sexuale erau deja bine cunoscute.

– De fapt, Walter, o să-i fac chiar o favoare. Adu-o tu aici pentru mine. Vorbeşte-i ca un unchi sfătos. Fă-o să vadă logica.

– Cum spui tu, Obergruppenführer. Camera verde?

– Desigur, rosti Heydrich zîmbind încîntat.

Cînd uşa de la celulă fu descuiată şi deschisă, iar Schellenberg intră, ea îl privi fără să vorbească.

– Nu ai nimic de spus? o întrebă el.

– Nu ție, niciodată de acum înainte. Am făcut o greșeală. Am crezut că tu ești altfel, dar am fost o proastă. Ce naiba vrei de la mine?

– Heydrich mi-a spus să te duc la el.

Ea se ridică obosită și îngrețoșată.

– Oare asta înseamnă ce cred eu?

– De obicei.

Îl urmă pe coridor. El se uită la ceasul de la mînă.

– Șapte fără zece. Tocmai a început să se întunece.

– Foarte interesant.

– Oho, dar chiar este. Organizația SS este foarte meticuloasă. Totul se face la ora exactă.

Urcaseră treptele de la subsol și ieșiră în holul mare unde două santinele păzeau ușa principală.

– La ora șapte fix în fiecare seară, mesagerul Cancelariei iese pe ușa aceea cu telegrame și rapoarte pentru Führer și pentru alții.

Acum urcau scara spre primul etaj.

– Da, continuă Schellenberg. Situația asta îmi amintește de o istorie uimitoare pe care am auzit-o la Paris, nu cu mult timp în urmă. Se pare c-a fost arestată o tînără femeie bănuită că făcea parte dintr-un grup de rezistență francez. Au dus-o la Cartierul General al Gestapo-ului de pe Rue des Saussaies, din spatele Ministerului de Interne. Cineva a lăsat-o singură într-un birou pentru un moment. Se pare că ea a luat la repezeală un dosar și a ieșit. A așteptat aproape de holul principal ca un general sau altul să iasă pe intrarea principală, după care l-a urmat cam un minut după aceea, spunîndu-i santinelei că avea un dosar important pe care acesta îl uitase. Imediat ce s-a văzut afară, a dispărut pe prima alee. N-a fost prea uşor pentru omul de la intrare, dar, asta-i viața, n-ai ce-i face.

Ea îl privea cu ochii căscați.

– Ce fel de om eşti şi tu? Nu mai înțeleg.

El deschise o uşă din capul scărilor, adiacentă biroului lui Heydrich, şi o împinse înainte. Era o cameră bine mobilată şi zugrăvită toată în verde, cu o masă mare de lucru, cîteva dulapuri şi o canapea largă pe celălalt perete. Deasupra uşii din celălalt capăt era un ceas mare.

– Fii atentă la timp, îi şopti el. Un minut înainte de şapte. Două minute după aceea ar fi perfect. Reuşi să zîmbească. Sper că ştii să numeri.

Traversă camera spre cealaltă uşă, bătu în ea şi apoi o deschise. Heydrich era aşezat la masa de lucru. Se ridică şi veni spre Schellenberg imediat.

– Ah, Walter, văd c-ai adus-o pe Fräulein Winter. Mulțumesc foarte mult. Acum poți pleca. Mai bine te-ai ocupa acum de bagaje.

– Obergruppenführer.

Uşa se închise fără zgomot în spatele lui Schellenberg. Heydrich o privea cu un zîmbet larg pe față. Scoase din buzunar un porttigaret şi-şi alese o țigară. Acum avea la dispoziție tot timpul din lume. Mai bine savura întreaga distracție. În spate şi deasupra lui minutarul ceasului ajunse la şapte şi trecu mai departe.

Heydrich rosti în cele din urmă:

– Vino aici. Ea ezită, paralizată de panică. Ți-am spus să vii aici!

Ea începu să se apropie, dar, cînd mai avea cîțiva paşi, telefonul începu să sune ascuțit şi insistent în cealaltă încăpere. El înjură urît, se întoarse şi se grăbi spre birou ca să răspundă.

– Alo? Ce este?

La celălalt capăt al liniei era o tăcere grea, dar, în cele din urmă, un glas înăbuşit întrebă:

– Departamentul arhivelor?

– Nu, nu e deloc, fir-ar să fie de treabă.

Trînti receptorul în furcă şi se întoarse în cealaltă cameră. Însă era părăsită, iar uşa care dădea spre scări era puțin întredeschisă.

Nu era posibil. Asemenea lucru nu se putea întîmpla, nu tocmai lui. Deschise uşa larg şi coborî în fugă scările pînă-n hol.

– N-ați văzut o fată? îi luă la întrebări pe cei care făceau de gardă la intrare. Drăguță, cu părul închis la culoare. Fustă de tweed şi o bluză albă.

– Exact, Obergruppeführer, a ieşit cu vreun minut în urmă.

– Fără permis? Cum de s-a putut aşa ceva?

Cel care vorbise pînă în acel moment dintre cei doi de serviciu părea foarte speriat.

– Avea un dosar în mînă, Obergruppenführer. A întrebat dacă mesagerul Cancelariei a plecat. I-am spus că tocmai ieşise, iar ea a zis că trebuie să fugă după el pentru că avea cîteva telegrame foarte importante chiar pentru Führer.

Heydrich fugi ca vîntul pînă în stradă, dar deja se şi întunecase. Nu se vedea nici urmă de Hannah Winter.

Desigur, acum nu mai avea de ales. Trebuia să dea alarma roşie, după care o porni în căutarea lui Schellenberg pe care-l găsi la el în birou, dictîndu-i scrisori lui Frau Huber.

– Afară! zbieră Heydrich la ea. Ieşi, acum!

Ea ieşi, palidă şi speriată. Schellenberg îl întrebă mirat:

– Ce s-a mai întîmplat?

– A fugit, Walter. Tîrîtura aia de jidoavă. Am intrat în birou ca să răspund la telefon – numai un minut – şi cînd m-am întors, ea dispăruse.

– Dar cum de-a reuşit să treacă de uşa din faţă?

– Se pare c-a ieşit imediat ce-a ieşit şi mesagerul pentru Cancelarie. I-a spus santinelei că are o telegramă urgentă pentru el.

– Este uimitor de curajoasă, trebuie să recunoşti.

– Walter, dacă aş crede şi pentru o secundă că ai vreo legătură cu toată chestia asta...

– Eu am lăsat-o în grija ta, Obergruppenführer, îi răspunse acesta cu gravitate. De atunci, i-am tot dictat scrisori lui Frau Huber, aşa cum va putea să mărturisească şi ea.

Ceea ce nu era cu totul adevărat, pentru că el îi ceruse o cană cu cafea, iar ea trebuise să se ducă la termosul care se afla în anticameră, ceea ce durase pe puţin două minute.

– Bine. Bine, mormăi Heydrich, dar eu ce naiba-i spun acum bătrînului?

Se auzi o bătaie timidă la uşă şi Frau Huber vîrî capul în încăpere.

– Da? întrebă Schellenberg. Ce anume vrei?

– Îmi pare rău, Brigadenführer, dar la telefon este Reichsführer-ul. Vrea să vă vadă pe amîndoi, acum.

Imediat ce se văzu în stradă, Hannah se îndepărtă destul de repede, dar nu prea repede ca să nu atragă atenția, aşteptîndu-se în orice clipă să audă glasuri care s-o cheme înapoi. O luă pe prima stradă la dreapta şi de abia atunci îşi permise a se grăbi cît putea de tare.

Era încă destul de devreme ca străzile să fie încă aglomerate de oameni, şi era destul de cald pentru o seară de iulie ca o fată cu bluză cu mîneci scurte şi fustă să nu atragă prea mult atenția.

Nu avea bani pentru un taxi, aşa că era obligată să meargă pe jos pînă la grădina zoologică. Ajunsă acolo, o întrebă de strada Rehdenstrasse pe femeia care ținea standul de cafea din fața grădinii, care era destul de prietenoasă să-i ofere o cafea, în vreme ce încerca să facă o schiță pe spatele unui meniu murdar.

Rehdenstrasse era o străduță murdară, cu multe depozite dărăpănate chiar pe malul rîului Spree. Cam la jumătatea ei, un bec mare lumina o firmă pe care scria: *Frații Hoffer – Monumente funerare*. Porțile mari de lemn care permiteau accesul în curtea largă fuseseră încuiate, dar nu şi poarta mică alături.

Păşi în curte şi îşi stăpîni un urlet de groază atunci cînd o serie de figuri fantomatice apărură deodată din umbră. Apoi începu să rîdă, ca să-şi mai alunge tensiunea, atunci cînd îşi dădu seama ce anume erau. Chipuri religioase, îngeri şi heruvimi din piatră, aşezate în mijlocul unei înghesuieli de cruci.

O porni spre depozitul larg care se vedea în spatele curții. La etaj se întrezărea vag lumina pe după perdelele groase. Găsi şi o uşă îngustă care se deschise la atingerea ei şi se trezi în fața unei scări de lemn.

Destul de repede după începutul războiului, contraspionajul german a dezvoltat un sofisticat aparat de detectare a undelor radio de la o depărtare destul de mare, plus unități mobile de găsire a direcției, capabile să cerceteze toate orașele mari ale Europei de vest ca să găsească şi să elimine transmisioniştii secreți conduşi de diverse organizații subversive.

În Berlin nu mai rămăsese în acțiune decît un singur aparat de transmisie de o bună bucată de vreme şi asta doar din cauză că Max Winter ceruse ca transmisiunile spre Moscova să fie cît mai rare şi la intervale neregulate. Locul echipamentului fusese întotdeauna schimbat după fiecare transmisie.

În clipa aceea se găsea la *Frații Hoffer,* acesta fiind numele firmei, pentru că în viață rămăsese doar un singur frate, Otto, care îşi pierduse un picior la Verdun şi care devenise membru comunist din 1920.

După ce plecase de la club, Max se dusese direct acolo. Trimisese imediat după aparatul care sosise într-o camionetă, însoțit de operator, un tînăr pe nume Haupt, un nou recurt, care, suferind de tuberculoză, evitase să fie înrolat în armată.

Dar Haupt făcuse o eroare capitală. Într-un moment de aberație mentală conectase din greşeală aparatul, care opera doar la curent alternativ, la sursa de curent direct, care-l defectase imediat. În momentele acelea era plecat în căutarea pieselor care trebuiau schimbate. De fapt, atunci cînd Max auzise uşa deschizîndu-se, crezuse că se întorsese Haupt şi ieşise în capul scărilor dînd cu ochii de Hannah.

Hannah îşi bea cafeaua pe care i-o adusese Otto Hoffer, ascultînd absentă glasul unchiului ei la telefon care răsuna chiar şi prin peretele de lemn.

– Un miracol, rosti Otto Hoffer. Să pleci din Cartierul General al Gestapo-ului în felul ăsta. Cred că i-ai lăsat mască pe păcălicii de acolo. Doamne, ce mi-ar plăcea să anunțăm cu litere de-o şchioapă în *Berliner Zeitung*, ca să afle toată lumea ce cretini sînt acolo.

Uşa se deschise şi unchiul Max veni lîngă ei.

– E totul aranjat. Într-o oră pleci la Paris pe şosea. De acolo, vei fi dusă în Spania cu un curier special. De la Madrid poți lua trenul pînă la Lisabona, fără probleme.

– Dar cum? se miră ea. Aşa cum spui tu, totul pare foarte simplu.

– Există o rută subterană pe care am folosit-o deseori ca să scot evrei importanți din Berlin, şi asta de mai multe ori. Oamenii pe care-i folosesc nu sînt nişte idealişti. Sînt nişte escroci care fac totul numai şi numai pentru bani. Îmi place aşa. Asta înseamnă că ştii precis cu cine ai de-a face.

– Am înțeles.

Max luă de după uşă un pardesiu bărbătesc.

– Pune ăsta pe tine. E cam mare, dar poți să-l strîngi bine în talie. Scoase din buzunar plicul pe care ea-l văzuse la el în birou. Biletele de tren, desigur, acum fără folos. Amîndouă paşapoartele, franci, pesos, plus scrisoarea de credit pentru banca din Lisabona.

– Te-ai gîndit la toate.

– Nu chiar. Scoase dintr-un sertar un pistol, un Walther PPK. Pistolul ăsta are şapte focuri în magazie. Dacă vrei să tragi, trage de cocoş în felul ăsta. După aceea, nu trebuie decît să apeşi pe trăgaci. O să pun la loc siguranța. E destul să tragi de chestia aia şi e data de acțiune.

– Chiar crezi că am nevoie de el?

– Tot ce se poate. O să ți-l dau mai tîrziu. Acum hai să mergem.

Merseră pe o serie de străduțe dosnice, traversînd rîul pe un pod la un moment dat şi intrînd apoi pe o stradă asemănătoare cu Rehdenstrasse. În general găseai acolo numai depozite şi blocuri de birouri.

Ajunseră în fața unei firme prăpădite pe care stătea scris: *Compania de vinuri „Vulturul" – Import-export*. Max ciocăni la poartă. Se deschise imediat şi în fața lor apăru un omuleț mic, cu chelie şi îmbrăcat în salopetă maronie.

– Bună, Scherber, rosti Max, intrînd în curte, urmat de Hannah.

– Cinci minute, le zise Scherber. Asta-i tot, după care vreau să dispăreți de aici.

– Am priceput, zise Max, dîndu-i un teanc de bancnote de cîte o sută de mărci, legat bine cu un elastic. Băieții sînt gata?

Hannah văzu atunci că se aflau într-un depozit prost luminat. Un camion era parcat în fața uşilor mari, duble, şi, lîngă el, se aflau doi bărbați care fumau.

– Frații Dubois, zise Max încet. Paul e cel mai mare, cel cu dinții stricați. Henri este cel care face ceea ce i se spune.

Henri era tînăr, nu avea mai mult de douăzeci şi unu de ani şi avea pe cap o şapcă de tweed şi pe el o haină de piele.

– Deci asta e marfa noastră? zise într-o germană aproximativă. Delicios.

Fratele lui rosti cu acreală:

– Şi cum rămîne cu banii noştri, Max? Două mii de franci, aşa ne-am înțeles.

Max numără banii.

– Băieții transportă vin la butoi.

– Şi ce altceva mai pică, comentă Henri.

– Înainte de război făceam afaceri bune cu ei. Apoi treaba a încetat din motive evidente. Acum au intrat iar în afaceri.

– Toți cîrnățarii ăia din Paris au o chestie cu vinul nemțesc, comentă iar Henri. Iar noi vrem să-i satisfacem.

– Mai bine termină cu aiurelile şi arată-i unde o să stea, se răsti la el Paul Dubois. Şi hai să-i dăm drumu' de aici.

Henri deschise uşa cabinei, trase în față bancheta dublă şi dădu la o parte preşul de cauciuc. În spate se vedea uşa unei trape, iar el se lungi cît s-o deschidă şi să aprindă o lumină.

– Tot confortul de acasă: saltea, cafea la termos, sandvişuri cu şuncă. Sper că nu eşti prea evreică să le mănînci, pentru că asta-i tot ce avem şi, pînă cu o oră în urmă, nici n-am ştiut c-o să vii. Scuze pentru cutii. Cîteva articole speciale pentru piața neagră din Paris.

– O să stau foarte bine, îi zise ea.

– Douăzeci de ore, rosti Paul Dubois. Vom conduce cu schimbul.

Hannah se întoarse spre Max, care scoase imediat Walther-ul şi îl întinse spre ea.

– O să ai nevoie de ăsta.

Henri sări imediat:

– Nu ai încredere în noi?

– Nu prea, răspunse Max. A omorît ea şi înainte. Poate s-o facă din nou, dacă nu are de ales. O sărută pe Hannah pe frunte. Cînd ajungi la Lisabona du-te direct la omul nostru.

– N-o să te dezamăgesc.

– Ştiu că nu, scumpo. Mergi cu toată dragostea mea. Ai grijă de tine.

Hannah începu să plîngă, de parcă, din instinct, ar fi ştiut că nu avea să-l mai revadă niciodată. Urcă în cabină şi apoi în spaţiul îngust al ascunzătorii. Îl mai văzu încă o dată stînd lîngă maşină, iar după aceea Henri trînti uşa trapei. Se aşeză pe saltea şi privi în jur, apoi auzi motorul trezindu-se la viaţă şi simţi camionul cum se punea în mişcare.

Capitolul 7

Era zece atunci cînd Irene Neumann termină mîncarea care i se servise în camera confortabilă în care fusese dusă după baie. Femeia căruntă care se ocupase de ea fusese chiar amabilă.

– Cred c-au făcut o greşeală, dragă. Se mai întîmplă, tocmai îi zicea.

Oricum mîncarea fusese excelentă, iar Irene, înfăşurată într-un halat de baie călduros, o apreciase foarte mult, deşi încă mai avea dureri cumplite după bătaia pe care o încasase şi de abia dacă putea să stea jos.

Pui prăjit, cartofi, cafea adevărată şi un bol cu coniac la final. Tocmai începuse să-şi revină la viață cînd uşa se deschise cu violență şi Berg împreună cu alți doi SS-işti dădură năvală şi o înşfăcară. O aruncară pe coridor şi Berg o prinse de păr dîndu-i capul pe spate ca să se poată uita direct la Heydrich.

– Ah, nu, Irene, nu tu, îi zise el. Tu ți-ai primit partea. Acum e rîndul persoanei din celula alăturată.

O tîrîră pe coridor pînă la următoarea uşă, dădură la o parte uşița de metal care acoperea geamul ca să poată vedea bine cine anume era acolo. Pe pat era aşezată o femeie bătrînă, cu păr cărunt şi înfățişare fragilă.

– Frau Gerda Neumann, mama ta, dacă nu mă înşel, în vîrstă de şaptezeci şi unu de ani, zise Heydrich. E adevărat că are o inimă slabă?

Zece minute mai tîrziu, Irene se afla în fața mesei lui de lucru, spunîndu-i tot ce ştia.

Trecuse de miezul nopții cînd Haupt se întoarse la depozitul fraților Hoffer cu piesele de schimb necesare. Max Winter se întorsese de mai bine de trei ceasuri.

– Doamne, ce-a durat aşa de mult?

– Am avut noroc c-am reuşit să obțin pînă la urmă ce voiam, îi răspunse Haupt.

Max căscă, merse la fereastră şi privi afară. Se încordă tot atunci cînd prinse mişcări grăbite printre monumente.

– Otto, îl strigă pe Hoffer, cred că avem musafiri.

– Mă duc să verific în față, răspunse Hoffer.

Deschise un sertar, scoase de acolo un Schneisser automat şi coborî pe scările din spate spre depozitul principal. Nu se obosi să mai aprindă lumina, ci doar armă pistolul şi o porni spre uşi pe întuneric, înainte ca noaptea să se umple de zgomot de motoare.

Roata din față a maşinii îl lovi zdravăn pe Hoffer, aruncîndu-l cît colo. Degetul lui apăsă pe trăgaci, ca imediat o jumătate de duzină de mitraliere să riposteze, făcîndu-l bucăți.

Max, aflat în capul scărilor, îşi dădu seama că se terminase. Rămase nemişcat, aşteptîndu-i cu pistolul pregătit în mînă. Începu să se roage cu glas tare, ultima rugăciune care se spunea şi pe patul de moarte.

„Ascultă, o Israel:
Domnul Dumnezeul nostru, Domnul este unul.“

Împuşcă pe primul soldat care apăru la baza scărilor, apoi cineva scoase un Schneisser de după colț şi trase la repezeală, nimerindu-l de cîteva ori şi făcîndu-l să se rostogolească pe scări.

Restul grupului de atac îl călcă în picioare atunci cînd urcă în fugă urmat îndeaproape de maiorul Berg. Un moment mai tîrziu reapărură, tîrîndu-l pe Haupt după ei.

Heydrich se afla la baza scărilor, privind în jos spre Max Winter. Îşi ridică privirea atunci cînd Berg tocmai cobora.

– Este mort, ceea ce un mare păcat. Ce ai găsit acolo?

– Un operator radio. Un incompetent, care a pornit echipamentul care funcționează numai la curent alternativ la sursa de curent continuu. Tocmai se chinuia să-l repare.

– Ai transmis vreun mesaj pe ziua de azi? întrebă Heydrich.

– Nu, nimic.

Heydrich se întoarse spre Berg.

– Nici un semn că fata a fost pe aici?

– Nici unul, Obergruppenführer.

Heydrich se întoarse iar să se uite la Haupt:

– A trecut pe aici, în seara asta, vreo femeie tînără?

– O femeie? Nu, nici una.

– În regulă, Berg. Du-l la cartierul nostru general şi vezi ce poți să scoți de la el. Eu iau oamenii cu mine să vedem peste ce mai dăm la celelalte adrese pe care ni le-a dat femeia aia, Neumann.

Compania de vinuri *Vulturul* era scufundată în întuneric şi nu se vedea nici urmă de Herr Scherber, proprietarul ei, aşa cum nu era nici în micul apartament pe care-l avea lîngă stația Charlottenberg, unde locuia de unul singur. Vecinul cel mai apropaiat le spuse că deseori lipsea noaptea întreagă.

Inchizitorii din Prinz Albrechtstrasse lucrară la bietul Haupt aproape toată noaptea. Nu le spuse nimic pentru că nu ştia nimic.

Era şapte dimineața cînd Scherber fu găsit în cele din urmă la o baie de aburi din Kurfüstendamm, un loc foarte frecventat de homosexuali. Acesta, imediat ce-a fost prins, le-a spus tot ce ştia.

La ora nouă dimineața era aglomerație mare în biroul lui Himmler: Heydrich, Schellenberg, maiorul Kleiber şi Sindermann.

Himmler le zise:

– Deci, acum ştim sigur că Winter nu a apucat să transmită prin radio nici un fel de informație cu privire la afacerea Windsor, iar copia lipsă a raportului se află în mîinile noastre.

– Ceea ce înseamnă că singura sursă de informare cu privire la acest subiect este afurisita aia de fată.

– În prezent în drum spre Paris în compania a doi contrabandişti francezi, zise Himmler.

– Avem însă adresa la care trebuie ei s-o ducă odată ajunşi acasă, interveni iar Hedyrich. O cafenea care se numeşte *Dublonul de aur*, în Montmartre. O să aranjez cu biroul de la Paris să facă rost de un comitet de întîmpinare. Cred c-or să fie încîntați. O captură pe cinste. Pentru că pentru ei se va deconspira un întreg serviciu subteran de transport.

– Nu, să le spui să aştepte, zise repede Himmler. Am o idee mai bună. Se întoarse spre Schellenberg. Pleci spre Spania în dimineața asta, trecînd mai întîi prin Paris.

– Am avut impresia că nu mai doreați că mai am vreo legătură cu afacerea Winter, Reichsführer.

– E adevărat, dar maiorul Kleiber se poate ocupa foarte bine de această problemă. Se întoarse şi spre Heydrich. Aranjează totul cu biroul nostru de la Paris. Cînd pleacă avionul tău, Schellenberg?

– La unsprezece de la Tempelhof.

– Atunci îți doresc mult noroc în aventura în care intri. Evident, aştept rapoartele tale zilnice.

– Desigur, Reichsführer.

– Kleiber, te rog să mai rămîi.

Schellenberg şi Heydrich ieşiră. În anticameră Heydrich se opri să-şi aprindă o țigară.

– Doamne, ce noapte. Cu toate astea, se pare că totul s-a rezolvat pînă la urmă. Vezi, Walter, nu trebuie decît să fii corect.

Himmler tocmai îi spunea lui Kleiber:

– Acum despre felul în care fata, Winter, a reuşit să scape aseară. Faptul c-a ştiut să întrebe pe omul de la poartă despre mesagerul către Cancelarie arătă că ştie foarte multe despre procedurile standard de aici, ceea ce ne indică în mod clar că a avut ajutor dinăuntru.

– Cumva generalul Schellenberg, Reichsführer?

– Fii atent la el, Kleiber, şi vreau să-mi dai raportul zilnic. Poți să mă suni de la ambasada noastră din Lisabona. Uite aici autoritatea necesară, prin actul ăsta. Îi dădu lui Kleiber un plic.

– Am înțeles, Reichsführer.

– Să sperăm că aşa e, rosti Himmler. Acum poți pleca.

Kleiber ieşi, iar Himmler luă stilocul lui favorit, cu peniță de oțel, şi se apucă să noteze detaliile conversațiilor avute în jurnalul său.

În acel moment, camionul cu vin tocmai ieşea de pe şoseaua dinspre Alf şi intra pe cea spre Trier. Henri era la volan, iar fratele lui, care dormea alături, se trezea încetul cu încetul.

– De ce naiba ne oprim?

– Încetează, Paul. Tînăra doamnă are nevoie de o mică plimbare în tufişuri, ca şi noi, de altfel. Şi, dacă ea nu vrea, eu nu mai pot să mă țin.

Hannah dormise uimitor de bine, ținînd cont de circumstanțe, dar în clipa aceea era trează, dîndu-şi seama că maşina încetinea şi că intrase pe un drum mai bolovănos.

Trapa se deschise şi chipul surîzător al lui Henri apăru deasupra ei.

– E momentul să-ți dezmorțeşti picioarele... şi ce altceva mai vrei să faci.

Atunci cînd ieşi din ascunzătoare, era foarte atentă, pregătită pentru orice.

– Unde sîntem?

– Pe şoseaua spre Trier. Următorul oraş prin care o să trecem este Luxembourg. Se auzi un freamăt în tufişuri şi de după ele apăru Paul Dubois care tocmai se încheia la pantaloni. Henri îi făcu cu mîna. Cealaltă parte a pădurii e a ta. Un sfert de ceas, apoi trebuie să ne continuăm drumul.

El urcă la loc în cabină, iar Hannah o porni prin pădure, oprindu-se cînd consideră că se îndepărtase destul de mult.

După aceea, se întoarse făcînd un ocol ca o jumătate de cerc, atrasă de sunetul unei ape curgătoare. În cele din urmă dădu peste un luminiş care era aproape ca un promontoriu deasupra unui rîu limpede. Era foarte plăcut acolo, cu razele soarelui de dimineață strălucind pe undele repezi. Auzi mişcare în spate şi, cînd se întoarse, dădu cu ochii de Henri.

– Gata, plecăm? îl întrebă.

– Mai avem timp de-o țigară.

El îi oferi una pe care ea o acceptă, deşi o mînă era strînsă în jurul pistolului pe care, discret, cu un deget, îl şi armase. Nu-i plăcea că stătea aşa de aproape de ea.

– Ăsta-i rîul Mosel. Frumos, nu?

– Dacă-ți plac genul ăsta de lucruri, îi răspunse ea în franceză. Eu una sînt o fată de oraş.

Ochii tînărului se măriră de uimire.

– Hei, dar ai accent parizian. Cum se poate?

– Am cîntat la un club din Montmartre vreme de o jumătate de an, în '38. *Club le Jazz.* Îl ştii?

– Mereu mă duceam acolo. Îşi plimbă o mînă îi peste brațul ei şi o trase aproape, spunîndu-i cu un glas îngroşat: Hei, ascultă, *chérie,* ce ai zice dacă tu şi cu mine...

Hannah scoase pistolul din buzunar cu o uşurință care o uimi şi pe ea, dar oricum nu mai era fata care fusese cu patruzeci şi opt de ore în urmă, aceasta dispăruse. Pentru o clipă, simți în nări mirosul de cordită din pasajul de la *Garden Room* atunci cînd înfipse țeava Walther-ului în stomacul tînărului.

El zîmbi neînfricat.

– Nu fi prostuță. Ştii foarte bine că n-ai putea să faci aşa ceva, îi zise, după care o sărută.

Ea trase în pămînt, între picioarele lui, iar el sări cît colo, lăsînd să-i scape un urlet de groază.

– Atenție, îi zise ea dulce. Data viitoare s-ar putea să pierzi ceva.

Paul Dubois sosi în goană, călcînd în picioare desişurile mai mici.

– Ce este? Ce s-a întîmplat, pentru Dumnezeu?

– Nimic, răspunse Hannah, băgînd pistolul la loc în buzunar. O mică neînțelegere între Henri şi mine, dar cred că acum ştim foarte bine cum stăm.

Paul Dubois îşi pocni fratele peste față.

– N-o să te înveți niciodată minte? Dacă vezi fuste şi te transformi într-un cîine în călduri, mai stăpîneşte-te naibii. Se întoarse spre Hannah. Nu se va mai repeta, îți garantez. Acum hai să plecăm de aici, repede, în caz c-am deşteptat interesul vreunui fermier curios.

Aparatul Ju 52 a fost calul de povară al Germaniei în timpul celui de-al doilea război mondial, fiind folosit extensiv pentru transportul de trupe şi de pasageri. Cele trei motoare ale sale îi dădeau o înfățişare sugestivă, iar carcasa de metal satinat i-a adus porecla de *Annie cea de Fier*.

Schellenberg mai călătorise aşa de multe ori, dar în companii mult mai plăcute. Kleiber se aşezase cam la jumătatea avionului, iar Sindermann în spate, alături de compartimentul steward-ului, ca să pună probabil accentul pe diferența de rang.

Asta însemna că Schellenberg era cel puțin singur în față, dar era cald şi înăbuşitor şi, după o vreme, se bucură să accepte invitația pilotului de a vizita cabina de pilotaj.

După aceea reveni la locul său pentru cafea şi rămase acolo, gîndindu-se la Hannah Winter şi la capcana care o aştepta la *Dublonul de Aur* din Montmartre. De această dată nu mai avea cum s-o ajute, deja se implicase prea tare. Exista posibilitatea ca ea să dezvăluie rolul jucat de el în evadare sub presiunea aplicată de cei din Cartierul General în celulele de la subsol. Majoritatea oamenilor cedau cu timpul, iar alții mureau mai întîi.

El însă se simțea curios de indiferent. Totuna era pînă la urmă, aşa că se mulțumi să admire Parisul în vreme ce treceau pe deasupra lui.

Kleiber apăru lîngă el, părînd de-a dreptul entuziasmat.

– Le Bourget, generale. Führerul a zburat pînă aici dimineața, la patru, pe 23 iunie, cu Keitel şi cu cîțiva membri din personalul său. Cînd majoritatea parizienilor erau încă în pat, Führer-ul nostru a făcut un tur al oraşului. Ce moment pentru Germania.

– Minunat, rosti Schellenberg. Sper că l-au păstrat curat pentru inspecția lui.

Un maior Gestapo pe nume Ehrlich îi aştepta atunci cînd intrară în secțiunea rezervată VIP-urilor de pe aeroport.

– Ce mare plăcere, Brigadenführer, îi zise imediat lui Schellenberg. Maşina vă aşteaptă.

– Ai primit instrucțiuni de la Cartierul General?

– Da.

– Atunci înseamnă că eşti la curent că responsabil de această operațiune este Sturmbannführer-ul Kleiber.

Kleiber nu se lăsă mai prejos.

– Evident, mi-ar face plăcere prezența ta ca observator, generale, dacă ai timp pentru aşa ceva.

I se aruncase o provocare pe care Schellenberg n-o putea refuza.

– De ce nu? Cîtă vreme îmi rămîne timp să vizitez cartierul general al SD-ului de pe Avenue Foch înainte să plecăm, sînt cu totul la dispoziția ta, dragă Kleiber.

În vreme ce ieşeau, Schellenberg mîngîia tocul Mauşer-ului cu surdină pe care-l avea în buzunar. Dacă avea să aibă loc vreo confruntare la *Dublonul de Aur,* un glonț rătăcit avea să treacă neobservat, dîndu-i astfel posibilitatea Sturmbannführer-ului Willi Kleiber să moară cu curaj în serviciul Reich-ului. Era un gînd foarte plăcut. Atunci cînd urcă în limuzina *Citroën,* Schellenberg zîmbea.

Camionul opri în parcarea aflată lîngă o cafenea mică pentru şoferi din Clichy, la nord de Montmartre, iar Henri puse frîna de mînă imediat ce-l aşeză la rînd cu celelalte camioane aflate în tranzit.

– Mergi tu să suni sau mă duc eu?

– Nu, mai bine mă duc eu, răspunse fratele său, sărind din cabină.

Henri se întoarse în scaun şi ciocăni în trapă.

– E totul în regulă acolo?

Se auzi un răspuns înăbuşit care-l făcu să zîmbească înainte să-şi aprindă o țigară.

Imediat ce intră în cafenea, Dubois se duse drept la cabina de telefon de unde formă numărul de la *Dublonul de Aur.* Receptorul de la celălalt capăt al firului fu ridicat imediat:

– Da, aici *Dublonul de Aur.* Ce pot face pentru dumneavoastră?

Era madame Bonnet, dar glasul îi suna mai altfel, era sigur de asta; instinctul căpătat în viața de contrabandist îi spunea clar că se petrecea ceva necurat acolo.

– Este posibil să rezerv o masă de şapte persoane pentru diseară? întrebă. Paprika de pui şi un *Muscadet* bun, dacă se poate.

– Nu, îmi pare rău, domnule. Mi-e teamă că diseară cafeneaua nu va fi deschisă.

Paul Dubois zise atunci calm:

– Multe mulțumiri, madame. Poate altă dată.

La *Dublonul de Aur, o* jumătate de duzină de clienți erau împrăştiați pe la mese încercînd să pară mulțumiți de băuturile din fața lor. Walter Schellenberg stătea sprijinit de bar, iar trei agenți Gestapo aşteptau în spatele perdelei groase care ducea spre bucătărie.

Angelique Bonnet stătea la locul ei lîngă casa de bani, la marginea barului: o femeie micuță cu păr cărunt îmbrăcată într-o rochie neagră, severă, care îşi conducea afacerile cu o mînă de fier.

Soțul ei, chemat dintre rezervişti, îşi găsise sfîrşitul la Arras. Singura ei consolare în viață era faptul că fiul ei, navigator în Forțele Aeriene Franceze, reuşise să scape în Anglia.

Puse la loc receptorul, iar Kleiber, care-i urmărise conversația, aşeză la loc minuscula cască ataşată la telefon.

– Bine.

– Desigur, răspunse ea. Curînd n-o să mai am clienți deloc şi tot nu ştiu pentru ce toată nebunia asta.

– Un camion plin cu butoaie de vin bun, german, trebuia să fie livrat aici de doi frați pe nume Dubois, amîndoi cu încă o marfă şi mai de preț, eh?

Nu degeaba petrecuse Angelique cincisprezece ani din viață cu compania teatrală de provincie, aşa încît, mirarea ei păru absolut firească.

– Dar eu nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta, monsieur, cît despre vinul german, ei bine, cu cel mai mare respect, pur şi simplu nu se cere aici.

Kleiber păru deodată nesigur, aşa că privi spre Schellenberg care-i zise:

– Te-ai gîndit vreun pic că este posibil ca frații Dubois să nu aibă absolut nici o legătură cu localul, ci doar cu vreunul dintre clienți?

– Da, desigur că mi-a trecut prin cap.

– Dar poliția locală? Li s-au dat toate detaliile cu privire la camion?

– O descriere completă, zise Kleiber înțepat. Inclusiv numărul.

– Atunci nu ai motive de îngrijorare. Schellenberg îşi întoarse atenția spre Angelique Bonnet. Draga mea madame, îi zise într-o franceză fluentă, tare mi-e teamă că va trebui să te deranjez din nou cerîndu-ți încă un pahar din acest coniac special. Care este extraordinar.

Paul Dubois băgă capul în cabină.

– Gata, scoate-o de acolo, repede, îi zise lui Henri. S-a întîmplat ceva la cafenea.

Fratele său ridică trapa şi o ajută pe Hannah să iasă din ascunzătoare. Ea privi în jur, sincer nedumerită.

– Unde sîntem? La Paris?

– Da, îi răspunse Paul Dubois. La o cafenea de şoferi din Clichy. Cred c-am încurcat-o. De cîte ori avem de livrat cîte un pasager ca tine, întotdeauna sunăm, înainte să ajungem acolo. Avem un cod aranjat dinainte.

Eu comand un fel special pentru un anume număr de persoane. Dacă lucrurile stau bine, patroana acceptă rezervarea.

– Şi acum n-a mai fost de acord?

– Mi-a spus că închide în seara asta, iar eu nu ştiu ca *Dublonul din Aur* să fi fost ținut vreodată închis, nici măcar în primele zile ale ocupației naziste.

– Şi atunci ce naiba facem? întrebă Henri.

Paul Dubois se încruntă, apoi le spuse ce hotărîse.

– Dacă lucrurile au mers prost la capătul din Berlin, atunci s-ar putea să fim în rahat pînă-n gît, zise, lovind cu pumnul în camion. Mai bine lăsăm maşina aici şi restul drumului îl facem pe jos. Dacă mă înşel, dacă lucrurile sînt în ordine, atunci putem să ne întoarcem mai încolo după el.

Pe dealul de deasupra piațetei în care se găsea *Dublonul de Aur,* se afla o mică bisericuță. Din cimitirul alăturat puteau vedea cafeneaua destul de clar şi mesele de pe trotuar aflate sub umbrele colorate.

– Văd o maşină neagră, parcată chiar pe aleea de colo, le zise Henri.

Fratele său interveni:

– Mai e una, în curtea antreprenorilor, la dreapta. Hopa! şuieră atunci cînd maiorul Ehrlich, îmbrăcat în pardesiu negru şi cu pălărie pe cap ieşi din cafenea şi se porni să traverseze piațeta.

– Îl ştii? întrebă Henri.

– Absolut. Îl cheamă Ehrlich. Unul dintre ticăloşii ăia de gestapovişti care îşi au sediul în Rue des Saussaies. Eh, asta-i pune capac. Se întoarse spre Hannah cu o expresie de părere de rău pe chip. Îmi pare rău, scumpo.

Nu ştiu ce naiba n-a mers bine, dar se pare că eram aşteptaţi acolo. De acum eşti pe cont propriu.

Dădu din cap spre Henri. Amîndoi se îndepărtară repede de ea. Rămăsese singură, în mijlocul cimitirului, zăpăcită de repeziciunea cu care se petrecea totul. Dar trebuia să se adune repede şi să găsească o cale de scăpare, aşa că se întoarse şi plecă şi ea de acolo.

Cunoştea bine Parisul, mulţumită contractului pe şase luni la cabaret pe care-l avusese înainte de război, ceea ce era în avantajul ei. Se grăbi să străbată străzile din Montmartre, merse în jos pe lîngă gara St. Lazare şi nu se opri decît atunci cînd ajunse în fine în Place de la Concorde de lîngă Sena.

Găsi un fel de cafenea micuţă, cu mesele aranjate în jurul barului, unde nu se servea cafea, doar bere, dar ea tot îşi luă un pahar şi se aşeză la o masă ca să încerce să-şi evalueze situaţia.

Vorbea franceza mulţumitor şi avea un surplus de franci mulţumită înţelepciunii unchiului Max, plus cele două paşapoarte, pesos spanioli şi scrisoarea de credit pentru banca din Lisabona. Şi mai era ceva, ceva de care uitase cu totul.

Cu degete tremurătoare scoase la iveală biletele de tren. Primul era pentru ruta Berlin-Paris, dar cel de-al doilea era cu adevărat important: cuşeta din vagonul de dormit din trenul de noapte spre Madrid care pleca de la gara Austerlitz la ora şase.

Aruncă o privire la ceasul de la mînă. Era cinci şi un sfert şi Austerlitz se afla cam la cinci kilometri distanţă de ea. Sări în picioare şi, atunci cînd se întoarse, observă o camionetă care livra ziare parcată chiar lîngă trotuar. Şoferul, un bărbat de vîrstă mijlocie cu mustaţă albă şi stufoasă, pătată la mijloc de nicotină, tocmai azvîrlea în faţa cafenelei un teanc mare de ziare, pregătindu-se să plece mai departe. Hannah alergă cît putu de tare şi se urcă în scaunul pasagerului, lîngă el.

– Hei, asta ce vrea să însemne? se supără omul.

– Vă rog, domnule, ajutaţi-mă. Scoase paşaportul şi i-l arătă. Vedeţi – sînt cetăţean american, în drum spre casă. Am un loc rezervat în expresul spre Madrid care pleacă de la Austerlitz la şase. M-am hotărît să mai vizitez puţin oraşul şi m-am pierdut, şi n-o să mai ajung la vreme dacă nu mă duceţi cu maşina. Scoase teancul de franci din plic. Vă plătesc timpul pierdut, nu e nici o problemă.

– Păstrează-ţi banii, zîmbi bărbatul. Americancă, eh? Din ce parte? Fiul meu locuieşte la Los Angeles. Gata, acum trage-ţi sufletul şi calmează-te. Te duc pînă acolo într-un sfert de oră.

Cînd telefonul sună iar, Angelique Bonnet răspunse imediat.

– Pentru dumneata, îi zise lui Kleiber care se şi întinsese după cască. Sediul poliţiei.

Expresia de pe chipul lui Kleiber îl făcu mare plăcere lui Schellenberg.

– Au găsit camionul, şopti acesta pierdut. Se pare c-a fost abandonat într-o parcare, în faţa unei cafenele unde trag de obicei şoferii, cam la un kilometru şi jumătate depărtare de zona asta.

– Aşa deci? O după-amiază pierdută? Părerile mele de rău, Strumbannführer, dar, dacă vreau să-mi mai fac treaba la Cartierul General al SD-ului, trebuie să plec chiar acum. Ne vedem iar la Le Bourget la ora opt.

El ieşi, iar Kleiber rămase pe loc, strîngînd cu o mînă marginea barului.

Angelique Bonnet îl privi o clipă cu răutate, apoi întrebă:

– E bine dacă încep să accept rezervări de acum pentru diseară?

Cum chipul ei era foarte calm – nu se vedea urmă de triumf –, Kleiber îi întoarse spatele şi ieşi din cafenea, traversînd piaţeta spre locul în care Sinderman şi Ehrlich aşteptau lîngă *Citroën*, în curtea antreprenorilor.

– Nu e bine, le zise. Poliţia locală a descoperit camionul abandonat la vreun kilometru şi ceva de locul ăsta. Dar nici urmă de băieţii Dubois sau de fată.

– Acum ar putea fi pe oriunde, zise Sindermann. Dumnezeu ştie care va fi următoarea ei mişcare.

– Ştim că intenţia ei este să ajungă în Spania, nu? Există un tren de noapte spre Madrid care pleacă din gara Austerlitz la ora şase.

– Ridicol, izbucni Sindermann, n-ar îndrăzni.

– Are rezervare pentru trenul ăsta, care a fost făcută chiar de unchiul ei, de la Berlin. Într-un vagon de dormit. La fel ca şi negrii ăia.

Ehrlich aruncă o privire la ceas.

– Avem la dispoziţie numai treizeci şi cinci de minute, Strumbannführer, asta-i tot. Aşa că mai bine am porni imediat.

Trecuse puţin de cinci şi jumătate cînd bătrînul care ducea ziarele o lăsă pe Hannah la gara Austerlitz. Era foarte aglomerată, plină de civili şi soldaţi nemţi, plus poliţiştii care păreau să fie peste tot.

Găsi peronul de la care pleca trenul spre Madrid şi se apropie de poartă. Pe un afişier erau trecute toate numele pasagerilor, alături de locul în care stătea omul care controla biletele, fiind vorba tocmai de pasagerii care se aflau în vagoanele de dormit. Numele ei era trecut acolo la vagonul de clasa întîi, alături de cel al lui Connie şi ale băieţilor; fiind împreună aveau un compartiment cu patru cuşete.

Să urce în tren era una. Să se ştie că era acolo ar fi fost o prostie cumplită şi, dacă-şi prezenta biletul, atunci controlorul avea s-o însemne pe listă.

Se depărtă puţin ca să se gîndească la felul cum va proceda mai departe. În acel moment pe lîngă ea trecură doi hamali, trăgînd după ei un lanţ de cărucioare cu cauciucuri moi, încărcate cu corespondenţă. Deschiseră larg poarta care permitea accesul pe peron, iar Hannah, fără să mai ezite, se duse după ei, stînd ascunsă în stînga ca să nu fie observată de controlor.

Pe peron erau o mulţime de oameni care voiau să se urce în tren. Ea o porni spre locomotivă, dînd în cele din urmă peste vagoanele de dormit. Pe peron, chiar în faţa uşii care permitea accesul la vagonul de clasa întîi stătea un steward. Consulta o hîrtie pe care o ţinea cu amîndouă mîinile în vreme ce un bărbat distins în pardesiu închis la culoare şi pălărie cu boruri moi stătea neliniştit alături de el.

– Îmi pare rău că trebuie s-o spun, domnule conte, dar se pare că aici fiecare cuşetă este ocupată.

Hannah trecu pe lîngă ei şi reuşi să se furişeze în vagon pe uşa din celălalt capăt. Şi iată-l, numai la un pas depărtare. Compartimentul A.

Încercă clanţa, dar uşa fusese încuiată. Cu inima strînsă, începu să bată. Dinăuntru se auziră glasuri înăbuşite şi apoi uşa se deschise.

– Ce este? zise Connie în franceză. Hannah, scumpo.

Imediat fu trasă înăuntru, uşa se închise, iar ea era îmbrățişată cu entuziasm de cei trei bărbați care rîdeau, deşi ea, dintr-un motiv necunoscut, începuse să plîngă.

Cei trei gestapovişti ajunseră la Austerlitz la exact şase fără cinci minute. Harry Graf era la micul chioşc de pe peron ca să cumpere țigări. Îl recunoscu pe Kleiber imediat, aşa că se întoarse şi alergă înapoi spre tren.

– Avem necazuri, le zise tuturor imediat ce intră în compartiment, trîntind uşa după el. Individul ăla care ne-a interogat în Prinz Albrechtstrasse – Kleiber. Tocmai a apărut la poarta peronului. Cînd am plecat eu, verifica lista de pasageri cu controlorul.

– Dar n-am venit oficial, protestă Hannah. Poate că am rezervare oficială, dar se presupune că nu sînt aici.

– Asta nu înseamnă nimic. În orice clipă vor ciocăni la uşa asta. Întrebarea e unde te ascundem?

Erau patru cuşete, cîte două de fiecare parte, şi o toaletă micuță.

Connie scutură din cap.

– Frate, nici o pisică n-ai putea ascunde acolo.

Billy Joe se întoarse spre Harry cu un zîmbet ciudat pe buze.

– Mai ții minte data aceea, în trenul Chicago-Hollywood? Tipul ăla gras şi alb şi nătîng din Alabama care nu se supăra să împartă compartimentul cu noi, cîtă vreme eram curați?

– Şi l-am dat afară din cauză că n-a suportat. A fugit ca din puşcă, rosti Harry, începînd să-şi desfacă nasturii de la cămaşă.

Billy Joe făcea acelaşi lucru.

– Connie, tu ştii povestea, nu? Ţi-am spus-o de destule ori. Acum bag-o în pat cît mai repede.

Hannah îi privea nedumerită. Connie îi zise:

– Fă aşa cum ţi s-a spus, scumpo, şi, indiferent ce se întîmplă, să nu care cumva să mişti.

Billy Joe şi Harry tocmai îşi scoteau pantalonii atunci cînd Connie dădu deoparte pătura de pe cuşeta de jos. O împinse pînă-n perete pe Hannah, o acoperi cu pătura şi-i puse şi perna în cap.

Cei doi băieţi erau goi puşcă. Harry se întinse pe spate, sprijinit de Hannah, iar Billy Joe se întinse deasupra lui. Brusc, cineva apăsă pe clanţă, apoi uşa se cutremură din cauza bătăilor furioase.

– Haideţi, deschideţi! Poliţia!

Connie deschise uşa atît cît îi permitea lanţul de siguranţă şi dădu cu ochii de îngrijitorul vagonului.

– Hei, omule, ce e cu nebunia asta? Avem bilete. Vrem puţină intimitate.

– Există o a patra rezervare aici, pe numele lui Hannah Winter.

– Numai că fata n-a venit, omule, ultima dată am auzit că era în Berlin.

– Dar n-ai obiecţii dacă ne asigurăm şi noi, nu? rosti Kleiber, apărînd în spatele îngrijitorului.

– Ah, nu, gemu Connie. Nu tu din nou. Am crezut c-am terminat discuţiile.

– Deschide uşa sau o spargem, îl ameninţă Kleiber.

Connie scoase lanţul. Kleiber deschise larg uşa, îl împinse în compartiment şi intră şi el urmat de Sindermann şi Ehrlich. Primul lucru pe care-l văzu în cuşeta de jos din dreapta au fost patru picioare negre amestecate şi degetele lui Harry Graf care se înfipseseră în fesele lui Billy Joe.

Harry îl văzu şi rosti:

– Hopa, avem musafiri.

Billy Joe se întoarse, arătîndu-şi goliciunea.

– Credeam că motivul pentru care am plătit bilete de clasa întîi era faptul că aveam intimitate totală.

Kleiber se încruntă spre el, foarte palid la faţă. Deschise cu piciorul uşa de la toaletă, privi o clipă în interiorul gol, după care ieşi pe coridor. Ceilalţi îl urmară şi Connie trînti uşa după ei.

– Acum poate să plece trenul, Sturmbannführer? întrebă îngrijitorul.

– Nu, lătră Kleiber. Nu pînă cînd nu verificăm fiecare pasager în parte.

Începură să scotocească compartimentele pînă la ultimul, dar, în cele din urmă, trebuiră să admită că fuseseră învinşi. Atunci cînd răsună fluierul locomotivei, Kleiber, care stătea pe peron, îl văzu pe Connie apărînd la un geam.

– Cu plăcere, maiorule.

Îi făcu semn cu mîna foarte vesel, după care închise geamul. Îngrijitorul tocmai venea pe coridor, iar Connie scoase portofelul din buzunar, scoţînd de acolo două bancnote de cîte o sută de franci.

– Hai să ne asigurăm că a patra cuşetă rămîne liberă pentru tot restul călătoriei, bine? Şi mie şi prietenilor mei ne place intimitatea.

Îngrijitorul acceptă bancnotele foarte încîntat.

– Desigur, domnule, şi, dacă pot să vă mai servesc cu ceva... Nemții ăştia, mai rosti scîrbit, ridicînd din umeri. Nu sînt bărbați de lume, aşa-i?

Cînd Connie reveni în compartiment, Harry şi Billy Joe, cu prosoape înfăşurate în jurul taliilor, stăteau pe un pat, iar Hannah pe celălalt, în fața lor. Toți trei rîdeau cu lacrimi.

– Ce moacă avea tipu' ăla, hohotea Harry. Păcat că n-am putut să-l fotografiez.

– Gata, copii, gluma s-a terminat. Connie se aşeză lîngă Hannah şi o prinse de mînă. Am nişte veşti rele pentru tine, scumpo. E vorba de unchiul Max.

Aparatul Ju 52 urcă la zece mii de metri şi o porni spre San Sebastian unde trebuia să ia combustibil. Kleiber stătea în fața lui Schellenberg, cu echipul exprimînd foarte clar dezgustul, mai ales atunci cînd rosti:

– Ce decadență. Führer-ul are dreptate. Inferioritatea acestor rase – de negri şi evrei – este evidentă.

– Foarte interesant, spuse Schellenberg, aprinzîndu-şi o țigară.

– Nu înțeleg ce-ați vrut să spuneți.

– Că sînt perverşi, băieții ăia doi. Posibil, desigur, dar mie Fräulein Winter mi-a mărturisit că au mare succes la doamne.

Kleiber îl privea cu gura căscată în vreme ce în minte deja îi apăruse o bănuială cumplită.

Schellenberg îi zîmbi.

– Dacă eşti amabil să mă scuzi, cred că mă voi duce în cabina de pilotaj, îi zise, ridicîndu-se şi pornind spre botul avionului.

Capitolul 8

Trenul se oprise la oraşul de graniță Hendaye pentru ca să se schimbe locomotiva şi să fie tras pe o altă linie, gata să o treacă granița în Spania.

La Irun, de cealaltă parte a graniței, în Spania, se făcea verificarea paşapoartelor şi vămuirea. Hannah rămase ascunsă în toaletă în vreme ce un ofițer vamal veni la control alături de îngrijitorul de vagon.

Avură o uşoară întîrziere înainte ca trenul s-o pornească mai departe la drum. Hannah ieşi din toaletă şi se întinse pe unul din paturile de jos, cu ochii roşii şi umflați de plîns. Billy Joe şi Harry o priveau neajutorați. După o vreme, Connie reveni cu sandvişuri şi cafea de la vagonul-restaurant, şi se aşeză alături de ea.

– Ia şi gustă ceva. O să-ți facă bine.

– Nu pot.

– Trebuie să încerci să te aduni, îi zise el.

– Tu pur şi simplu nu înțelegi.

– Oare? Ei bine, atunci dă-mi voie să-ți spun ceva, surioară albă. Negrul ăsta de lîngă tine a luptat în Brigada Harlem pe frontul de vest în 1918. Noi am stat în tranşee mai mult decît orice altă Forță Expediționară Americană. Mi-am pierdut atunci singurul frate, doi veri şi aproape toți prietenii pe care-i aveam pe lume, şi ştii ce-am învățat de aici? Că viața merge mai departe. Şi acum unchiul tău Max... ticăloşii aceia l-au omorît. Corect?

Ea încuviință din cap, frîngîndu-şi mîinile.

– Ai de gînd să-i laşi să scape după chestia asta? El ți-a dat o treabă de făcut, fetițo. Ai de gînd s-o faci, sau o să stai toată ziua în fund plîngînd?

Ea îl prinse cu brațele pe după gît.

– Doamne, Connie, ce m-aş face fără tine?

– Bravo ție. Acum stai şi ascultă-mă. Am vorbit cu îngrijitorul şi se pare că vom ajunge la Madrid la ora nouă dimineața. Există un tren care pleacă spre Portugalia la nouă şi treizeci şi cinci de la aceeaşi linie. De fapt, trenul nu pleacă pînă cînd nu ajungem noi, aşa că n-o să-l pierzi nici dacă avem întîrziere. Poți să-ți iei bilet chiar atunci cînd o să urci. Cincisprezece ore pînă la Lisabona. Ajungi acolo la şase şi jumătate seara.

– E bine, rosti ea. Nici că se putea mai bine.

– Dar există şi granița, puse punctul pe i Harry Graf. S-ar putea să ai ceva necazuri acolo.

– Nu văd de ce, răspunse Hannah. Oricum am de gînd să folosesc paşaportul fals pe care mi l-a dat unchiul Max, aşa, pentru orice eventualitate.

– Cînd ajungi la Lisabona, dacă ai nevoie de ajutor, mergi la Barul American al lui Joe Jackson. Orice şofer de taxi din Lisabona ştie unde e.

– Joe Jackson?

– Noi trebuie să cîntăm acolo săptămîna viitoare. Este un vechi prieten şi un tip pe cinste. A făcut de toate. A luptat în Spania împotriva lui Franco cu Brigada Lincoln Washington şi a zburat pe avioane de luptă contra Legiunii Condorul. Nu mişcă nimic în Lisabona fără să ştie şi Joe.

– Parcă aţi vorbi de un pirat.

– Hai să zicem că-i un om deştept şi s-o lăsăm aici. Acum, scumpo, dormi puţin pentru că ai nevoie să fi odihnită.

Hannah se întoarse cu faţa la perete şi încercă să adoarmă, ştergînd din minte orice gînd cu privire la unchiul Max. Cînd se trezi în cele din urmă, scuturată de Connie, erau deja în Madrid.

Avionul lor avu ceva probleme la unul dintre motoare, aşa că plecară din San Sebastian cu o întîrziere de aproape cinci ore.

Îi aştepta şi o maşină pregătită să-i ducă la ambasadă. În vreme ce megeau spre oraş, Kleiber îi zise:

– Cînd o să ne continuăm călătoria, domnule general? Azi sau mîine?

– Oh, cred că în după-amiaza asta, răspunse Schellenberg.

– Cu permisiunea dumneavoastră aş vrea să verific gara.

– Trenul a sosit acum o oră, Kleiber. Schellenberg scutură din cap. Eşti obsedat de gîndul că fata traversează Europa cînd mai mult ca sigur e ascunsă prin vreo mansardă din Berlin.

– Sau ar putea fi chiar aici, la Madrid, la acest club *Flamenco,* unde vor apărea negrii.

– Foarte bine, rosti Schellenberg. Poţi să iei maşina. Să fii înapoi ca să mă iei nu mai tîrziu de ora două.

La gara Chamartin, Kleiber află imediat că expresul Paris-Madrid ajunsese la timp, şi, după cîteva minute de discuţii, şeful gării îi dezvălui faptul că un alt tren plecase de la aceeaşi linie spre Lisabona, la nouă treizeci şi cinci. Şeful gării sună şi la compania de taxi-uri ca să afle dacă vreo maşină îi luase pe cei trei negri şi îi spuse lui Kleiber că doi băieţi plus Connie fuseseră duşi la un binecunoscut club de noapte numit *Flamenco.*

Puţin mai tîrziu, Kleiber se închisese într-un birou cu şeful poliţiei din Madrid care, urmînd linia politică a ţării din acel moment, era foarte încîntat să-l ajute pe Kleiber personal şi Gestapo-ul în general.

– Cred că s-ar putea să existe o femeie pe nume Hannah Winter în expresul de Lisabona, călătorind cu un paşaport american fals. Însă este cetăţean german şi este căutată pentru crimă. Imediat ce va fi prinsă, vom cere să fie extrădată, desigur.

– Trenul trece granița la Valencia de Aclantara, dar cred că pot face mai mult de atît. Şeful poliţiei se uită la ceasul de pe perete. Trenul o să oprească la Talavera peste o oră. O să-i pun pe poliţiştii din zonă să urce şi s-o caute pe femeia asta. Între timp însă, dacă aveţi puţin timp liber, poate că am putea bea împreună un pahar de vin şi-mi puteţi povesti ce se mai petrece la Berlin.

Trenul oprise la Talavera de o bună bucată de vreme pînă să se uite Hannah pe fereastră şi să-i vadă pe poliţişti. Nu intră în panică, ci se aşeză comod pe locul ei, apucîndu-se să citească mai departe revista pe care o avea în mînă. Avea pe nas ochelari negri de soare şi pe cap îşi înfăşurase o eşarfă în stil ţărănesc. Connie le cumpărase pe toate pentru ea de la chioşcul de pe peron în Madrid.

În compartiment mai erau numai doi pasageri. Un preot şi o femeie tînără cu un copil. Aşteptau cu toţii. În cele din urmă se deschise uşa.

Hannah continuă să citească din revistă, observînd cu colţul ochilor picioarele îmbrăcate în pantaloni de uniformă.

– Señorita. Paşaportul.

Ridică privirile spre tînărul ofiţer de poliţie de parcă s-ar fi speriat, scoase la iveală paşaportul franţuzesc şi îl întinse.

– Rosa Lenoir. Mergeţi la Lisabona, mademoiselle? o întrebă într-o franceză aproximativă.

– Da, răspunse ea.

– Pot să vă întreb care este scopul acestei vizite?

– Afaceri. Sînt cîntăreaţă. Trebuie să apar la un cabaret din Lisabona săptămîna care vine.

Îşi scoase ochelarii de soare şi-şi puse picior peste picior, permiţînd fustei să se ridice bine deasupra genunchilor. Tînărul poliţist înghiţi nodul din gît şi îi dădu înapoi paşaportul.

– *Bonne chance, mademoiselle,* îi zise, după care ieşi.

Preotul părea şocat, tînăra cu copilul amuzată. Hannah îi zîmbi, îşi puse pe nas ochelarii de soare şi se întoarse la revista sa.

Clubul *Flamenco* se afla într-un scuar mic în cel mai vechi cartier din Madrid. Cînd Kleiber, Sindermann şi şoferul ambasadei intrară, localul era gol, cu excepţia unui bătrîn care spăla pe jos.

– E închis, rosti el în spaniolă. Deschidem de abia diseară, la opt.

– Cum e cu noul număr, cu negrii? întrebă şoferul.

– Au trecut pe aici. Au plecat să-şi caute un hotel. Au zis că revin pe la două pentru repetiţii.

Şoferul îi pasă această informaţie lui Kleiber care dădu din cap satisfăcut.

– Foarte bine – o să aşteptăm.

– Dacă nu te superi, Strumbannführer, îi zise şoferul, mai bine sun la ambasadă, să se ştie unde sînt.

Omul ieşi, Kleiber se duse la bar să-şi toarne ceva de băut şi Sindermann se postă lîngă uşă.

La ambasadă, Schellenberg se pomeni într-o tovărăşie impresionantă. Era von Stohrer, ambasadorul, şi ministrul spaniol de interne, Ramon Serrano Suner, cumnat cu generalul Franco. Cum cunoştinţele lui de limbă germană erau limitate, deciseră cu toţii să vorbească în engleză, limbă pe care o cunoşteau foarte bine.

– Domnilor, haideţi să luăm cafeaua pe terasă, le zise von Stohrer. E mult mai plăcut acolo.

Se aşezară la o masă albă de fier, iar unul dintre servitori veni să le servească cafeaua. Von Stohrer îl expedie imediat după aceea.

– Aşa, acum putem trece la afaceri.

Nu era numai un diplomat de carieră, ci şi un nazist convins, mare admirator al Führer-ului. Contactele sale personale cu guvernul spaniol erau de o importanţă covîrşitoare, mai ales în acel moment în care negocierile duse între Spania şi Germania, cu privire la soarta războiului şi la paşii care urmau să fie făcuţi mai departe ajunseseră într-o fază delicată.

– Deci, care-i problema? întrebă Schellenberg.

– Poate că domnul ministru vrea el să înceapă, îl invită van Stohrer.

Serrano Suner încuviinţă din cap.

– Foarte bine. Pînă acum ne-am folosit foarte bine de marchizul de Estella, Prima de Riviera, ca emisar pe lîngă duce, cu care este şi prieten foarte bun de multă vreme. Cred c-ar fi bine să precizez de la bun început că marchizul este, în acest punct ezită uşor, cum să-l descriu mai bine? Un om de mare onoare?

– Am înţeles foarte bine unde bateţi, rosti Schellenberg cu ironie.

– Dar să continuăm. Marchizul nu are habar de interesul nostru reciproc. Crede că acţionează pentru guvernul spaniol în această chestiune, primind instrucţiunile de la mine, ca reprezentant al lui.

– Insinuaţi cumva că are la inimă numai interesul ducelui?

– Exact. Sînt prieteni vechi. Ducele a trebuit să-şi predea paşaportul la ambasada britanică din Lisabona. Se ştie deja că nu este prea încîntat de postul primit în Bahamas. Un post care deliberat îl va scoate şi-l va duce cît mai departe de război. Este de înţeles că s-a simţit insultat de această lipsă de importanţă. De asemenea, mai mult ca sigur că este supravegheat îndeaproape de serviciile britanice secrete.

– Şi, ce anume i-a sugerat de Rivera?

– Să se mute în Spania unde guvernul i-ar acorda fără probleme azil şi să rămînă să aştepte aici evenimentele următoare.

– Şi de Riviera chiar crede că britanicii vor sta liniştiţi pe tuşă privindu-i pe duce şi ducesă făcîndu-şi bagajele şi mutîndu-se?

– Nu. S-a dus la Lisabona ieri, ca să-l viziteze pe duce la Estoril. Intenționează să aranjeze un fel de ieşire la țară, într-un punct convenabil, aproape de graniță. O posibilitate clară ca ducele şi ducesa să treacă aici înainte ca britanicii, sau altcineva, să afle ce anume se petrece.

– Şi dacă ei preferă să n-o facă?

– Dragul meu Schellenberg, acesta este momentul în care intervii tu, zise von Stohrer.

Schellenberg dădu din cap.

– Am înțeles. Răpire. Dar de Riviera ştie că există şi această posibilitate?

– Nu, admise Serrano Suner. După cum am mai spus, marchizul acționează numai crezînd că interesele prietenului său ar avea prioritate aici. Aş trebui să mai adaug că pe aici s-a răspîndit un zvon, care tocmai circulă în cercurile înalte ale societății spaniole. Că planul serviciilor secrete britanice este foarte clar, vor să-l ducă pe duce în Bahamas şi acolo să-l termine definitiv. Desigur, marchizul va transmite această informație ducelui.

Schellenberg începu să rîdă.

– Şi chiar vă aşteptați ca el să creadă una ca asta?

– Am primit această ştire chiar de la ministrul nostru, von Ribbentrop, se supără von Stohrer. Dintr-un raport de la un informator elvețian care are de ani de zile contacte apropiate cu serviciile britanice.

– Marchizul se va întoarce mîine cu detaliile partidei de vîntăoare, cu data şi aşa mai departe, zise Serrano Suner. Toate acestea vor fi comunicate lui Huene, de la legația voastră din Portugalia care, la rîndul lui, vi le va comunica vouă.

Un servitor apăru în pragul uşilor terasei şi se înclină.

– Berlinul la telefon, excelență.

– Domnilor, vă rog să mă scuzați. Revin într-un minut.

Von Stohrer ieşi, iar Serrano Suner îi oferi lui Schellenberg o țigară.

– Pari cam sceptic, generale, cu privirie la raportul trimis de agentul elvețian legat de intențiile serviciului secret britanic față de duce.

– Una dintre problemele muncii într-un serviciu ca al meu este să separi adevărul de minciuni, rosti Schellenberg. Sau, ceea ce este încă şi mai dificil, să te înveți să recunoşti distorsiunile în aşa fel încît să poți extrage picul de adevăr existent.

– Crezi că elvețianul ar putea să mintă?

– Există oameni ca el în fiecare capitală europeană. Parcă-l şi văd acum într-o cafenea din Geneva, cu sticla lîngă cot, încercînd să născocească o altă istorie pe săptămîna asta ca să-şi mulțumească stăpînii.

Ministrul de Interne spaniol îl privi cîteva momente îngîndurat, apoi zise:

– Generale Schellenberg, îți cunosc reputația, care, în cîmpul dumitale de activitate, a devenit deja legendară, aşa c-o să fiu foarte sincer cu dumneata. Noi, cei din Madrid, de abia aşteptăm o rezolvare de succes a acestei afaceri Windsor dintr-un singur motiv – ca să mulțumim guvernul german.

– Şi de ce ar fi aşa de important? întrebă Schellenberg. Putea ghici lesne de ce, dar prefera să se aşeze toate cărțile pe masă.

– Führer-ului nu i-ar plăcea nimic mai mult decît să aibă Spania aliată în acest război. Luptînd alături. Are sentimentul că îi sîntem datori, mai ales că triumful nostru împotriva forțelor comuniste din războiul civil s-a datorat ajutorului militar masiv pe care l-am primit de la Reich.

– Dar este mai mult de atît, nu?

– Da. În acest moment britanicii sînt încă superiori tuturor dintr-un punct de vedere – marina pe care o au. Intrarea noastră în război i-ar da Germaniei Gibraltarul şi ar lovi unde doare mai rău marina britanică nepermiţîndu-i trecerea în Mediterana.

– Şi ce ar cere în schimb generalul Franco?

– Arme, petrol, bunuri de fabrică care aici se găsesc mai greu din cauza războiului civil. De asemenea, coloniile franceze din Africa de Nord, în special Maroc şi Algeria de vest. Acum ai înţeles care este situaţia?

– Perfect, îi răspunse Schellenberg. Generalul Franco este gata să intre în război de partea noastră, dar numai după ce Operaţiunea Leul de Mare se va fi terminat cu succes, culminînd cu ocuparea Angliei. Nevoia lui este ca aceste discuţii să fie cît mai confidenţiale cu putinţă pînă cînd va avea loc fericitul eveniment. Pînă atunci însă, răpirea ducelui de Windsor, care reprezintă dorinţa Führer-ului nostru, serveşte tocmai bine ca să arate la cine ţine generalul, ca atare, toată lumea fiind astfel mulţumită.

Serrano Suner zîmbi larg.

– Nici eu nu m-aş fi putut exprima mai bine. Văd că ne înţelegem foarte bine unul pe celălalt şi, ca să fiu sincer pînă la capăt, după părerea mea va fi nevoie de răpire. Nu prea cred că excelenţa sa va veni de bunăvoie.

– Aveţi un motiv special să credeţi aşa ceva?

– Da, aşa zic. Cînd ducele şi ducesa au fost în Madrid, nu prea demult, au luat cina la *Ritz* cu doña Sol, sora ducelui de Alba. Cînd i-a văzut, le-a dat salutul fascist. S-a produs ceva rumoare pentru că ducele a arătat cît se putea de clar că nu a agreat deloc gestul ei.

– Înțeleg.

– Cu o altă ocazie, a cinat cu infantele Alfonso, vărul său prin alianță, care a luptat în războiul civil şi a făcut mare caz de măreția armatei germane. De fapt, aproape c-a spus pe față că el unul consideră Marea Britanie terminată.

– Şi care a fost reacția ducelui?

– S-a aprins cam tare. L-a întrebat pe infante dacă a auzit vreodată de Canalul Englezesc. Serrano Suner ridică din umeri. Poate că nu consideri lucrurile astea prea importante, dar pentru mine ele indică foarte clar că atitudinea ducelui nu înclină deloc favorabil spre cauza noastră.

În acea clipă se întoarse şi von Stohrer.

– Era chiar ministrul Ribbentrop în persoană care m-a sunat de la Berlin, domnilor. I-am raportat c-ai ajuns teafăr pînă aici, Schellenberg. Speră că vei pleca spre Lisabona cu toată viteza.

Schellenberg privi spre ceas şi văzu că se făcuse aproape două.

– Da, aşa e. Acum chiar trebuie să plec. Pilotului i s-a comunicat să fie gata de decolare la două.

– Te conduc, se oferi von Stohrer.

– Nu e nevoie. Sînt sigur că mai aveți multe de discutat. Evident, vom lua legătura cît mai curînd cu putință.

Nu mersese deloc rău, îşi zise în vreme ce ieşea. Oricum acum ştia mai multe decît atunci cînd intrase. Acesta era Marele Joc, aşa-l numise un şef al serviciului secret britanic prin secolul nouăsprezece, şi se aprinsese tare. Mergea acum pe muchia de cuțit a primejdiei. Oare cîți ani din viață trăise tot aşa?

Şi să fie aşa de aproape să arunce totul la gunoi numai din cauza unei fete pe care de abia dacă o cunoştea. Care, mai mult ca sigur, dispreţuia tot ceea ce reprezenta el. Partea proastă era că pînă acum primise totul cu zîmbetul pe buze.

Oh, Walter, îşi zise mai departe. Trei Ave Maria şi două de Tatăl nostru pentru că ai păcătuit prin mîndrie. Impulsul tău de a tot încerca să faci ceea ce e bine şi ce se cuvine în toată nebunia de acum o să te ducă la moarte în cele din urmă.

Cînd ieşi afară din curte, nu văzu urmă de Kleiber sau Sidermann sau de maşina ambasadei. Portarul ieşi în fugă din postul lui.

– Pot să te ajut cu ceva, Brigadeführer?

– Strumbannführer Kleiber. L-ai văzut cumva pe aici?

– Nu s-a întors încă. Dar şoferul a sunat cu ceva vreme în urmă ca să spună că sînt cu toții la un club *Falmenco.* Se pare că Strumbannführer-ul aştepta pe cineva.

Schellenberg se puse pe înjurat.

– Fă-mi rost de o maşină, zise deodată, şi cît mai repede.

Cînd Connie şi băieții intrară în *Club Flamenco,* localul părea părăsit. Nici un semn că ar fi fost vreun suflet pe acolo, nici măcar îngrijitorul, dar chitara şi contrabasul lui Billy Joe erau frumos aranjate alături de tobele lui Harry Graf.

– Hei, cineva a despachetat pentru noi, rosti BillyJoe.

Eu cred că e chiar foarte prietenos din partea lor.

Cortina din spatele scenei se desfăcu şi de după ea apăru Kleiber.

– Eu am despachetat. Admir foarte mult ordinea; în toate cele.

Sindermann apăru şi el din spate, blocînd imediat uşa. Connie privi peste umăr spre el şi apoi înapoi la Kleiber.

– Ce vrea să însemne asta?

– Îți spun imediat, răspunse Kleiber. Am sentimentul că te-ai apucat să te joci cu mine, maimuță neagră ce eşti. Mai cred că tu ştii unde anume este Hannah Winter. Mai mult, cred că s-ar putea să fie aici.

– De acum înainte nu mai sîntem în țara naziştilor, zise Connie. De ce naiba nu te duci să ți-o iei la labă?

Sindermann se apropie foarte repede şi-l pocni pe Connie chiar în spinare, aruncîndu-l în genunchi.

– Cam scumpă afurisenia asta de scripcă mare, nu? întrebă Keliber, arătînd spre contrabas.

Lovi tare cu piciorul în el, rupîndu-l în două, după care dădu cu piciorul şi sparse şi una dintre tobe. Billy Joe şi Harry urlară de furie şi dădură să se repeadă spre el, însă Kleiber scoase din buzunar Luger-ul şi-i amenință cu el.

– Haideți. Încercați acum. Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decît să scap lumea de viermi ca voi.

Băieții rămaseră pe loc, încordați, privind în jur în vreme ce Kleiber îi strigă lui Sindermann:

– Fă-l să vorbească, Gunther.

Connie era încă în genunchi, dar atunci cînd Sindermann îl pocni chiar la baza şirei, căzu lat în nas. Apoi, Sindermann îl luă de guler şi-l azvîrli fără milă de bar.

Se distra de minune şi, după ce-şi încordă brațele uriaşe, se duse spre bar, prinzînd brațul lui Connie şi întinzîndu-l pe marginea acestuia.

– Haide, maimuță, vorbeşte, îi zise încet, frecîndu-se tare de el. Îți place chestia asta, nu? îi şopti discret la ureche, copleşit de un val de surescitare.

– Cîntă la pian ca să aibă din ce trăi, Gunther. Oare cum se va mai descurca cu cîteva degete mai puțin?

Connie era numai pe jumătate conştient. Sindermann rînji, şi, ținînd brațul negrului bine întins peste bar, se aplecă şi prinse o sticlă neîncepută de coniac, ținînd-o bine de gît.

O ridică ca pe un ciocan, gata să lovească, cînd un glas calm îi spuse:

– Destul, Sindermann. Acum fă bine şi dă-i drumul.

Sindermann întoarse capul încet. Fața îi era scăldată de sudoare şi în ochi avea o expresie tîmpă.

Kleiber interveni imediat:

– Generale, dar oamenii ăştia au informații de cea mai mare importanță.

– Oamenii ăştia, după cum le-ai spus, sînt în primul rînd cetățeni americani şi se află într-o țară neutră, iar tu, Kleiber, eşti pe cale de a declanşa un incident internațional care, apărut în presă, ar putea să facă mare rău Reich-ului.

– Generale Schellenberg, trebuie să protestez.

– Stai drepți atunci cînd vorbeşti cu mine, Sturmbannführer, şi pune arma aia deoparte.

Kleiber făcu aşa cum i se ordonase, încet, dar execută ordinul.

– Dacă vrei neapărat să te joci, atunci ne jucăm cu toții, zise Schellenberg. Ai depus un jurămînt atunci cînd te-ai înscris în SS. Un jurămînt sfînt. Te rog să-l repeți acum.

Kleiber privea drept în față în vreme ce vorbea:

– Îți jur ție, Adolf Hitler, ca Führer și cancelar al Reichului german, loialitate și curaj. Îți jur ție și superiorilor desemnați de tine, ascultarea pînă la moarte, așa să-mi ajute Dumnezeu.

– Ești de acord că sînt ofițerul tău superior, desemnat de Führer?

– Da, Brigadennführer.

– Atunci să ții minte pe viitor să faci așa cum ți se spune. Glasul îi devenise ca de gheață. Dacă îți pun vreo întrebare, vei răspunde cu „Jawohl, Brigadeführer". Dacă îți dau vreun ordin, atunci iei poziție de drepți și răspunzi cu: „Zu Befehl, Brigadeführer[1]. Ai înțeles?

– Jawohl, Brigadeführer.

– Bine. Schellenberg se întoarse spre Sindermann. Lasă-l în pace și stai drepți în fața mea.

Dar Sindermann trecuse de punctul în care mai putuse raționa.

– Nu! se încăpățînă.

– Te-aș putea împușca, îi zise Schellenberg, dar n-avem prea mult timp la dispoziție, așa că-ți voi da numai o lecție. Cînd mă uit la tine, mă umpli de dezgust. În fond, ce ești tu? O sută de kilograme de oase și mușchi. Forță brută, și la ce e bun așa ceva, cînd ai o minte care ar încăpea într-o boabă de fasole?

Sindermann îl lăsă pe Connie și atacă, cu brațele ridicate, gata să distrugă. Schellenberg se feri într-o parte şi, cînd Sidermann trecu pe lîngă el, îl pocni scurt în rinichi. Sindermann căzu într-un genunchi iar Schellenberg ridică un scaun pe care-l frînse pe spinarea lui. După care rămase deoparte, în aşteptare.

---

[1] Am înțeles, Brigadeführer

După ce Sindermann se ridică şi încercă să-l nimerească cu o dreaptă, Schellenberg îi dădu un pumn cu stînga sub coaste, şi o dreaptă peste obraz, crăpîndu-i pielea.

– Mi-e teamă că n-am fost pe deplin sincer cu tine, strumscharfuhrer. Cînd am cerut să mă înscriu în SS, am declarat foarte clar că nu sînt un atlet grozav. Dar asta nu conta, asta mi-au spus superiorii. Pe ei îi interesa inteligența mea, ceva despre care tu ai habar. Să înveți să te bați este foarte uşor, oricine poate învăța.

Îl pocni iar în față pe Sindermann şi apoi îi dădu o lovitură dură sub genunchiul drept.

– Mai ales cum să lupți murdar.

Sindermann căzu în genunchi, scîncind. Schellemberg îi zise:

– Data viitoare, te omor. Ai priceput?

– Jawohl, brigadenfuhrer.

– Bine. Se întoarse spre Kleiber. Adu-l pe şofer ca să te ajute să-l duci pînă la maşină, şi hai s-o pornim la drum. Probabil că pilotul se întreabă ce s-a întîmplat cu noi.

Kleiber plecă să execute ordinul. Billy Joe îl aşezase pe Connie pe un scaun la una din mese, iar Harry adusese coniac de la bar.

– S-ar putea să aibă nevoie de un doctor, le zise Schellenberg. Poate are vreo două coaste rupte.

Billy Joe scutură din cap.

– Omule, nu-mi dau seama ce fel eşti. Dar, oricum mulţumesc.

Kleiber şi şoferul îl culeseseră pe Sindermann şi-l duceau spre maşină, iar Schellenberg o porni încet în urma lor. Se opri acolo şi se întoarse iar spre ei.

– Neoficial, o chestiune care mă interesează personal. A reuşit? Este în drum spre Lisabona? Am dreptate?

Connie deschise gura şi rosti răguşit:

– Generale, de ce nu vrei tu să...

Schellenberg zîmbi.

– Îţi mulţumesc, Jones, pentru că mi-ai răspuns la întrebare.

Uşa se închise fără zgomot în spatele lui.

Capitolul 9

Ducele de Windsor se închisese în birou cu ambasadorul britanic, sir Walford Selby, de mai bine de un ceas, vreme în care ducesa coborîse în grădină. Acolo o şi găsi ducele după întîlnire.

– Cum a mers, David?

– Nu prea bine. Ultimul mesaj al lui Winston pare definitiv. Aşa că, mergem la Bahamas.

– Înţeleg. Ei bine, dacă trebuie să mergem, vom merge şi cu asta gata.

Se auzi clopoţelul de la uşă şi pe terasă apăru chiar amfitrionul lor în persoană, doctor Ricardo de Espirito Santa e Silva.

– Excelenţa voastră are un musafir. Marchizul de Estella. L-am invitat în bibliotecă.

– Tu du-te, David, îi zise ducesa. Oricum eu mai am nevoie de cîteva flori. Ne vedem pe terasă, la ceai.

Stătu pe terasă lîngă piscină mai bine de o oră, fără să apară ori ducele, ori Primo de Rivera. În cele din urmă, auzi glasuri în curtea care se afla la un capăt al terasei. Cînd se duse acolo ca să vadă despre ce era vorba, ajunse la timp ca să-l zărească pe de Rivera urcînd în maşină. Ducele îi făcu acestuia semn cu mîna, după care urcă scările pe terasă.

– Ce s-a-ntîmplat? îl întrebă ea îngrijorată.

– Oh, avea o treabă oficială la ambasada spaniolă în seara asta. A trebuit să plece. Oricum m-a însărcinat să-ți transmit scuzele lui. O porniră la plimbare pe terasă, ducele ținîndu-şi consoarta cu un braț pe după umeri. Ştii, Wallis, toată afacerea asta a început să semene tot mai mult cu o farsă.

Imediat ce se aşezară, un servitor le aduse ceai.

– Ce vrei să spui?

– Am auzit de la de Rivera că nemernicul serviciu secret britanic ar vrea să pună mîna pe mine, asta dacă mă iau după ultima bîrfă care circulă prin înalta societate din Spania.

– Doamne, David, dar asta e o prostie.

– Mă rog, logica din spate este foarte simplă. Se ştie foarte bine că nu sînt tocmai mulțumit de postul din Bahamas pe care l-am primit şi mulți oameni cred că există posibilitatea clară ca eu să refuz să plec. Că voi vrea să rămîn mai departe aici, în Portugalia, sau chiar să merg în Spania. Or, chestia asta n-ar arăta prea bine din punctul de vedere al guvernului britanic.

– Şi atunci îi trimit pe băieții din serviciul secret să te ia de guler să te ducă cu forța în Bahamas? E de-a dreptul absurd.

– De Rivera părea necăjit din cauza posibilității de a nu mai ajunge deloc acolo. C-o să mă arunce peste bord într-o noapte întunecată şi aşa mai departe.

– Asta-i de-a dreptul teribil, dragă. Cum de poate să se gîndească la aşa ceva?

– Stai aşa, Wallis, trebuie să recunoşti că de o vreme am fost ca un spin în coasta multora. Acum o necăjea şi ea o ştia.

– Nu-mi place, David, genul ăsta de discuție. Nu e deloc amuzant, nu după ce s-a petrecut în Franța. N-o să uit niciodată, rosti cutremurîndu-se. Nici nu sînt sigură că-mi place locul ăsta. Prea sînt mulți polițişti în jur.

– Ei bine, vom schimba toate astea. O să ai parte de o ieşire. O zi la țară. De Rivera are un prieten care are o fermă de tauri. Înțelegi ce vreau să spun? Tauri de luptă. Mi-a zis c-or să fie şi nişte lupte şi putem vizita locurile şi o să facem şi un picnic. Lucruri de genul ăsta. Cum ți se pare?

– Minunat.

– Bine. Îi zîmbi. Acum hai să intrăm în casă. S-a făcut cam frig şi parcă miroase a ploaie.

Ataşatul poliției de la legația germană se numea Egger şi fu fericit să ajute cu ce putea atunci cînd Kleiber dădu buzna peste el şi se prezentă.

– Cu ce-ți pot fi de folos, Sturmbannführer?

– Cît de bune sînt relațiile tale cu poliția de aici?

– Excelente, răspunse Egger. Din punct de vedere politic, simpatiile se îndreaptă spre idealurile social-naționalismului în Portugalia în acest moment.

– Există posibilitatea ca femeia asta să apară în Lisabona dintr- un moment în altul. Aici ai descrierea ei.

Îi întise o foaie de care era lipită o fotografie de-a lui Hannah.

– Hannah Winter, citi Egger. Dar ce a făcut?

– A împuşcat la Berlin trei oameni din securitate, aşa că o vrem cu orice chip.

– E cetățean al Reich-ului.

– Desigur, răspunse Kleiber, dar se foloseşte de un paşaport american.

– Asta n-o s-o ajute prea mult aici. Nu după ce voi comunica toate astea poliţiei de securitate. Au mereu cîte un om sau mai mulţi la fiecare intrare în ambasade. Probabil c-ai observat şi singur cînd ai venit. Dacă încercă să se apropie de ambasada americană, o să pună mîna pe ea, adică imediat ce le dau toate detaliile.

În vreme ce el se întindea spre telefon, Kleiber îi zise:

– Să nu uit, ducele de Windsor e la Estoril. Bănuiesc că nu poate intra nimeni să-l vadă fără să treacă mai întîi de poliţia de securitate de acolo, nu?

– Aşa cred, răspunse Egger.

– Bine. Multe mulţumiri. Kleiber se ridică. O să ne revedem, sînt sigur, cît o să mai stau pe aici.

Sindermann îl aştepta în anticameră. Avea un ochi vînăt, obrazul drept umflat şi peste pielea crăpată îşi pusese un plasture.

– Este totul în ordine, Sturmbannführer?

– E bine, Gunther. Nici că se putea mai bine. De treabă se ocupă acum poliţia de securitate portugheză. Din clipa în care îşi arătă faţa, e a noastră. Unde-i generalul?

– Cu ambasadorul. Se pare că ne-au rezervat camere la hotelul din apropiere, pe care-l foloseşte aproape tot personalul legaţiei.

– Bine, hai să mergem să vedem cum e. Mi-e foame.

Baronul Oswald von Hoyningen-Huene, reprezentantul Germaniei la legaţia din Lisabona, se deosebea foarte mult de van Stohrer, omologul său de la Madrid. Era un aristocrat adevărat, un om de o cultură şi un rafinament considerabile. Şi, după cum bine ştia Schellenberg, nu era nazist. De fapt, în serviciul diplomatic circula gluma că la legația din Lisabona se adunaseră oamenii care, la nevoie, se îmbarcau pe primul vapor spre America în clipa în care lipsa lor de convingeri politice adecvate avea să îi amenințe.

Huene examină ordinul Führer-ului pe care Schellenberg îl aşezase pe masa sa de lucru.

– Evident, generale, te voi ajuta cum pot în această chestiune. Termenii din scrisoarea Führer-ului nu-mi dau de ales.

– Ceea ce înseamnă că nu eşti deloc de acord cu această afacere, rosti Schellenberg.

Huene rămase nemişcat o clipă, privindu-şi musafirul cu calm.

– Generale Schellenberg, ce anume încerci să-mi spui?

– Că nici eu nu consider această idee tocmai inspirată. E o prostie. Na, c-am spus-o şi pe asta, baroane. Ce se va întîmpla acum? Vrei să ridici receptorul şi să ceri să vorbeşti cu ministrul Ribbentrop?

– Nu, răspunse Huene. Prefer să iau o sticlă de coniac. O țin în dulăpiorul de colo cu două pahare, după care putem discuta, neoficial, desigur.

Schellenberg gustă din coniac.

– Excelent, dar să ne întoarcem la afacerea Windsor. Chiar credeți că ducele e de partea noastră, în prezenta situație europeană?

– Sincer să fiu, nu, răspunse Huene. Oho, desigur, nu e mulțumit deloc de faptul c-a primit postul acela în Bahamas. A sperat la mai mult de atît şi nici n-a făcut un secret din asta, mai ales că este foarte supărat din cauza a ceea ce el consideră a fi o vendetă care se continuă din cauza anumitor elemente din societatea britanică. Este, desigur, progerman, dar cu trecutul familiei, nu e de mirare.

– Ceea ce este foarte diferit de favorizarea nazismului.

– Exact, zise Huene clătinînd din cap. Nu, dacă von Ribbentrop şi Führer-ul au alte păreri, atunci se înşeală foarte tare. Îi turnă lui Schellenberg o altă porție de coniac. Deci, asta unde te duce pe tine, generale? Nu mai ai decît o singură opțiune, după cum văd eu lucrurile.

– Răpirea? Schellenberg clătină din cap. După părerea mea, nu am avea nimic de cîştigat dintr-o asemenea acțiune, în schimb ne-am discredita rău de tot pe plan internațional. Dacă mă înşel, dacă ducele arată dorința de a merge în Spania din proprie voință, atunci îi voi da tot ajutorul meu. Dar altminteri...

– Bine. Mă bucur că sîntem de acord asupra acestui subiect, răspunse Huene. Mai ales că eu trebuie să lucrez aici. Şi este o bătălie continuă pentru influență, cu portughezii între noi şi britanici. Iar răpirea ducelui nu ne-ar prii prea bine, oricît de mult ne-ar simpatiza actualul guvern. Se ridică. Nu vrei să iei cina cu mine în seara asta?

– Dacă se poate, cu altă ocazie, răspunse Schellenberg. Am de văzut şi pe altcineva. Prieteni vechi. Cum rămîne cu cazarea?

– Este un hotel chiar după colț unde o parte din personal locuieşte permanent. Am şi rezervat camere acolo pentru dumneata şi cei doi indivizi de la Gestapo care te însoțesc. În plus, am făcut rost de o maşină şi un şofer pentru folosul dumitale. Un *Buick*.

– Ca să fiu sincer, aş prefera să stau în altă parte.

– Ştiu un loc nu prea departe, ținut de o familie de evrei olandezi. Liniştit şi foarte confortabil, iar mîncarea excelentă. Duisenberh, aşa-i cheamă.

Schellenberg se înclină şi rosti:

– Atunci, dacă sînteți amabil să-i anunțați, îl voi pune pe şofer să mă ducă direct acolo.

Chiar înainte ca expresul Madrid-Lisabona să intre în Portugalia pe la Valencia de Alcantara, Hannah aruncă pistolul Walther pe fereastra cabinei de toaletă, în caz că se făcea control corporal la vamă. Inspecția se făcea în partea portugheză de la Maevao. Avea la ea numai valiza mică pe care i-o dăduse Connie.

Se folosi iar de paşaportul franțuzesc şi explică lipsa de bagaje spunîndu-i vameşului că avea un cufăr mare care urma să vină după ea cu un tren de marfă. De acolo nu mai avu probleme şi restul călătoriei dormi, ajungînd la Lisabona mai tîrziu decît se aşteptase.Trecuse de ora opt cînd ieşi din gară şi se apropie de stația de taxi-uri.

La cea de a treia încercare găsi în fine un şofer care vorbea puțin engleza.

– Cunoşti vila doctorului Ricardo de Esperito Santo e Silva din Estoril?

– Da, señorita.

– Atunci du-mă acolo.

Doamne ce obosită era – ce cumplit de obosită. Se aşeză comod pe bancheta din spate şi închise ochii.

Se trezi imediat ce maşina frînă destul de brusc. Se opriseră în fața unei porți înalte de fier încastrate într-un gard înalt de cărămidă. Un polițist stătea în fața lui, cu o carabină pe un umăr, şi, cînd văzu taxi-ul, se apropie şi începu să vorbească cu şoferul în portugheză.

Şoferul se întoarse spre ea.

– Ar vrea să ştie ce anume doreşti, señorita?

– Să-l văd pe ducele de Windsor.

– Şi acum actele dumitale.

Scoase paşaportul ei şi-l întinse. Polițistul îl duse la poartă întinzîndu-l printre gratii unui sergent care ieşise dintr-o lojă mică. Şi el îl examină cu atenție, apoi îl luă în lojă. După cîteva minute, se întoarse şi-l pasă polițistului din fața porții care se întoarse şi îl dădu iar lui Hannah.

– Acum pot intra? întrebă ea nerăbdătoare.

Altă discuție în portugheză şi şoferul de taxi se întoarse spre Hannah.

– Mi-e teamă că nu, señorita. Cei de aici au mare grijă de siguranța ducelui. Nici un vizitator nu poate intra fără aprobarea oficială de la sediul poliției. Omul dinăuntru a dat deja telefonul acolo. Acum trebuie să aştepte un răspuns.

– Înțeleg.

– Să mai rămîn, señorita?

– Nu, nu cred. Mi-ar face bine nişte aer proaspăt.

Îi plăti omului, iar acesta dispăru în noapte. Printre copaci putea vedea luminile vilei şi se auzea parcă şi muzică. Porni să se plimbe pe drum, după care reveni.

Imediat după miezul nopții începu să plouă, iar tînărul ofițer de poliție portughez aduse din cabina de santinelă o pelerină pe care i-o puse pe umeri fără un cuvînt.

Se făcuse chiar frig şi ea începu să se plimbe pe drum ca să se încălzească, oprindu-se ca să se uite în spate spre rîul Tagus la vărsare şi spre luminile Lisabonei care străluceau în depărtare.

O cale lungă; nu la fel de lungă ca pînă la Berlin sau Paris sau Madrid, dar era acum aici, în fine, în fața vilei de stuc roz de la Estoril. Ajunsese la finalul problemei, mai obosită decît oricînd în viață şi, dorindu-şi foarte mult ca totul să se termine.

Se întoarse spre polițistul de la poartă.

– Vă rog, îi zise ea în engleză, cît mai durează? Stau aici de mai bine de o oră. O prostie, bineînțeles, el nu o înțelegea.

Se auzea însă zgomotul făcut de o maşină care urca dealul, farurile luminînd tufişurile de mimoze, şi, în cele din urmă, un *Mercedes* negru opri la cîțiva metri depărtare.

Ploaia continua să vină în rafale dinspre rîu, scuturînd ferestrele de la apartamentul lui Joe Jackson, în vreme ce acesta mai aşeza un buştean pe foc.

– Asta chiar că-i o poveste uluitoare. Vrei să mă scuzi un moment? Mă întorc imediat. Serveşte-te cu încă o băutură.

Hannah mai turnă puțin coniac în pahar şi rămase în fața focului, ținînd paharul între palme şi privind la flăcări.

Atunci cînd el reveni în cameră, ea îşi ridică privirea spre el.

– Mă crezi?

– Indivizii ăia de pe doc, Kleiber şi Sindermann? Hai să spunem că eu te-am plăcut pe tine, nu pe ei. Este un punct de plecare la fel de bun ca altul. Iar ducele de Windsor e acolo, în vila lui Santo e Silva din Estoril. E ceva clar.

– Dar trebuie să ajungem cumva la el, nu înțelegi? îi zise ea pe un ton încărcat de disperare. Nu putem să stăm cu mîinile în sîn lăsîndu-i pe nazişti să-l ia. Mai ales tu. Ai luptat împotriva lor în Brigada Internațională.

– Connie ar fi trebuit să menționeze şi faptul că în ultima vreme am devenit neutru, îngeraşule. Abisinia, Spania – astea deja sînt războaiele altora. Eu m-am săturat de aşa ceva, crede-mă. Pe moment conduc un bar frumos şi profitabil şi asta-mi ajunge.

– Pentru un bărbat ca tine? Nu pot să cred. Se ridică. Oricum, dacă tu nu mă ajuți, atunci mă duc la ambasada americană, sau la cea britanică.

– Şi să fii prinsă de poliția portugheză încercînd să intri? Idioții ăştia au un mandat de extrădare şi de arestare fiind acuzată de nici mai mult nici mai puțin de trei crime, iar guvernul portughez duce o politică de cooperare politică prietenoasă față de nemți, ai uitat cumva?

– Atunci o să le spun povestea mea. Vor trebui să facă desigur ceva.

– Şi de ce, mă rog frumos? Oricum au gărzi instalate la vila din Estoril, iar povestea ta e cel puțin sălbatică, trebuie să recunoşti. Invenția unei tinere femei speriate care ar fi în stare să spună orice numai să nu se întoarcă în Germania, unde, mai mult ca sigur, ar avea întîlnire stabilită cu călăul. Ştiai că te obligă să te aşezi cu fața în sus pe ghilotină, ca să poți vedea lama căzînd? Se gîndesc la toate, Himmler şi amicii lui, trebuie să le acorzi măcar atîta credit.

Ea rămase nemişcată, privindu-l fix.

– Ce pot să fac? Cum să te fac să mă crezi?

În camera de alături începu să sune telefonul.

– Tu n-ai cum. Dar poate mă convinge Connie Jones. El trebuie să fie. Am comandat o convorbire cu barul *Flamenco* din Madrid.

Îi zîmbi şi desfăcu larg braţele.

– Deci este totul adevărat. În plus, dacă mă iau după Connie, cînţi ca Billy Holliday. Renunţ. Ai avut dreptate. Dar vezi că acum vrea să vorbească şi cu tine.

Hannah se grăbi să intre în camera alăturată, iar el îşi aprinse o ţigară, privind încruntat spre foc. Hannah lipsi o vreme şi, cînd reveni lîngă el, arăta ca şi cum ar fi plîns.

– Ţi-a spus ce s-a întîmplat la club? îl întrebă.

– Sigur. Trei coaste rupte, dar mi-a spus că asta nu l-a împiedicat să cînte. Pe moment au reuşit să împrumute nişte instrumente. Nici o grijă, o să am tobe şi un contrabas gata pentru ei cînd or să vină aici săptămîna viitoare.

– Dar Schellenberg? şopti ea. De ce naiba a făcut ce-a făcut? Pur şi simplu nu pot să-l înţeleg deloc pe omul ăsta.

– Da, şi eu am crezut că asta era partea cea mai improbabilă din povestea ta – felul în care te-a ajutat să evadezi în Berlin. Vreau să spun, omul practic şi-a pus gîtul pe butuc pentru tine.

– Şi atunci, de ce?

– Habar nu am. Poate că nici el nu ştie – poate că pur şi simplu te place, îngeraşule. Îi zîmbi. Nu e chiar aşa de greu de înţeles. Dar acum asta nu contează. Trebuie să te scot de aici în eventualitatea în care brutele acelea se vor întoarce să te caute.

– Dar poliţia portugheză? întrebă ea. Dacă ăştia se hotărăsc să se amestece în afacere?

– Ah, cu asta mă descurc. Îi zîmbi cu viclenie. Unii dintre cei mai buni prieteni ai mei sînt poliţişti, în special varietatea care favorizează jocurile de noroc de la subsol. Se pare că reuşesc să cîştige aproape regulat, înţelegi, aşa că toată lumea e mulţumită. Acum ia-ţi haina şi hai să plecăm.

În 1938, una dintre primele însărcinări ale lui Schellenberg de spionaj activ implicase şi o vizită la Dakar, ca să obţină cît mai multe informaţii cu putinţă despre baza navală franceză din Africa, baza principală.

Mare parte din pregătirile făcute în vederea acestei însărcinări se înfăptuiseră la Lisabona, unde făcuse cunoştinţă cu un afacerist japonez. Kajiro Taniguchi. Între cei doi bărbaţi se înfiripase o prietenie sinceră, iar Taniguchi îl ajutase pe Schellenberg în multe feluri în aventura sa africană. Părea să aibă cîte o afacere în orice domeniu, avea contacte apropiate cu fraternitatea criminală locală, iar Schellenberg, ajunsese de mult la concluzia că era probabil un agent al guvernului japonez.

Încercă să-l sune pe Taniguchi acasă, dar o servitoare îl informă că trebuia să fie tot la lucru, o agenţie de import-export de pe docurile din Alcantara. Schellenberg plecă acolo cu *Buick*-ul pe care legaţia îl pusese la dispoziţia lui, după ce înainte îi spusese şoferului că nu mai avea nevoie de el în seara aceea. În asemenea circumstanţe prefera să fie singur.

Cînd ajunse acolo, birourile păreau scufundate în întuneric, dar, atunci cînd băgă maşina în curtea depozitului adiacent, văzu lumină la una dintre ferestrele de sus. Parcă maşina şi traversă spre uşa depozitului.

Atunci cînd o deschise, un glas strigă în portugheză:

– Cine-i acolo?

Depozitul era înțesat de butoaie și cutii de toate dimensiunile. Undeva sus se afla un birou cu pereții de sticlă la care se ajungea urcînd o scară de fier. Kajiro Taniguchi se afla în acel moment la capătul ei de sus, un munte de om, clădit ca un luptător de sumo.

Tot privind cu atenție spre umbre, deodată pe chip îi apăru un zîmbet de încîntare.

– Waltèr – Walter Schellenberg, rosti în engleză pentru că nu știa mare lucru în germană. Pe toți sfinții.

– Cred c-ai venit cu afaceri, Walter, mereu numai de așa ceva te ții, nu?

Schellenberg răspunse:

– Ducele de Windsor stă în vila lui Santo de Silva din Estoril.

– Toată lumea știe, zise Taniguchi. Chiar eu i-am văzut pe duce și pe ducesă mai deunăzi la un binecunoscut restaurant în oraș.

– Vreau să știu tot ce se poate despre vila asta, schița proprietății, planurile arhitecturale, situația servitorilor. Cît de bună este securitatea și așa mai departe. Să am pe cineva în casă care să mă țină la curent cu toate venirile și plecările ar fi de-a dreptul minunat. Trebuie să precizez că banii nu contează în chestiunea asta. Am fonduri nelimitate. Ne putem permite să plătim foarte bine pentru orice informație folositoare.

Se opri, așteptînd. Taniguchi îi răspunse:

– Mai ia un sake. Este cu adevărat delicios.

– Crezi că te poți descurca?

– Bineînțeles, răspunse Taniguchi liniștit. Cunosc pe toată lumea, Walter – pe toți cei din oraș care contează cu adevărat, iar la Lisabona, banii sînt foarte apreciați, crede-mă.

– Cînd o să ai ceva pentru mine?

– Mîine după-amiază. Să zicem pe la două. Dar acum, prietene, ce mai faci tu? Am auzit că acum eşti general. General-maior la treizeci de ani. Remarcabil.

– Am avut noroc.

– Dar eşti fericit, Walter?

– Fericit, se strîmbă Schellenberg. Nici măcar nu ştiu ce înseamnă cuvîntul ăsta. Cum ai putea să-l defineşti? Cum reuşeşti să găseşti fericirea?

– Atunci cînd n-o cauți. Stînd liniştit, fără să mergi pe afară, ai putea cunoaşte întreaga lume. Fără să te uiți pe fereastră, ai putea vedea calea spre rai. Cu cît mergem mai departe, cu atît ştim mai puține.

– Asta-i tot filozofie de-a ta, japoneză?

– De fapt chinezească. Crezi c-o să cîştigați războiul? îl întrebă deodată, schimbînd subiectul.

– Hai să privim faptele, rosti Schellenberg. Controlăm mai mult din Europa decît a făcut-o Napoleon; majoritatea țărilor rămase neutre au tendința de a simpatiza cu punctele noastre de vedere, iar America, hai să spunem lucrurilor pe nume, nu vrea să ştie ce se petrece aici. Sursele noastre din Londra indică că ambasadorul american de acolo, Joseph Kennedy, crede că o victorie a germanilor este sigură şi se pregăteşte să demisioneze.

– Deci crezi că trupele nemțeşti vor mărşălui în curînd prin Mall spre palatul Buckingham?

– Depinde de englezi. Führer-ul a dat clar de înțeles că el este gata să se mulțumească cu un armistițiu. Desigur, s-ar putea ca oamenii de la Londra s-o apuce pe calea mai dificilă. Dintr-un motiv pervers aşa o fac de regulă.

– O altă temă din vechea înțelepciune chinezească, rosti Taniguchi. Dacă oamenilor nu le este frică să moară, este inutil să încerci să-i ameninți.

Schellenberg se ridică.

– Acum trebuie să plec. O să luăm iar legătura mîine.

Începu să coboare scara de fier. Taniguchi îi strigă din urmă:

– Bietul meu Walter, întotdeauna există un călău oficial. Ce păcat că de această dată a trebuit să fi ales tocmai tu. După aceea se întoarse înapoi în birou.

Capitolul 10

Agentul cunoscut în dosarele Abwehr-ului sub indicativul A 1416, despre care discutaseră Canaris şi Schellenberg atunci cînd se plimbaseră prin Tiergarten, era un industriaş neamţ, pe nume Erich Becker, naturalizat cetăţean portughez. Avea interese mari de afaceri, ceea ce-i permitea să acopere un teritoriu larg şi trăia foarte bine numai din profituri, umflate nu numai de contribuţiile din partea Abwehr-ului, ci şi din partea serviciilor secrete britanice. Avea un apartament superb aproape de mînăstirea iezuiţilor, cu vedere spre Tagus.

Era necăsătorit, ceea ce-i dădea libertatea să se amuze cu o întreagă varietate de femei. De fapt, chiar se distra cu una în pat atunci cînd auzi soneria de la uşă. Încercă s-o ignore, dar cine venise pînă acolo nu intenţiona să se dea bătut şi să plece. Îşi trase pe el un halat şi se aplecă că sărute fata întinsă în pat, cu părul lung şi blond împrăştiat pe pernă.

– Nu stau mult, scumpetea mea, îi promise.

Deschise uşa, păstrînd lanţul de siguranţă tras.

– Cine naiba e? Nu ştii cît e ceasul?

– Da, mai sînt vreo zece minute pînă la miezul nopţii, răspunse Walter Schellenberg.

Becker rămase cu gura căscată de uimire.

– Dumnezeule, tu!

Deschise uşa imediat.

Schellenberg aruncă o privire prin apartament.

– Văd că-ţi merge foarte bine în ultima vreme.

Becker se grăbi să meargă să închidă uşa de la dormitor.

– Mă... mă bucur să te văd din nou, generale.

– Nu de mult am discutat despre tine cu amiralul Canaris. I-am spus că trebuia să vin la Lisabona şi el mi-a sugerat să iau legătura cu tine în caz că am nevoie de ajutor. Ţi-a transmis ceva de genul ăsta, nu?

Becker zîmbi nervos.

– Cred că aici m-am pierdut definitiv.

– Afacerea Windsor? Motivul pentru care mă aflu aici? Amiralul Canaris ţi-a explicat totul în amănunt în semnalul codificat şi foarte lung pe care ţi l-a transmis, nu?

– Îmi pare rău, generale, se scuză Becker, dar zău că nu ştiu despre ce anume vorbeşti.

Schellenberg scoase mîna dreaptă din buzunar cu Mauser-ul pregătit. Pistolul tuşi o dată şi un frumos căţel din porţelan fin se făcu pulbere.

– Sînt bune, nu crezi? rosti el pe un ton plăcut. Armele mici sînt de obicei aşa de gălăgioase, însă, dacă eu te împuşc în genunchi cu pistolul ăsta, singurul lucru pe care-l va auzi doamna aflată în patul din dormitor, vor fi numai urletele tale.

Becker începuse să transpire.

– Ce vrei de la mine?

– Adevărul, răspunse Schellenberg. Ai primit un semnal din partea amiralului Canaris în care-ţi spunea că voi veni în oraş şi pentru ce motiv, este sau nu aşa?

– Da, l-am primit azi dimineață.

– Şi care erau instrucțiunile tale?

– Să te supraveghez. Să raportez mişcările pe care le faci.

Schellenberg numai că nu izbucni în rîs. Ce vulpe era şi Canaris.

Becker îi zise scîncit:

– Am nevoie de ceva de băut. Se îndreptă spre un dulăpior din lemn de trandafir cu încrustații de argint şi-l deschise. Îți convine un pahar de whisky?

– Ştiai că în dosarele Abwehr-ului eşti cunoscut sub indicativul A 1416?

– Da, răspunse Becker.

– Tipic nemțesc, rosti Schellenberg. Să reduci un om la un număr dintr-un dosar – cea mai mare greşeală a noastră. Englezii, pe de altă parte, au mult mai multă imaginație. Hamlet – îmi place. Ce nume perfect pentru un agent dublu. A fi sau a nu fi.

Backer înlemnise cu paharele cu băutură în mîini şi cu disperarea zugrăvită clar pe față.

– Exact, continuă Schellenberg. Aşa că hai să fim puțin de înțeles. Le-ai pasat amicilor englezi informația pe care ai primit-o în semnalul amiralului? Că trebuia să vin şi pentru ce motiv? Am dreptate sau nu?

– Da, şopti Becker, golind dintr-o dată unul dintre pahare.

– Da, am crezut că aşa o să faci, şi la fel şi-a închipuit şi amiraul. Te miră cumva? Singurul motiv pentru care ai reuşit să supravieţuieşti aşa de mult este din cauză că a găsit că-i erai folositor să transmiți informații false amicilor noştri de la Londra. Desigur, acum, informația este sută la sută corectă, mai ales pentru că, ca mai toţi oamenii, nu poate să se hotărască de a cui parte este totuşi.

Becker dădu pe gît conţinutul celui de-al doilea pahar.

– Ce ai de gînd să-mi faci?

– Depinde de cît de înţelegător eşti. Care este contactul tău cu serviciul britanic?

– Un maior Frear.

– Aici, la Lisabona?

– Da.

Schellenberg băgă pistolul la loc în buzunar şi-şi aprinse o ţigară.

– Te rog să-l chemi la telefon. Spune-i că sînt aici.

Becker era sincer nedumerit.

– Dar de ce?

Schellenberg rămăsese nemişcat, cu mîinile în buzunarele hainei lungi de piele, cu ţigara atîrnată în colţul buzelor.

– Păi, sînt aici, ceea ce este evident şi o va descoperi chiar el mai devreme sau mai tîrziu. Dacă-i spui tu primul, atunci va fi înclinat să creadă şi ce-i vei mai spune după aceea, ceea ce mie ar putea să-mi fie de folos.

Becker ezită, apoi ridică din umeri şi o porni spre masa de lucru din lemn de trandafir în cealaltă parte a încăperii, se aşeză în spatele ei şi se întinse după telefon. În acelaşi timp deschise sertarul din dreapta şi scoase de acolo un revolver.

– Şi acum, generale! rosti.

Schellenberg, cu Mauser-ul gata pregătit în dreapta în buzunarul hainei, îl împuşcă în inimă de două ori. Becker se prăbuşi pe spate, răsturnînd şi scaunul.

Schellenberg rămase în aşteptare, cu faţa spre uşa de la dormitor, dar din casă nu se auzea nici un sunet. Se duse spre masa de lucru elegantă, o ocoli şi privi în jos spre Becker. Găurile din halat, deasupra inimii nu erau mai mari de două degete. Nu se vedea decît foarte puţin sînge.

– Dacă ai de gînd să omori pe cineva, fă-o, nu te apuca să ţii discursuri, îi zise încet. Dar ai aflat asta prea tîrziu, nu-i aşa, prietene?

Ieşi din apartament, închizînd cu grijă uşa în urma lui. În dormitor, blonda se răsuci în somn, întinse mîna în cealaltă parte a patului dar nu găsi nimic.

– Erich? strigă, hai în pat. Apoi se întoarse, strînse perna în braţe şi adormi la loc.

Cum drumul de coastă făcut în *Mercedes*-ul lui Joe Jackson părea să-i ducă înapoi la Estoril, Hannah întrebă:

– Unde mergem acum?

– Într-un sat de pescari care se numeşte Cascais, îi răspunse Jackson. O prietenă de-a mea are o casă chiar în afara lui, aproape de plajă, cum ieşi dintr-o pădurice de pini. Frumos, linişte şi ascuns. Pe moment e plecată, dar am o cheie.

– Şi n-o să se supere?

– Nu prea cred.

Era o noapte frumoasă, ploaia trecuse, iar pe cer strălucea luna plină.

Departe, pe mare, duzini întregi de luminiţe păreau să se îndrepte spre portul natural al satului micuţ de dedesubt.

– Lanternele de la prorele vaselor de pescuit, îi explică el. Atrag peştii în bancuri mari, aşa cum fluturii sînt atraşi de flăcări. Un loc foarte interesant, Cascais. Un pescar de aici a descoperit America cu zece ani înaintea lui Columb.

– Nu te cred.

– Adevărat, se numea Afonso Sanchez şi, în timpul unei călătorii spre Indiile de Est, vasul lui a fost dus pe coastele americane de vînturile puternice ale furtunii. A reuşit în cele din urmă să ajungă în Madeira cu numai cîțiva tovarăşi, cu toții vai de capul lor. Columb locuia pe atunci în Madeira şi a reuşit să pună mîna pe jurnalul lui Sanchez.

– E o poveste bună, rosti ea.

– În locul tău, n-aş strîmba din nas în Cascanis cînd aş asculta-o. Cei de aici o iau foarte în serios.

Erau foarte aproape de plaja albă, cu dune mari de nisip, oprite de păduricea de pini, iar el întoarse maşina pe un soi de alee îngustă, oprind în fine în fața unei porți încastrate în nişte ziduri albe. Coborî ca s-o descuie, apoi urcă la un loc şi intrară cu tot cu maşină într-o curte închisă.

Casa avea un singur etaj, cu acoperiş de țigle roşii, cu o verandă în formă de L şi înconjurată de o grădină – Hannah bănuia existența grădinii pentru că aerul nopții era parfumat de mirosul de mimoze.

Joe descuie uşa, aprinse lumina şi o conduse într-un salon imens mobilat extrem de simplu. Pereți albi, un cămin uriaş din piatră, podele de lemn bine lustruite şi cîteva covoare orientale.

– Baie, bucătărie. Dormitor – singurul. Camera din cealaltă parte a casei este un studio. Multe pînze în jur şi altele, aşa că, dacă aş fi în locul tău, n-aş intra acolo. Ai destule conserve în bucătărie. Mîine o să mă întorc şi cu alte lucruri. Dacă ai vrea să faci o cafea, eu o să aprind focul, după care o să mă întorc.

Ea făcu exact cum i se spusese. Cînd reveni în salon, un foc strălucitor fusese aprins în şemineu. Uşa era deschisă şi Joe Jackson era pe verandă. Undeva, departe, se auzea zvon de muzică, tristă şi foarte plăcută în acelaşi timp.

– Ce este? îl întrebă ea, dîndu-i cana cu cafea.

– Vine de la cafeneaua locală. Cineva a pus un disc cu *fado.*

– *Fado,* ce-i asta?

– Nu poate fi explicat, trebuie să experimentezi singură. Face parte din stilul de viață portughez. O să te duc într-o seară să asculți.

Copacii din jur erau plini de măsline. Le putea simți mirosul în noapte. Îi venea greu să se gîndească la faptul că numai cu două seri în urmă fusese la Berlin, iar acum, acolo, era la marginea vestică a Europei, cu fața spre Atlantic şi America, de care era despărțită de trei mii de mile.

– Şi acum, ce-o să se întîmple?

– Tu te gîndeşti să dormi bine la noapte şi restul îl laşi în seama mea.

Ea îşi aşeză palma pe brațul lui.

– O să faci ceva, nu? Îmi promiți?

– Sigur că da. Uite, nu poți să te duci mărşăluind direct la duce, mai ales acum cînd există un mandat de extrădare pus pe capul tău. O să am grijă ca povestea ta să ajungă la oamenii potriviți, nu trebuie să-ți faci probleme.

– Cînd?

– În noaptea asta – la Lisabona. Cred că ştiu omul potrivit cu care trebuie să vorbesc.

Ea rămase tăcută, privindu-l, după care, deodată, îl sărută pe obraz. După care intră în casă fără un cuvînt. Jackson rămase acolo multă vreme după ce uşa se închisese, înainte să se întoarcă la maşina lui.

Fără îndoială, cel mai frumos cartier al Lisabonei este Alfama. Zidurile înalte ale castelului Sao Jorge se ridicau deasupra apei în ale cărei bazine largi şi iazuri se bălăceau în voie lebede, rațe şi flamingo.

Dedesubt se află vechiul cartier Alfama, locul unde Joe Jackson îşi parcă *Mercedes*-ul, intrînd în labirintul de străzi înguste şi alei, majoritatea destul de late cît să lase să treacă doi măgari, cel mult.

De regulă străduțele erau foarte aglomerate, pline de bogăția vieții duse în partea veche a oraşului, dar la ora aceea din noapte totul era tăcut, un loc al umbrelor, luminat doar pe la colțuri de felinare mari.

Mai jos, prin deschizăturile înguste putea vedea rîul şi luminile docurilor. În mijlocul canalului era un şlep de marfă care se îndrepta spre mare.

În cele din urmă, se întoarse ca să intre într-un scuar din spatele catedralei, oprindu-se în fața a ceea ce, în zilele de demult, fusese casa unui nobil. Deasupra arcadei care adăpostea intrarea era săpat în piatră blazonul nobilului, iar uşa de stejar masiv era foarte veche, bine întărită cu fier.

Trase de cordonul unei sonerii. După un timp, se deschise un geamlîc. Însă se închise imediat la loc, un zăvor fu tras şi uşa se deschise. Un bărbat mic şi întunecat, îmbrăcat în frac alb, stătea într-o parte ca să-i permită să intre.

– Señor Joe, ce plăcere, îi zise în portugheză.

– Bună, Tomas.

Jackson trecu pe lîngă omuleț într-o curte interioară, pavată cu pătrate de marmură. În centru era o fîntînă arteziană care susura. Îl urmă pe Toms de-a lungul curții, printr-o arcadă care dădea într-un bar mic dar confortabil.

În jur erau aşezate cîteva mese, iar fetele care stătea la ele mai înveseleau atmosfera, în vreme ce-şi aşteptau clienții. Erau pur şi simplu nişte femei frumoase îmbrăcate elegant.

– Am auzit că în seara asta, la numărul patru, e un joc mare.

Tomas încuviință din cap.

– Pocher american.

– În cazul ăsta maiorul Frear probabil că-i la masă, asudînd ca de obicei.

– Da, de mai bine de două ceasuri.

– Spune-i că vreau să-l văd.

– N-o să-i placă deloc, senñor Joe. Cred că a intrat în mînă şi cîştigă din greu.

– Mă găseşte pe terasă, răspunse Jackson. Dacă nu apare în cinci minute, vin eu şi-l iau de acolo.

Tomas ridică din umeri şi plecă. Jackson se întoarse spre blonda care servea la bar.

– Şampanie pentru doamne şi pentru mine ca de obicei.

Deschise uşile mari, în stil franțuzesc, şi ieşi pe terasă acoperită de viță ce oferea o privelişte spectaculoasă spre rîu, luminile ei strălucind deasupra acoperişurilor întunecate de dedesubt. Fata de la bar îi aduse coniac cu sifon şi gheață sfărîmată într-un pahar de cristal, iar el îl luă şi se sprijini de marginea placată cu marmură, întrebîndu-se deodată ce căuta acolo.

Joe Jackson avea treizeci de ani. Fiu al unui preot metodist; cea mai mare influență pe care cineva o avusese asupra lui fusese cea a fratelui mamei sale, Gran Hayward, care zburase în Franța cu Escadrila Lafayette, în timpul primului război mondial. Băiatul crescuse auzind tot felul de poveşti despre avioane Spad şi Fokker, iar eroii lui fuseseră von Richtojofen, Rickenbacker, Bishop şi Mannock.

La vîrsta de doisprezece ani ştia că niciodată nu trebuia să te înalți peste opt mii de metri singur şi că nu trebuia să priveşti constant la soare. Prima dată ieşise în aer singur la şaisprezece ani, mulțumită lecțiilor de la finele săptămînilor pe care le primise de la unchiul său, şi apoi îşi dezamăgise cumplit tatăl la nouăsprezece ani cînd renunțase la *Harvard* după primul an şi se alăturase forțelor aeriene.

Fusese instruit ca pilot de avion de luptă, dar disciplina vieții militare îl iritase şi în 1933 îşi dăduse demisia şi acceptase un post de pilot pe o rută de transport de corespondență spre Brazilia.

O vreme lucrase prin Djibouti, în Somalia franceză, făcuse transporturi ilegale de arme în timpul campaniei etiopiene a lui Mussolini, apoi zburase pe aparate Dakota peste cele mai cumplite țări din lume.

Iar apoi Spania, unde, în fine, putuse pune în practică toate acele lecții pe care le învățase pe genunchii unchiului Grant cu atîția ani înainte. Singura parte neplăcută fusese faptul că primise un aparat Bristol de luptă, un biplan din seria celor construite pentru primul război mondial pe cînd nemții ieşiseră la luptă cu acele noi Messerschmitt BF 10, Legiunea Condor cu alte cuvinte.

Reuşise să doboare un 10, un biplan Arado şi trei avioane de luptă Fiat, cinci la număr, ceea ce făcuse din el un adevărat as, înainte să fie doborît chiar el deasupra Barcelonei într-o frumoasă dimineață de aprilie, de asul german, Werner Molders.

După aceea, din cauza lipsei acute de avioane în ultimele faze ale războiului, luptase la sol ca adjutant al lui Frank Ryan, cunoscutul conducător IRA, care, pe atunci, conducea Brigada Lincoln Washinghton. Ratase bătălia finală a războiului civil din cauza unui glonț pe care-l primise în piept, ceea ce-l dusese în final la Lisabona pentru convalescență.

Rămăsese acolo şi prosperase. Rămăsese mai mult decît oriunde altundeva. Erau însă dimineți în care privea faimosul *Clipper* ieşind din canalul lui Tagus, avînd ca destinație America, dorindu-şi din toată inima să se fi aflat la bordul lui, dar spre seară...

Se auziră cîțiva paşi repezi în spate şi cînd se întoarse îl văzu pe Frear tocmai venind pe terasă. Era îmbrăcat într-un costum alb, de in, foarte boțit şi avea la gît o cravată ieftină. Părul şi mustața îi erau albe ca zăpada. Părea de cel puțin şaizeci de ani, cînd, după ştiința lui Jackson, trebuia să aibă vreo zece ani mai puțin. În clipa aceea părea supărat şi deranjat.

– Ce naiba e cu tine, Joseph? Sînt în mijlocul celui mai bun joc pe care l-am nimerit de ani de zile, cînd cîştig gros, şi, drept să fiu, nu îmi place deloc faptul că am fost sculat de la masă.

Frear era un jucător pătimaş, singurul său viciu. Era de asemenea agent pentru M 16, acea ramură a Serviciului Secret Britanic care se ocupa de spionajul în țări străine.

Jackson zise pe scurt:

– Ducele de Windsor. Ştii că nemții au mai mult decît un interes trecător față de persoana lui?

– Doamne sfinte, Joseph, asta-i tot? Astfel de zvonuri au trecut prin Lisabona încă de cînd a venit aici excelența sa. O grămadă de rahat. Dacă asta-i tot ce ai mai bun, atunci prefer să mă întorc la masa mea de joc.

– Cum doreşti, rosti Jackson. Numai că mai devreme în seara asta am dat peste o fătucă proaspăt sosită de la Berlin care avea de oferit ceva mult mai concret.

Frear se întoarse imediat.

– Pe numele de Winter? Hannah Winter?

– Exact.

Frear oftă, se întoarse spre uşile duble şi strigă:

– Un scotch mare cu sifon, scumpo, şi încă un rînd pentru domnul Jackson.

Jackson îl întrebă:

– De unde ai ştiut?

– Dragul meu Joseph, plătesc unui anume locotenent de poliție de la Cartierul lor General o alocație săptămînală destul de generoasă ca să mă sune în fiecare seară fix la ora nouă ca să-mi transmimtă toate informațiile interesante primite în cursul acelei zile. În seara asta mi-a spus că prima pe listele de la fiecare secție din Lisabona este o tînără nemțoaică pe nume Hannah Winter, care este căutată de Berlin pentru crimă. Se pare că s-a emis deja şi un mandat de extrădare.

– E americancă, îl corectă Jackson. Nu nemțoaică – asta dacă te interesează. Şi dacă tu numeşti crimă faptul că s-a războit şi a răpus trei hăndrălăi de la Gestapo, atunci cu siguranță este vinovată, dar nu ăsta e motivul pentru care au urmărit-o de la Berlin pînă aici de-a lungul Europei. Ci din cauză că în oraş a venit un tip pe nume Walter Schellenberg şi ea ştie pentru ce.

Zîmbetul lui Frear rămase pe loc, dar expresia ochilor se schimbă pe dată. Fata de la bar le aduse băuturile pe o tavă, îi servi şi apoi întră iar înăuntru.

– Are un dos minunat, fata asta, comentă Frear sorbind din paharul cu scotch. Walter Schellenberg e aici? Vreau să spun, chiar aici? Eşti sigur, bătrîne?

– De ce, îl cunoşti cumva?

– Da, cred c-ai putea spune şi aşa. Bine, Joseph, spune-mi ce anume are de zis tînăra doamnă.

Capitolul 11

Winston Churchill a devenit prim ministru pe 10 mai '40, şi, cîteva săptămîni, a continuat să locuiască şi să lucreze la Casa Amiralităţii în aceleaşi încăperi pe care le ocupase şi atunci cînd fusese Lord al Amiralităţii.

În seara aceea, şedinţa cu Statul Major durase destul de mult pînă după miezul nopţii. Imediat după aceea se retrăsese şi el în apartamentele lui, adormind aproape instantaneu.

Fu trezit însă la ora trei dimineaţa de Alexander Cadogan, şeful Ministerului de Externe.

– Ce mai e acum? întrebă primul ministru, adăugînd apoi cu umorul său negru pentru care devenise faimos: Stai, nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc, opt mii de Fallschirmjäger de la Divizia Şapte Aeropurtate au aterizat la Hythe şi Dymchurch şi au aranjat deja un cap de pod. Pentru că nu văd ce alt motiv ai putea avea ca să mă trezeşti la ora asta.

– Nu, domnule prim-ministru, au primit două mesaje din Lisabona, de la biroul M 16 pe care-l avem acolo. Au pe lista lor de plată un agent dublu, cu numele de cod Hamlet, care lucrează pentru Abwehr. Cel de-al doilea mesaj pare să-i confirme povestea în totalitate.

Primul ministru se ridică de pe perne şi-şi aprinse un trabuc, după care întinse mîna după mesaje. Le citi, după care căzu pe gînduri cîteva momente lungi.

– Domnule prim ministru? zise Cadogan în cele din urmă. Ce părere aveți?

– Insinuarea că Maiestatea Sa Imperială ar putea trata cu duşmanii noştri nu pot decît s-o tratez cu disprețul cuvenit. Îl cunosc de o viață şi este un om de onoare. Aici Churchill se încruntă. Dacă pot spune aşa, onoarea sa l-a pus în cele mai cumplite situații din viața sa şi iată unde l-a dus.

– Dar celălalt aspect, domnule prim ministru? Posibilitatea ca să fie răpit? Prezența generalului Schellenberg la Lisabona ar putea fi cea mai mare amenințare.

– Pentru dictatorul portughez, Salazar, poate că simpatiile sale politice înclină mai mult spre nazism decît pentru noi, dar n-ar putea tolera niciodată un asemenea act de agresiune petrecut pe pămîntul lui. Repercusiunile internaționale ar putea fi cumplite.

– Şi atunci ce ne facem?

– Ambasadorul britanic va trebui să facă cunoscute temerile noastre la cel mai înalt nivel al guvernului portughez. Nu oficial, ci confidențial, cred că aşa e cel mai indicat să jucăm la ora asta. De asemenea, va trebui s-o informeze pe Maiestatea Sa asupra situației.

– Şi apoi?

– Îl pregătim de plecare spre Bahamas cît mai repede cu putință. Vezi care-i vaporul care pleacă cel mai repede în direcția aceea şi cheamă-l la mine pe Walter Monckton.

Walter Monckton, luat pe nepregătite din pat, sosi la Casa Amiralității imediat după patru şi fu condus direct la primul ministru.

Walter Turner Monckton era de înălțime medie, cu păr rar şi ochelari cu lentile groase. Un avocat deosebit şi bun prieten cu ducele de Windsor cînd fuseseră împreună la *Oxford*, fusese de foarte mare ajutor în timpul crizei provocate de abdicare. În momentul acela era director general la Ministerul de Interne.

– Walter, îi zise primul ministru. Vreau să mergi la Lisabona imediat ce aranjăm cu un avion. Am înțeles că există un vapor care pleacă spre Bermude la 1 august. Vreau să îi urci la bord pe duce şi pe ducesă.

– Şi dacă nu vrea, domnule prim ministru?

– Trebuie, Walter. Uită-te la mesajele astea şi judecă şi singur.

Monckton le citi, cu chipul la fel de calm ca întotdeauna, după care le înapoie.

– Vrei să faci asta pentru mine, Walter?

– Desigur, domnule prim ministru, zise Monckton, văzîndu-se însă bine că ezita dacă să continue sau nu. Excelența sa ştie care este situația?

– Deocamdată nu, şi nu văd de ce l-am speria fără să fie nevoie cînd totul s-ar putea termina pînă la finele săptămînii iar ducele va fi scăpat de primejdie.

– Cum spuneți dumneavoastră, domnule prim ministru.

– Bine. Atunci, Walter, las problema asta în seama ta. Cadogan va face toate preparativele necesare.

Churchill întoarse capul pe pernă, închise ochii şi adormi imediat.

– Foarte frumos, Strumbannführer, rosti Schellenberg. Dă-mi voie să te felicit pentru ceea ce toată lumea ar spune că este o acțiune încărcată de glorie.

Se afla în sala de operații a clinicii de la legație, privindu-l pe Keiber care, despuiat pînă la brîu, era întins pe masa de operație.

– A avut noroc, comentă doctorul. Glonțul a trecut prin partea superioară a atebrațului şi a ratat oasele la un fir de păr. Deşi va avea nevoie de o eşarfă care să-i susțină mîna cel puțin o săptămînă.

Prinse rana cu trei copci, foarte repede, dar pe fruntea lui Kleiber tot apărură broboane mari de transpirație. Sidermann stătea lîngă uşă, îmbrăcat cu o salopetă pe care i-o găsise în grabă portarul.

– Doamne, cînd mă gîndesc că există oameni pe lumea asta care chiar cred că am putea cîştiga războiul.

Kleiber răspunse printre dinții încleştați:

– Pot să întreb ce intenții are Brigadeführer-ul cu privire la fata asta, Winter? Ar putea fi încă cu omul ăsta care i-a sărit în ajutor, de la barul acela american. Dacă poliția ar...

– Aha, am priceput, ai vrea ca eu să implic oficial poliția portugheză? Ai vrea să faci acuzații oficiale, nu-i aşa, Keiber? Ar suna foarte frumos în raportul zilnic către Reichsführer. Cum în fine ai încolțit-o pe Hannah Winter pe docurile din Lisabona, cînd putea să urce pe primul vapor spre America, ca s-o pierzi iar în fața unui om care te-a împuşcat în braț şi a aruncat maimuța aia mare care stă acum în uşă, în apa din port.

Kleiber se uită urît la el, dar Schellenberg continuă:

– Nu, Kleiber, cred că, cu cît poliția ştie mai puține despre întreaga afacere, cu atît mai bine pentru toți cei interesați. O să vă văd iar pe amîndoi mîine dimineață.

Ieşi şi se duse să caute biroul lui Egger.

– Vreți să anunț poliția despre incidentul petrecut, generale? îl întrebă Egger cum îl văzu.

– Nu, vom păstra totul pentru noi. Acest bar american al lui Joe Jackson – ştii pe unde e?

– Toată lumea ştie de barul lui Joe Jackson, generale, cel mai bun club de noapte din Lisabona. Jackson este un american care a luptat cu Brigada Internațională în Spania şi a zburat împotriva Legiunii Condorul.

– Un comunist?

– Dumnezeule, nu. Nu cred că-i ceva anume.

– Interesant. Iată ceva. Care este ofițerul de la poliția securității care se ocupă în principal de siguranța ducelui de Windsor?

– Nu sînt tocmai sigur. Comandantul care se ocupă de toată poliția securității este colonelul Fernandes da Cunha.

– Şi el este de partea noastră?

Egger se lăsă comod pe scaun, gîndindu-se la întrebare.

– Colonelul da Cunha este un polițist de primă clasă. Unul dintre cei mai buni pe care i-am cunoscut vreodată. După părerea mea, va urma ordinele la sînge.

– Indiferent care ar fi acestea?

– Exact.

– Atunci se pare că va trebui să ne uităm la gradele de sub el ca să găsim nivelul de corupție corespunzător. Schellenberg aruncă o privire la ceas. Nu e decît trei. Aş mai putea prinde patru ore bune de somn înainte să trebuiască să mă scol iar.

Ieşi. Egger îşi făcu ordine pe birou după care îşi luă haina. Atunci cînd dădu să iasă, uşa se deschise şi în prag apăru Kleiber. Chipul îi era foarte palid şi brațul drept era susținut de o eşarfă. Sindermann era chiar în spatele lui.

– Sturmbannführer, ar trebui să fii în pat, îi zise Egger.

– Lasă asta deocamdată, i-o tăie Kleiber. Vreau să ştiu despre ce anume a discutat Schellenberg cu tine.

– Nu pot să dezvălui aşa ceva. Este o chestiune confidențială.

Deşi greu, Kleiber reuşi să-şi scoată portofelul şi din el scrisoarea de împuternicire din partea lui Himmler.

– Uite, îi zise satisfăcut, acționez direct în numele Reichsführer-ului Himmler în persoană. Sau ai prefera să dau acum telefon la Berlin ca să-l informez cu privire la lipsa ta de chef de a coopera cu mine în această chestiune?

– Nu, nu, sigur că nu, se repezi Egger să-l asigure, cu stomacul chinuit de crampe numai la gîndul ăsta. Doar n-am apreciat bine întreaga situație. În ce fel te pot ajuta?

Joe Jackson opri *Mercedes*-ul chiar alături de veranda din spatele clădirii care adăpostea clubul, după care o porni pe doc pînă la uşa laterală a acestuia. În vreme ce se apropia, din umbră apăru un bărbat cu pălărie cu boruri moi şi pardesiu lung din piele neagră.

– Domnul Jackson?

Lui Jackson nu trebuia să-i spună nimeni cine era omul din fața lui. Rosti calm:

– Bănuiesc că vorbesc acum cu Walter Schellenberg?

– Stanley îl întîlneşte pe Livingstone, sau a fost invers? zise Schellenberg. Fata e bine?

– Se simte bine acum.

Schellenberg se apropie de balustradă ca să privească spre ceață.

– Te-ar mira foarte tare să afli că nu-i doresc răul, domnule Jackson?

– De ce?

– Nu pot explica, nici chiar pentru mine. Instinctul care m-a făcut s-o ajut a fost pur şi simplu de neevitat, asta-i tot ce ştiu. Rîse fără veselie. Fata asta ar putea însemna moartea pentru mine.

– Şi ce anume vrei de la mine?

– Aici nu mai are ce să facă. Prezența mea, motivul ei, a fost strecurat spre britanici de o altă sursă. Mai bine ai îndemna-o să plece de aici pentru propria-i siguranță.

– Şi de ce te-ar crede?

– Într-adevăr, de ce? Schellenberg aprinse o țigară, şi, vreme de un moment scurt, flacăra chibritului îi lumină fața. Sînt momente în care nu pot eu să mă cred pe mine. Noapte bună, domnule Jackson.

Se îndepărtă şi, chiar după ce dispăru în ceață, paşii săi continuau să se audă străbătînd platforma de lemn a docului.

Fernandez de Cunha era mic de înălțime dar bine clădit, cu o față plată, de țăran şi o mustață mare, neagră. Tatăl lui era țăran fermier pe lîngă Oporto, încă în viață, în vîrstă de optzeci şi trei de ani. Crescuse şase copii – cinci fete şi un fiu, Fernandes. Cea mai mare dorință a sa a fost ca băiatul să se facă preot.

Fernandes încercase. Studiase din greu. Învățase să vorbească engleză şi italiană, în afară de limba maternă. Renunțase la patru ani din viață ca să urmeze seminarul iezuit de lîngă Lisabona pînă într-o dimineață rece cînd se trezise cu gîndul că Dumnezeu nu exista.

Şi astfel, ajunsese polițist care, în pofida, sau tocmai din cauza învățăturilor iezuite, reuşise să avanseze mereu în grad pînă cînd ajunsese să ocupe unul dintre cele mai importante posturi din țară.

Sosise la birou la ora opt fix în acea dimineață, aşa cum îi era obiceiul. La opt şi jumătate fu chemat de urgență la palatul prezidențial unde, era aşteptat într-o audiență.

Antonio de Oliveira Salazar, preşedintele Portugaliei, avea cincizeci şi unu de ani. Doctor în drept şi profesor de economie, devenise dictatorul virtual al Portugaliei din '32, şi, cea mai mare realizare a sa fusese faptul că reuşise să-şi ferească țara, neimplicînd-o în războiul civil spaniol.

Îl primi pe da Cunha singur, într-un birou mic, mobilat modest, pentru că era genul de om care se ferea de publicitate şi ducea o viață de o simplitate spartană.

– Nu e prima dată cînd te chem aici, colonele, cu o problemă destul de delicată.

– La ordinele dumneavoastră, domnule preşedinte. În ce fel vă pot ajuta acum?

– Ducele de Windsor. O afacere tare obositoare. Poate c-ai auzit că englezii doresc ca el să preia postul de guvernator în Bahamas. Nemții, pe de altă parte, ar prefera ca el să rămînă în Europa. Dacă reuşesc cu succes invadarea Angliei, atunci le-ar fi de mare folos.

– Şi problema?

– Englezii par să gîndească că este posibil ca nemții să încerce să-l fure pe duce înainte ca acesta să plece spre Bahamas. Şeful contraspionajului german, Schellenberg, a venit aici în persoană. Totul este foarte stînjenitor pentru noi.

– Într-adevăr, domnule preşedinte.

– Mai ales că tocmai am primit un mesaj de la Churchill în care ne spune că are toată încrederea în capacitatea noastră de a veghea la siguranța ducelui. Pe de altă parte, sînt ceva presiuni politice din partea Germaniei. Hai să dăm cărțile pe față, pentru că se pare că totuşi vor izbuti să învingă în acest război.

– Dar dacă ducele este răpit de la noi, repercusiunile din America şi din restul lumii nu ne vor fi deloc favorabile, rosti de Cunha.

– Exact. Deci, am decis aşa. Dacă ducele ajunge singur la hotărîrea personală să plece spre Spania, totu-i bine şi frumos, dar nu pot permite nici un act de forță în această chestiune. Te fac pe tine, colonel da Cunha, personal responsabil pentru siguranța sa. O să iei legătura chiar în dimineața asta cu ambasadorul britanic, îl vei însoți la vila doctorului Ricardo de Espirito Santo e Silva şi vei lua toate măsurile de siguranță care ți se par necesare.

– La ordinele dumneavoastră, domnule preşedinte. Da Cunha salută şi ieşi.

– Ştii, sir Walford, toată afacerea asta a început să semene cu o farsă. Ducele de Windsor şi ambasadorul britanic erau amîndoi instalați comod în bibliotecă. Întîi de Rivera a venit la mine cu povestea asta aiurită de la Madrid cum că serviciile secrete vor să mă ducă în Bahamas fie că vreau sa nu. Acum ai venit şi dumneata cu o poveste asemănătoare numai că de această dată răii sînt naziştii.

Sir Walford Selby încercă să-şi ascundă exaperarea. Unul dintre cei mai buni membri ai corpului diplomatic, îl cunoscuse pe duce înainte, pe cînd lucra ca ambasador la Viena prin '37.

În acel moment, postul din Lisabona, chiar prin natura sa, era de o importanță crucială, după Washinghton, motiv pentru care fusese numit acolo. Iar acum, ca lucrurile să fie şi mai dificile, mai avea pe cap şi prezența Windsor-ilor care-i făceau necazuri.

– V-am indicat deja părerea mea că amfitrionul dumneavoastră, doctorul Santa e Silva e un simpatizant al politicii nemților şi, cu tot respectul cuvenit, domnule, prezența la Lisabona a generalului Schellenberg ar trebui să ne dea de gîndit.

– Pentru Dumnezeu, omule, nemților nu le sînt de nici un folos ca prizonier. Nici măcar Goebbels n-ar putea face mare propagandă din chestia asta.

– Mai sînt cei care ar putea sugera că, în contextul unei Anglii ocupate, vi se va propune o poziție pe care, excelența voastră se va simți obligat s-o accepte, crezînd că este în interesul poporului.

Ducele se ridică întunecat la față.

– Asta, sir Walford, este o poartă a lui Iuda pe care nu voi intra niciodată.

Se întoarse furios, luă o țigară dintr-o cutie de argint şi-o aprinse. După un moment, se stăpînea foarte bine.

– În fine, care este programul şi datele exacte ale acestuia?

– Există un vapor potrivit care pleacă pe întîi august, domnule. Spre Bermude. American. *Exalibur.*

– Ceea ce înseamnă cît, trei zile sau patru? Va trebui să ai grijă ca oamenii din serviciul secret de aici să fie mereu cu ochii pe mine.

– În acest moment, alteță, singurul reprezentant al Serviciului Secret este maiorul Frear. În situația în care se află țara noastră acum, Portugalia are o importanță relativ mică din punct de vedere activ al acestui serviciu. Maiorul Frear activează mai mult ca un canal pentru agenții dubli şi informatori.

– Şi ce ai vrea să fac? Să dorm cu un pistol sub pernă?

Se auzi o tuse discretă şi amîndoi se întoarseră ca să-l vadă pe colonelul da Cunha stînd în pragul uşilor franțuzeşti care dădeau spre terasă.

– Nu, alteță, răspunse sir Walford. Guvernul portughez, fiind conştient de pericolele inerente situației, l-a însărcinat pe colonelul da Cunha să se ocupe personal de toate aranjamentele pentru securitatea voastră pînă cînd pleacă *Excalibur.*

– Am inspectat proprietatea, le zise da Cunha. Voi chema şi alți oameni. Nu întrevăd probleme. Desigur, ar fi de mare ajutor dacă excelența voastră nu va pleca din acest perimetru.

– Uite că aici nu te pot satisface, îi zise ducele. Mîine o să petrecem o zi la țară.

– Îmi permiteți să întreb unde anume?

– Într-un loc care se cheamă Nina. O fermă de tauri.

Colonelul da Cunha aruncă o privire spre ambasador.

– Domnule, pot sublinia faptul că ferma se află la nici zece mile de granița cu Spania?

– Toată afacerea asta a fost pregătită de prietenul meu bun, Primo de Rivera, marchizul de Estella. Sînt sigur că nu vrei să sugerezi c-o să încerce să fugă cu mine!

– Nu, alteța voastră, răspunse da Cunha diplomat.

– Bine. Desigur, nu m-ar deranja deloc dacă ai trimite cîțiva colegi care să ne țină de urît, asta dacă te face mai fericit, dar acum, va trebui să mă scuzați. Mă aşteaptă ducesa.

Ieşi pe terasă şi sir Walford se întoarse spre da Cunha.

– După cum am mai spus, n-o să fie deloc uşor.

Imediat ce se întoarse la birou, da Cunha îl sună pe Egger la legația germană şi, la zece şi jumătate, se întîlni cu Schellenberg într-o cafenea mică de lîngă Turnul Belem. Se îmbrăcase în haine civile iar Egger, care era cu Schellenberg, făcu prezentările.

– Generale, o să trec direct la subiect, îi zise da Cunha. Relațiile noastre cu Reich-ul sînt amicale pe moment, şi sînteți binevenit ca oaspete în țara noastră.

– Dar? întrebă Schellenberg.

– Ducele de Windsor este un caz special. Nu ne dorim nimic mai mult decît să-l vedem urcat pe vapor, pe 1 august, plecînd de aici spre Bermude. Pînă atunci însă preşedintele Salazar m-a făcut pe mine responsabil pentru siguranța ducelui. Am mărit numărul de paznici de la vilă şi aceştia au primit ordinul clar de a împuşca pe orice nepoftit. M-am făcut bine înțeles?

– Foarte bine, răspunse Schellenberg. Şi acum, dragul meu colonel, un coniac?

– Cu mare plăcere, îi răspunse Fernando da Cunha.

Joe Jackson îl sună pe Frear la apartamentul acestuia imediat după zece. Dură ceva pînă să primească un răspuns, iar Frear părea deranjat, de parcă tocmai ar fi fost trezit dintr-un somn adînc.

– Jackson sînt. Ce se întîmplă?

– Cum adică ce se întîmplă?

– Despre ce am discutat azi-noapte?

– Nimic nou aici, bătrîne. Mi se pare că m-am făcut clar înțeles. Am raportat totul oamenilor mei, desigur. Sînt sigur că ei vor lua măsurile de rigoare.

– Dacă seamănă cu tine, atunci nu găsesc drumul nici pînă la budă, se răsti Jackson.

– Ia stai puțin, Joseph, se înfurie Frear. Asta nu e treaba ta, aşa că nu te băga. Dacă vrei sfatul meu, prietena aia a ta ar face mai bine să țină capul jos, altfel s-ar putea să-l piardă.

Apoi trînti telefonul. Jackson rămase nemişcat, gîndindu-se la toate implicațiile, după care se îmbrăcă şi plecă grăbit. Ploua atunci cînd ajunse jos şi se urcă în *Mercedes.* Intră pe şoseaua principală şi o porni de-a lungul coastei.

În spatele lui, un *Buick* negru ieşi de după un camion mare. Schellenberg îi zise lui Ziegler, şoferul oferit de legație:

– Nu te grăbi, rămîi mult în urmă. Dacă îl pierzi, îți tai coițele.

Se aşeză mai comod pe bancheta din spate şi-şi aprinse o țigară.

În casa din Cascais nu se vedea urmă de ea. Jackson băgă maşina în curte şi o porni pe poteca care dădea spre plajă. *Buick*-ul oprise cam la trei sute de metri depărtare, în păduricea de pini, iar Schellenberg privea totul prin binoclu.

Mai jos de sat, plaja era înțesată de bărci de pescuit, vopsite în toate culorile. Pescarii stăteau pe plajă dregîndu-şi plasele, copiii jucîndu-se în jurul lor.

Jackson o văzu venind spre el, desculță, cărînd o găleată într-o mînă. Îl văzu şi ea şi începu să alerge.

– Ce zi minunată, îi zise. Şi locul ăsta. Oamenii sînt absolut minunați. Prietenoşi şi curtenitori, iar bărcile sînt superbe. Se întoarse să se mai uite la ele. De ce unele au ochi pictați pe proră?

– Depinde, răspunse el. Unii spun că sînt acolo ca să alunge diavolul. Alții, ca nava să-şi găsească drumul prin orice furtună. Văd că ai cumpărat peşte.

– Da, ai mîncat?

– Nu.

– Atunci ai noroc. Cum mama m-a crescut ca să fiu o soție evreică bună, asta înseamnă că ştiu să şi gătesc foarte bine. Îl prinse de braț şi, în vreme ce se apropiau de casă, şi zise: Mi-ai zis c-o să stai de vorbă cu oamenii potriviți, ai făcut-o?

– Da, şi azi noapte cînd m-am întors la club, amicul tău, Schellenberg mă aştepta.

– Amicul meu? Ce te face să spui asta?

– Pentru că, într-un fel ciudat, cred că asta e.

– Ce voia de la tine?

– Să-mi spună că britanicii ştiu de ce este aici, ca atare, nu mai vede nici un motiv ca tu să te implici mai departe. Că ar vrea să pleci, să nu te bagi.

Hannah era tulburată, se vedea clar pe chipul ei, iar restul drumului spre casă îl făcură în tăcere.

Ştia într-adevăr să gătească bine. Peştele era delicios, dar ea de abia dacă ciuguli puțin, privind spre cana cu cafea, prost dispusă.

– Bine, ce e? o întrebă el în cele din urmă.

– Nu mi se pare deloc în regulă. Am impresia că nimeni nu ia în serios treaba asta. Se sprijini de masă. Nu e bine, Joe. Vreau să-l văd pe duce chiar eu. Să-i spun în față. Ce-o să facă după aia, e treaba lui, dar, dacă nu fac aşa, o să simt mereu că, într-un fel sau altul, l-am dezamăgit pe unchiul Max.

– Bine, oftă el. Mai există cineva la care pot să apelez. Un om pe care-l cunosc şi pe care-l cheamă Taniguchi şi care poate să aranjeze aproape orice. O să merg la el să văd ce-ar putea să facă, dar o să coste.

– Am o scrisoare de credit la American Express pentru două mii de dolari.

– Pentru suma asta ar fi în stare să-l răpească chiar el pe duce. O să văd ce are şi el de spus.

– Acum? întrebă ea.

– Adică în clipa asta? Dădu din cap resemnat. Femeile! Bunica mereu mi-a spus să mă feresc de ele ca de ciumă. Bine. O să dau o fugă în oraş. Tu fă bine şi stai ascunsă. O să mă întorc cînd o să pot, dar s-ar putea să dureze toată ziua.

Îl privi plecînd şi, dintr-un impuls, îşi scoase pantofii şi ieşi iar pe plajă. Auzi paşi care se apropiau. O voce cunoscută o salută:

– Bună, Hannah.

Cînd deschise ochii, Walter Schellenberg stătea lîngă ea.

– Trebuie să-ți spun că arăți foarte bine, dacă ținem cont prin cîte ai trecut.

Ea se întoarse şi îi zise, privindu-l urît:

– Ce vrei de la mine?

– O țigară? Îi oferi pachetul și ea se servi cu una fără să se gîndească. Cînd îi oferi foc, gestul era ciudat de intim. Ea se retrase ca să lase ceva distanță între ei.

– Te-am întrebat ce vrei?

– Nimic, răspunse el. Sau, mai bine spus, aș vrea să nu mai faci nimic de acum încolo. De acum încolo nu mai poți schimba cursul evenimentelor, Hannah. Jocul a început și jucătorii din ambele tabere cunosc scorul, parcă așa spun americanii, nu?

– Așa vezi tu totul? Ca pe un joc?

– Desigur că asta e – un joc măreț și teribil care, odată început, este imposibil de oprit. Jocul ne controlează pe noi, Hannah, nu noi pe el. E ca un carusel de la bîlci. Odată ce e pus în mișcare, gata.

– Întotdeauna ai putea încerca să sari.

– Acum e prea tîrziu pentru așa ceva. Sînt prins alături de alte cîteva mii ca mine. Crezi că-l cred pe nebunul de la Berlin? Chiar crezi că aș putea crede fie și numai un singur cuvînt din minciunile lui? Negrii sînt inferiori, ceea ce înseamnă că nu mă mai pot bucura de muzica lui Connie Jones. Führer-ul în înțelepciunea lui a hotărît că Einstein nu are habar nici cît să numere pînă la zece și faptul că Hannah Winter are un glas care te...

– Nu mai vreau să aud așa ceva. Se ridică în picioare, cu mîinile la urechi, pentru o clipă.

– M-ai ajutat să fug din clădirea aia oribilă din Prinz Albrechtstrasse, Dumnezeu știe de ce, dar ai făcut-o, și l-ai ajutat pe Connie și i-ai ajutat pe băieți la Madrid, dar tot tu l-ai omorît pe unchiul Max. Nu contează al cui deget a fost pe trăgaci. Tu l-ai omorît pe unchiul Max.

Rămaseră pe loc, înfruntîndu-se. Nu se auzeau decît valurile care se spărgeau de mal şi ţipătul pescăruşilor. Dar apoi, a fost ca şi cum ceva s-ar fi rupt în ea.

– De ce? şopti ea cu durere în glas. Nu mai înţeleg.

El o prinse cu două degete de bărbie şi îi zîmbi cu blîndeţe.

– Viaţa, draga mea Hannah, are prostul obicei să ia pe cineva de gît şi să refuze să-i dea drumul. Este într-adevăr foarte trist.

O sărută uşor pe buze, apoi se întoarse şi plecă. Mult timp după plecarea lui, ea rămase locului, privind spre apă, după care, se ridică şi o porni spre casă.

Capitolul 12

Spre deosebire de seara de dinainte, depozitul era în plină activitate atunci cînd Schellenberg intră şi urcă scările de fier spre biroul lui Taniguchi. Japonezul cel mare tocmai îi dicta o scrisoare secretarei tinere, dar, cu îşi văzu prietenul, o expedie şi închise bine uşa.

– Ai ceva pentru mine? întrebă Schellenberg.

– Desigur.

Taniguchi deschise un dulap, arătînd un seif ascuns acolo pe care-l deschise. Scoase de acolo un dosar.

– Tot ce ai nevoie, Walter. Un plan al vilei şi al proprietăţii. O listă a servitorilor. Aceştia sînt trimişi de o firmă la care am• şi eu interese. Deja am aranjat treaba asta de dimineaţă, un servitor, o fată de la bucătărie şi un ajutor de grădinar vor fi înlocuiţi cu oamenii mei. Cu toţii vorbesc o engleză rezonabilă.

– Excelent – şi poliţia?

– Aici e ceva mai dificil. Colonelul da Cunha, şeful poliţiei de securitate, a fost însărcinat să vegheze personal la securitatea vilei. Zvonurile spun că a primit acest ordin chiar de la Salazar.

– Am auzit deja că-i un poliţist de primă mînă.

– Nu se lasă mituit, zise Taniguchi. Din fericire, ofiţerul care este staţionat la vilă pe toată durata şederii ducelui, este un cu totul alt soi de om. Căpitanul Jos Mota.

– El e de partea noastră?

– Dacă te referi la ideologie, nu, dar are gusturi excesiv de costisitoare, mai ales în materie de femei. Deci, care-ți sînt poruncile?

– Pe moment, mă interesează informații cu privire la ceea ce se petrece în casă. Orice fel de conversații pe care oamenii tăi le-ar putea auzi ar fi de mare ajutor.

– Despre planurile de viitor ale ducelui? Dar dacă pînă la coadă se hotărăşte să plece totuşi în Bahamas, Walter? Ce faci atunci?

– Nu l-aş învinovăți deloc. Schellenberg se ridică. Am auzit că pe acolo clima este încîntătoare.

Taniguchi rîse cu lacrimi.

– Este foarte amuzant, zău că da.

– Ce anume?

– Viața, sau aspectele ei cele mai ridicole. Hai să luăm ceva aşa de abstract cum ar fi o informație, Walter. O comoditate ca oricare alta pe care o poți găsi pe piață. Ceva ce poate, de exemplu, fi vîndut nu numai o dată, ci de două ori.

– O ipoteză interesantă, rosti Schellenberg. Hai să discutăm despre ea, rosti, aşezîndu-se la loc pe scaun.

Huene tocmai bea cafeaua de dimineață atunci cînd Schellenberg fu poftit la el în birou.

– Ah, iată-te, generale. Nu vrei să mi te aläturi?

– Ar fi foarte plăcut.

Huene turnă cafea într-o cană şi împinse hîrtia unui semnal peste masa de lucru.

– Aici e ceva pentru tine de la Ministerul de Externe, ceva ce s- ar putea să nu apreciezi prea tare. Am decodificat mesajul pentru tine.

Mesajul venea de la Ribbentrop şi era la obiect.

„La momentul potrivit, ducele trebuie informat că Germania vrea pace cu englezii, că clica lui Churchill stă în calea ei şi că ar fi bine dacă ducele ar fi pregătit pentru ceea ce va mai urma. Germania este hotărîtă să facă pace cu englezii prin orice mijloace, şi, pentru a se întîmpla aşa ceva, este pregătită să facă faţă oricărei dorinţe exprimate de duce, în special oferirea tronului lui şi ducesei.“

Mai departe continua în acelaşi stil, plus faptul că von Ribbentrop credea că Espirito Santa e Silva simpatiza cu ţelurile Germaniei. Nu uitase să treacă în revistă şi zvonul despre ce intenţii aveau serviciile secrete ale Angliei cu persoana ducelui.

– Ei bine, mi se pare destul de explicit, rosti Schellenberg.

– Am primit veşti de la Primo de Rivera, îi zise Huene. Mîine îi duce pe cei doi Windsor la plimbare la ţară, ca să viziteze o fermă de tauri. Foarte interesantă alegerea pe care a făcut-o. Este un loc numit Nina. La nici zece mile depărtare de graniţa cu Spania. Am pus-o pe secretara mea particulară să redacteze un raport al conversaţiei pe care a purtat-o cu mine. Aici e copia ta.

Schellenberg o citi repede.

– Văd că intenţionează să continue să discute cu ducele despre aşa-zisul complot britanic.

– Găseşti că-i o prostie?

– Sincer să fiu, da.

– Ar fi absurd din partea mea să sugerez, dacă i se întîmplă ceva ducelui, noi am fi imediat ţapii ispăşitori?

– Am descoperit că în lumea asta bătrînă şi rea în care trăim, nimic nu este cu adevărat imposibil. Am văzut că şi el sugerează că amfitrionul ducelui este un simpatizant al cauzei noastre. Bănuiesc că informația asta poate fi considerată folositoare.

– Deci, ce ai de gînd să faci?

– Să aştept şi să văd ce iese din deplasarea plănuită de la Rivera. Dacă reuşeşte să-l convingă pe duce că cel mai bine ar fi să fugă în Spania; dacă ducele chiar vrea să se lase convins, atunci granița, din cîte mi-ai spus, e la douăzeci de minute de un drum făcut cu maşina. Ribbentrop şi Führer-ul vor fi fericiți, iar noi vom putea pleca pe la casele noastre.

– Dar dacă ducele hotărăşte altminteri?

Schellenberg zîmbi şi se ridică.

– Baroane, cafeaua a fost cu adevărat excelentă. Ne vedem mai tîrziu.

Barul american era un loc foarte frecventat la ora prînzului şi era încă aglomerat la ora două cînd intră Kajiro Taniguchi. Joe Jackson era aşezat pe un taburet la capătul îndepărtat al barului, discutînd aprins cu doi dintre clienți. Cum îl văzu pe japonez, îi lăsă în plata domnului, grăbindu-se să-i iasă în întîmpinare.

– Ai izbutit ceva?

– Cred c-ai putea spune şi aşa.

Jackson îl conduse pe scări în sus spre birou, după care închise bine uşa după ei.

– Bine, care-i afacerea?

– Un om foarte ocupat, ducele ăsta al vostru. Mîine, va merge cu Primo de Rivera ca să viziteze ferma de tauri a lui Antonio de Oliveira chiar lîngă Nina.

Jackson se încruntă.

– Sînt al naibii de aproape de granița spaniolă.

– Da, nu-i aşa? În fine, să revenim la vilă. Deşi Fernando da Cunha este responsabil pentru siguranța ducelui, ofițerul care se ocupă de vilă în permanență este căpitanul Jos Mota.

– Şi este omul care se lasă mituit?

– E corupt ca un cadavru vechi de o săptămînă şi o să te cam coste, Joe. O mie de dolari americani – nimic mai puțin. Şi îi vrea în avans.

– Şi eu ce obțin pe chestia asta?

– În fiecare seară la zece, ducele fumează un ultim trabuc în vreme ce se plimbă prin grădină. Întotdeauna iese singur. Am pentru tine un mic plan.

Scoase din portofel un pătrat de hîrtie pe care-l despături.

– Aici jos, sub piscină, în colțul ăsta, exită un fel de chioşc de vară. Ducele îşi termină plimbarea aici, unde, stă preț de cinci minute ca să-şi termine trabucul.

– Şi?

– La cîțiva metri mai departe de zona asta – arătă pe hîrtie – este un tufiş care ascunde uşa din zid. De regulă, acolo e postat un polițist care veghează discret să nu se întîmple nimic, dar diseară, dacă eşti interesat, n-o să mai fie acolo. Mai mult, uşa va fi descuiată.

– Mulțumită căpitanului Mota?

– Exact.

– Care-şi aşteaptă banii în avans?

– Din păcate.

Jackson se duse la seiful mare şi demodat din colț, îl descuie, aduse pe masa de lucru o cutie de metal şi scoase din ea un teanc de bani din care numără zece bancnote de cîte o sută de dolari.

– Mai e ceva, zise Taniguchi. Doamna intră acolo singură.

– Ia stai aşa... începu Jackson.

– Face parte din afacere, Joe. Ori eşti de acord, ori cade. Să-şi lase maşina cam la jumătatea dealului şi să vină pe jos restul drumului. Asta ca santinela de la poartă să n-o audă.

Jackson ridică din umeri.

– Bine, se învoi cu şovăială, dar mă aştept la servicii prompte pentru banii ăştia, bătrîne, şi dacă nu le am...

– Încrederea, Joe, este bunul care se vinde cel mai bine în lume. Trebuie să înveţi s-o apreciezi.

Taniguchi zîmbea atunci cînd ieşi din birou.

Huene pusese la dispoziţia lui Schellenberg un birou mic, dar foarte potrivit. Tocmai lucra la masa elegantă cînd auzi un ciocănit în uşă şi Kleiber îşi făcu apariţia. Era încă foarte palid şi braţul drept îi era atîrnat într-o eşarfă de mătase.

– Ei bine, ce anume doreşti? întrebă Schellenberg.

– Am presupus că este de lucru.

– Din cîte am priceput eu, sarcina ta era să te comporţi ca o gardă de corp pentru mine, îi zise Schellenberg. Este evident că pe moment nu eşti în stare de aşa ceva, aşa că-ţi ordon să te întorci în pat pînă cînd îţi vei reveni complet.

– Dar Sindermann?

– Nu mi-e cu nimic de folos.

– Dar ducele de Windsor, generale?

– Nu e treaba ta, aşa că fă aşa cum ţi-am ordonat. Ai înţeles?

– Jawohl, Brigadeführer, rosti Kleiber, dar, atunci cînd se întoarse să iasă, avea pe chip o expresie de ucigaş gata să atace.

Cinci minute mai tîrziu intră în biroul lui Egger, fără nici un fel de ceremonie, cu Sindermann după el.

– Sturmbannführer? se sperie Egger.

– În problema generalului Schellenberg, cele mai rele temeri ale mele s-au adeverit. Nu mai am îndoială că, în privința afacerii Windsor, nu-şi urmează ordinele cu atîta vigoare cît ar fi trebuit. Ai ceva să-mi raportezi?

Egger părea hărțuit, dar răspunse pe un ton scăzut:

– Da, aşa cred. Nici cu o oră în urmă a primit vizita unui anume căpitan Mota, de la poliția de securitate, ofițerul care răspunde de detaşamentul postat la vilă.

– Aici? se miră Kleiber. Chiar a venit aici?

– Nu e nimic neobişnuit, Sturmbannführer. Vine deseori pe aici ca să mă vadă şi să discutăm despre probleme cu privire la cooperarea poliției din alte țări.

– Îl cunoşti şi pe plan social?

– Da, Sturmbannführer.

– Înțeleg. Ştii ceva despre ce a putut să vorbească cu generalul Schellenberg?

– Nu.

– Dar ai putea afla de la amicul Mota, sînt sigur, aşa-i?

– Aş putea încerca, sturmbannfhrer.

– Atunci aşa să faci, îi zise Kleiber. Şi cît mai repede cu putință.

*

Era puțin înainte de zece atunci cînd Hannah întoarse pe şoseaua care urca dealul spre vilă. Urmînd instrucțiunile lui Taniguchi, opri pe iarba de pe margine, la adăpostul copacilor, pe la jumătatea urcuşului, parcă şi o porni pe jos restul drumului.

Cîteva minute mai tîrziu, se auzi un clinchet uşor atunci cînd uşa pasagerului se deschise şi Joe Jackson, care stătuse ghemuit pe podea, coborî. Era îmbrăcat în pulover şi pantaloni negri şi cu un fel de glugă cu un batic negru trase peste față ca să nu i se poată vedea decît ochii. Browning-ul era pus bine sub centură, la spate.

O porni după ea, menținîndu-se cît mai mult în umbra copacilor. Poarta din zid era clar vizibilă din cauza becului mic montat chiar deasupra ei. O văzu oprindu-se, apoi încercînd cu şovăieli clanța. Uşa se deschise imediat la atingerea ei. O văzu intrînd în grădină.

Puțin mai departe era un copac care crescuse convenabil de aproape de zidul gros al grădinii, ramurile sale întinzîndu-se pînă în cealaltă parte. Jackson urcă repede în el, se aşeză pe marginea zidului, gata să sară în partea cealaltă cînd, văzu că micul chioşc de vară era la o depărtare de numai cîțiva metri. De cealaltă parte a uşii de plasă era aprinsă un fel de lanternă şi, la lumina ei, o putu vedea pe Hannah cum se apropia. Se întinse după pistol şi-l ținu pregătit în mînă. Fata ezită o clipă, apoi păşi pe prima treaptă. Şi ea vedea strălucirea în întuneric şi deja simțea aroma Havanei de bună calitate.

– Excelența voastră, şopti. Vă rog, trebuie să vă vorbesc. Numele meu este...

– Hannah Winter, rosti Schellenberg.

Ieşi din umbră şi apăru în pragul uşii.

– Doamne, gemu ea, şi se întoarse ca să fugă, numai ca să se lovească de un tînăr ofițer de poliție.

Schellenberg rosti calm:

– E-n regulă, Mota, acum o s-o conduc pe tînăra doamnă la maşină. Mai bine ai încuia uşa aia după noi.

O prinsese de cot şi o conducea pe potecă spre poarta din zid. Ieşiră, iar Mota o încuie în urma lor.

Lipit de zid, Jackson îl auzi pe Schellenberg spunîndu-i fetei:

– Mi-e teamă că Taniguchi n-a fost tocmai cinstit cu prietenul tău, domnul Jackson. Ducele n-o să apară pentru încă o jumătate de oră. Ce naiba mă fac cu tine, Hannah? Nu ţi-am spus să stai cît mai departe de povestea asta?

Jackson era gata să coboare de pe zid în clipa aceea, însă Mota îşi alese exact acelaşi moment să se oprească lîngă poartă şi să-şi aprindă o ţigară. Chibritul scăpără luminînd un chip frumos dar marcat de slăbiciuni.

Omul privi precaut în jur, apoi şopti în portugheză:

– În regulă, acum puteţi ieşi.

Kleiber şi Sindermann ieşiră dintre tufişuri.

– Aţi văzut ce aţi vrut? întrebă Mota.

– Oho, da, răspunse Kleiber în portugheză. Generalul mai mult ca sigur va avea multe de explicat atunci cînd o să ne întoarcem la Berlin. În fine, acum hai să discutăm despre evenimentele de mîine. Cînd plecaţi spre ferma asta de tauri?

– La nouă şi jumătate. Ducele, ducesa, cu marchizul de Estella şi cu şoferul lor în *Buick*. Doi poliţişti pe motociclete deschid calea avînd în avans în jur de o milă. Eu îi urmez într-un camion de poliţie cu o jumătate de duzină de oameni, *Buick*-ul fiind între noi.

– Şi?

– La trei mile înainte să se ajungă la Nina, există un sătuc care se numeşte Rosario. Un han şi cîteva căsuțe – nimic mai mult. Nici măcar telefon nu au acolo. O să aranjez să facă maşina noastră pană, mă refer la camion. Nu am probleme aici – şoferul este omul meu. O să le spun celor din *Buick* să meargă mai departe şi să ne aştepte la Rosario.

– Iar pe acolo motocicliştii au şi trecut, nu?

– Exact. Unsprezece, plus sau minus cîteva minute este timpul estimat pentru sosirea *Buick*-ului, şi, dacă tu cu omul tău aşteptați... E o simplă chestiune de a pune pistolul la tîmpla cui trebuie şi apoi să te îndrepți spre graniță. Douăzeci de minute şi eşti în Spania.

– Excelent, îl lăudă Kleiber. Te-ai descurcat foarte bine.

– Dar cu generalul Schellenberg cum rămîne?

– El nu trebuie să ştie nimic din toate astea.

– Şi cu banii mei?

– O să-i primeşti, ai cuvîntul meu. Douăzeci de mii de dolari americani, aşa cum ne-am înțeles.

Jackson nu mai aşteptă să audă şi altele, ci se lăsă să alunece fără zgomot pe zid, căzînd apoi în iarba moale şi umedă. O porni în jos pe deal spre locul în care Hannah lăsase maşina, dar aceasta dispăruse.

Planul alternativ fusese unul foarte simplu. Dacă pierdeau legătura, trebuiau să încerce să se întîlnească iar în casa din Cascais, care se afla la două mile depărtare. În vreme ce pornise cu paşi mari pe marginea presărată cu iarbă de lîngă şosea, începu şi ploaia.

Cînd Hannah şi Schellenberg ajunseră lîngă *Mercedes*, el îi deschise portiera, după care ocoli maşina şi se urcă în scaunul pasagerului lîngă ea.

– Eu am venit cu taxi-ul. Nu te superi dacă mă duci şi pe mine înapoi la Lisabona, nu?

Hannah porni maşina şi intră pe şosea, gîndindu-se la Joe Jackson care rămăsese în vilă.

– Pînă cînd dăm peste primul taxi.

El aprinse două ţigări şi una i-o pasă ei.

– Cred că acum vezi ce prostie este să încerci să continui să te bagi în această afacere. Simplul fapt că în chioşc m-ai găsit pe mine şi nu pe duce ar trebui să te convingă că, la Lisabona, eu am mai multă influenţă decît al tău domn Jackson.

În vreme ce se apropiau de Turnul Belem, văzură semnul de neon al unui club de noapte care strălucea în întuneric. Cîteva taxi-uri erau parcate în faţă, lîngă trotuar, iar ea opri maşina chiar în spatele lor.

Ea nu scoase nici un cuvînt, iar Schellenberg coborî, trînti portiera, după care, aplecîndu-se pînă la nivelul geamului, îi surîse şi-i spuse:

– Nu se poate să continuăm să ne întîlnim tot aşa, cred că-ţi dai seama, nu?

Ea întoarse *Mercedes*-ul chiar în drum, după care apăsă pe acceleraţie.

În casă erau aprinse luminile atunci cînd ea intră cu maşina în curte. Atunci cînd urcă treptele verandei, uşa se deschise şi în pragul ei apăru Jackson. Era gol pînă la talie şi se freca viguros cu un prosop.

– Ce s-a întîmplat?

Ea îi povesti totul.

– Ai pierdut partea cea mai frumoasă a spectacolului, îi zise el, atunci cînd intrară în casă. După ce aţi plecat voi, au apărut şi amicii noştri de pe doc. Kleiber şi Sindermann. Se pare că nu se au tocmai bine cu Schellenberg. Au pus la cale un mic plan cu Mota ca să-i ia cu japca pe duce şi pe ducesă pe drumul spre ferma de tauri de la Nina. Tipul de la poliţie pare corupt pînă-n măduva oaselor. Pare să întindă mîna spre toată lumea.

– Crezi că-l putem opri?

– Mda, aşa cred. Am aflat deja cine pregăteşte spectacolul din ring de la Nina mîine. Am sunat la sindicat.

– Sindicat?

– Desigur – şi toreadorii au un sindicat al lor, ca toată lumea. Ştii, încep să cred că tot ce s-a întîmplat în seara asta ar putea fi în avantajul nostru.

– Cum?

– Nu contează acum. Îţi explic totul în drum spre oraş. Dă-mi o cană cu cafea cît mă schimb eu.

Cînd reapăru cinci minute mai tîrziu, avea la gît papion negru şi pe el un costum de seară alb.

– Astea sînt hainele de lucru, îi explică el. În fond, ţin un soi de salon de jocuri de noroc.

Ea îi dădu cafeaua fierbinte încă.

– Am tot stat şi m-am gîndit. Prietenul tău, care ne-a aranjat totul la vilă, n-a prea fost la înălţimea banilor pe care i-am plătit.

– Ştiu şi eu, rosti Jackson. Naziştii n-au tipărit numai banii lor în ultima vreme, ci şi pe ai altora. Bancnotele de cinci lire ale britanicilor sînt excelente, iar bancnota de o sută de dolari americani nu-i nici ea chiar rea. Asta atîta vreme cît nu le priveşti prea de aproape, desigur. Cineva a încercat să-mi paseze aşa ceva la masa de joc, luna trecută. Normal, i-am confiscat tot ce avea şi l-am dat afară de urechi. M-am gîndit că n-avea rost să mai deranjez poliţia pentru aşa ceva şi mi-am zis că s-ar putea să-mi fie cîndva de folos tot bănetul ăla fals.

– Ticălos ce eşti, îi zise ea încîntată.

– Aşa-mi place şi mie să cred că sînt.

Cafeneaua la care s-au oprit se afla la marginea cartierului Alfama şi dădea spre malul rîului. Nu avea nici un nume, dar de dinăuntru se auzea muzică, cineva care cînta la chitară.

– N-ar trebui să stau şi să mă întreb ce caută o fată tînără ca mine într-un loc ca ăsta?

– Ăsta nu-i doar un bar oarecare, îi răspunse el. E mai degrabă un fel de club.

Atunci cînd intrară, ea înțelese pe dată ce voise el să-i spună. Pereții erau acoperiți de afişe care făceau reclamă la luptele de tauri şi cîteva capete de tauri erau aşezate în spatele barului.

Nu era mare înghesuială. Un tînăr, care stătea pe un scaun sprijinit de perete, cînta la chitară un *fado.* La o altă masă, patru bărbați jucau cărți. Unul dintre ei era mic, brunet şi arțăgos, cu o cicatrice oribilă care-i brăzda obrazul pînă la ochi.

Cînd îl văzu, le strigă vesel:

– Olá señor Joe! Dați-mi numai cinci minute. Am aici o mînă de vis.

– Ți-am spus c-am sunat la sindicat, rosti Jackson. Iar ăsta-i sindicatul. Iar acela-i Jose Borges, preşedintele sindicatului local. A fost înainte unul dintre cei mai mari *toureiros* pînă cînd a primit un corn în față şi şi-a pierdut un ochi. Are mult sînge de țigan în el.

Barmanul le aduse cafea în pahare groase şi coniac, fără să-i fi spus cineva ceva, după care se îndepărtă iar. De la masa de joc se auzi un strigăt de veselie, rîsete şi

Jose Borges se ridică şi se apropie de ei.

Peste ochiul drept avea un petic negru pe care Hannah îl observă de abia atunci, în vreme ce Jackson făcea prezentările:

– Señorita Winter – Jose Borges. Micul Jos pentru toți iubitorii coridelor din Portugalia, şi asta de vreo douăzeci şi doi de ani.

– Señorita. Îi luă mîna şi se înclină grav în fața ei.

Jackson continuă:

– Am auzit că Oliveira te-a angajat să pui la punct un spectacol la ferma lui din Nina mîine pentru ducele de Windsor şi marchizul de Estella. O zi mîndră pentru tine.

– Or să fie şi alții, zise Borges cu modestie, aprinzîndu-şi o țigară lungă şi neagră.

– M-am întrebat dacă nu putem veni şi noi cu tine. Señorita Winter, care este ca şi mine americancă, n-a mai văzut pînă acum aşa ceva. Fiind aşa, m-am gîndit c-ar fi bine să vadă pe cei mai buni, şi, cum tu, Jose, lupți aşa de rar zilele astea, m-am gîndit că mîine ar fi cea mai potrivită ocazie.

– Deci îți plac taurii, señorita?

– Nu sînt sigură, răspunse ea. Va trebui mai întîi să văd. Partea cu uciderea mă nelinişteşte.

Omul cel mititel începu să rîdă cu poftă.

– Aici sîntem în Portugalia, nu în Spania. Aici, singurul care moare este bietul *toureiro* dacă n-are noroc. Mai demult, cu foarte mulți ani în urmă, contele de Arcos a fost făcut bucăți de un taur în fața ochilor celor de la curte. Regina a declarat că Portugalia e prea slabă ca să-şi permită să-şi piardă oamenii în fața unor tauri din cauza acestor lupte. De atunci, omorîrea unui taur a fost prohibită.

– Vîrfurile coarnelor sînt îmbrăcate în piele, îi explică Jackson. Nişte apărători groase. Dar deseori, în mijlocul luptei, acestea cad.

– Şi atunci, señorita, zise Bourges trecîndu-şi un deget peste cicatrice, eşti în necaz mare.

– Deci, ne iei mîine cu tine? întrebă Jackson.

– Bine. Plecăm la opt.

– O să mergem cu tine în camion, dacă nu te supără.

– Foarte bine.

– În regulă, rosti Jackson şi se ridică. Mai bine am pleca. Am un club de condus.

Firma *Joe Jackson's American Bar* strălucea în noapte şi în parcare erau o mulțime de maşini. El lăsă *Mercedes*-ul la marginea docului şi o duse prin intrarea din spate şi apoi sus pe scările din fund pînă în birou.

Cînd dădu la o parte un panou din perete, dezvălui un fel de geam semitransparent prin care puteai privi în jos spre sala de jocuri. Zaruri, blackjack, pocher – toate mergeau bine, dar înghesuiala cea mare era în jurul ruletei.

Jackson privi cu atenție apoi zise:

– Bine, e aici. Tu stai şi aştepți în birou.

Colonelul Fernando da Cunha nu se descurca formidabil de bine. Cînd ajunse lîngă el, Jackson îi zise:

– Bună, Fernandes. Eu am crezut mereu că doisprezece este numărul tău norocos.

– Serios, Joe, zîmbi da Cunha. Atunci doisprezece să fie, pe tot ce am mai sfînt.

Atunci cînd roata se opri, bila căzu uşor în locul indicat de Joe.

Jackson se apropie iar de colonel şi şopti:

– Dacă aş fi în locul tău, aş continua tot pe numărul ăsta.

– Cine sînt eu ca să-l contrazic pe proprietar?

De data aceasta cînd doisprezece ieşi iar, colonelul luă fisele pe care le întinsese crupierul spre el.

– Ai fost excesiv de generos în seara asta, Joe, mă întreb de ce oare?

– Oho, nici n-am început bine încă, îi răspunse Jackson. Haide sus să bem ceva. S-ar putea să afli ceva interesant.

Hannah era lîngă geam, privind în sala de jocuri atunci cînd intrară ei. Se întoarse şi Jackson zise:

– Fernandes, aş vrea să ţi-o prezint pe domnişoara Hannah Winter. Acum, ai putea s-o arestezi. Pe de altă parte dacă eşti aşa de isteţ cum cred eu, o să asculţi mai întîi la ce avem noi de spus.

Capitolul 13

Era o dimineață frumoasă iar bătrînul camion se hurducăia pe drumurile pline de praf printre măslini şi femei în negru cu pălării de pai pe cap care mergeau pe cîmpuri.

Hannah şi Joe erau în cabina din față, alături de Borges care conducea. Ceilalți membri ai echipei erau în partea din spate.

Hannah se îmbrăcase într-o rochie țărănească cu o eşarfă pe cap, lucruri pe care le procurase Jackson. El avea pe cap o şapcă de tweed, o cămaşă fără guler şi o haină veche bine peticită. Cel mai mult o intrigase faptul că Borges nu comentase costumația lor.

La un moment dat, pescui din buzunar un pachet de țigări ieftine de prin partea locului. Hannah scoase una din pachet, o aprinse şi i-o puse între buze.

– Mulțumirile mele.

– Tu şi Joe – vă cunoaşteți unul cu celălalt de multă vreme?

– Încă din Spania, señorita. Am luptat împreună împotriva lui Franco. Am suferit de foame împreună. Am avut vremuri grele, vă spun cu mîna pe inimă. Cîțiva stropi de ulei de măsline în apă şi o mînă de struguri. Se întîmpla să nu mai vedem o bucățică de pîine săptămîni la rînd.

Jackson moțăia într-un colț. Hannah îl privi în treacăt și apoi rosti:

– Nu merita atîta chin pentru bani, asta după părerea mea.

– Bani, rîse el răgușit. În ultimul an de război n-am văzut un peso – nici unul dintre noi.

Ea se uită iar spre Jackson, perplexă.

– Dar am crezut...

– Că Joe și cu mine luptam pe bani? Te înșeli.

– Și eu i-am pus o dată întrebarea asta. Pentru mine a fost simplu: eram de pe atunci comunist, dar Joe mi-a zis că nu-l plăcea pe Franco. În clipa aceea trecură pe lîngă un han mic, cu mese afară și cam jumătate de duzină de case în jur. Aha, ăsta-i Rosario. Încă puțin și ajungem.

– Știți ceva? le zise Joe fără să deschidă ochii. Vorbiți prea mult.

În spatele *Buick*-ului, Primo de Rivera stătea în fața ducelui și a ducesei.

Ducele rosti:

– E deja prea mult. Wallis a primit un buchet de flori în dimineața asta. Anonim, să fim bine înțeleși. Iar pe cartonașul însoțitor scria: „*Atenție la mașinațiile Serviciului Secret Britanic. Un prieten portughez care vă vrea numai binele*". Ai mai auzit o asemenea aiureală?

– Asemenea zvon a devenit universal cunoscut la Madrid, răspunse de Rivera.

– Doamne sfinte, Primo, este o tîmpenie fără cusur. Vreau să spun, în clipa asta la Lisabona nici nu există vreun birou al Serviciului Secret. Mă rog, nimic de care să merite să vorbim. Şi eu ştiu, crede-mă.

Buick-ul se opri atunci cînd ajunse lîngă camionul poliției tras la marginea drumului. Căpitanul Mota se apropie şi salută.

-- Regret neplăcerea, excelența voastră. O defecțiune minoră care va fi curînd remediată. Dacă vreți, mergeți pînă la Rosario şi aşteptați-ne acolo.

– Foarte bine, răspunse ducele, făcîndu-i semn din cap şoferului. Mergi mai departe.

Kleiber şi Sindermann ajunseră la hanul din Rosario pe la zece şi jumătate într-o maşină de piață din Lisabona. Kleiber îi plăti şoferului şi apoi intrară înăuntru. Era un loc sărăcăcios – pereți din var, podele de piatră, mese de lemn care-şi aşteptau clienții.

O bătrînă apăru din camera din spate ca să-i servească. Comandară vin roşu şi o farfurie cu măsline ca să aibă ce face, după care se aşezară la masa de lîngă fereastră.

Kleiber aruncă o privire la ceas.

– Mai bine ai verifica arma.

Obținuseră amîndoi pistoale Walther de la armureria legației. Sturmbannführer-ul îl mînuia cu mare plăcere, verificîndu-i încărcătorul, băgînd un glonț pe țeavă şi apoi punînd piedica la loc cu stîngăcie din cauza brațului accidentat.

Doi polițişti pe motociclete trecură prin fața hanului, ridicînd praful de pe drum.

– Nu mai durează mult de acum încolo. Mi-ar plăcea să-i văd mutra lui Schellenberg cînd o să audă de isprava noastră.

– De ce să aştepți? rosti Schellenberg ieşind din bucătărie urmat de da Cunha şi doi poliţişti înarmaţi cu mitraliere.

– Văd că aţi reuşit să ajungeţi înaintea noastră, domnilor, le zise da Cunha. Şi noi am venit tot ca să-l vedem pe duce trecînd.

– Colonelul da Cunha este şeful poliţiei securităţii, explică Schellenberg. Tocmai a avut o îndatorire teribil de neplăcută, a fost nevoit să aresteze pe unul din ofiţerii săi.

– Un caz extrem de nefericit, rosti şi da Cunha. Un tînăr extrem de corupt.

În clipa aceea apăru şi *Buick*-ul care opri. Da Cunha îşi îndreptă tunica şi ieşi. Îl văzură salutînd şi apoi plecîndu-se în faţa geamului. Se retrase atunci cînd *Buick*-ul îşi continuă drumul mai departe.

Reveni în han.

– Gata, o să-i urmez chiar eu pînă la Nina, ca să mă asigur că restul zilei va trece fără probleme. Bănuiesc că acum te întorci la Lisabona, nu, generale?

– Da, aşa cred, răspunse Schellenberg. Mulţumirile mele, colonele.

Ieşi tot prin bucătărie, iar Kleiber şi Sindermann îl urmară. *Buick*-ul ambasadei aştepta în curte şi Zeigler stătea chiar lîngă el.

– Am fi putut să punem mîna pe el, naiba să te ia! izbucni Kleiber. Chiar nu-ţi dai seama?

– Interesant, remarcă Schellenberg. Vreau să spun, ducele şi cu mine avem acelaşi tip de maşină. Asta dovedeşte ceva, deşi, nu sînt prea sigur ce anume.

Luptele de tauri din Portugalia, executate în haine de gală, reprezintă un spectacol splendid. Ferma lui de Oliveira avea propria sa arenă şi pentru grupul regal se pusese în scenă un spectacol cu adevărat extraordinar.

Primii doi tauri au fost provocați de pe spinarea calului în stilul tradițional, chiar gazda lor, la fel ca alți nobili portughezi, luînd parte la întrecere îmbrăcat într-o haină cusută cu fire de aur, pantaloni de satin alb şi un tricorn pe cap cu pene de struț.

Dar atît ducele cît şi ducesa găsiră spectacolul, în afara măiestriei cu care erau conduşi caii, destul de plictisitor.

De abia următoarea etapă cu *las pegas,* deveni ceva mai interesantă. Se deschise poarta denumită *torril* şi în arenă, sub bătaia soarelui, apăru un taur mare şi negru. Rămase pe loc, amețit de lumină, lovind pămîntul cu copitele. Un rînd de oameni, în costume tradiționale, intrară în arenă condus de Jose Borgas.

Ducele privi nedumerit, apoi întrebă:

– Ce naiba au de gînd să facă?

Primo de Rivera răspunse:

– Este aproape fascinant. Excelența voastră a vizitat Grecia. Pe vasele cretane cred c-ați văzut pictate scene din dansul taurilor sacri în care tinerii se agațau de coarnele taurilor şi se înălțau pe spinările lor.

– Vrei să-mi spui că oamenii ăştia vor încerca să facă acelaşi lucru?

Linia de oameni înainta constant în fața taurului. Jose Borges provoca animalul, foarte arogant, cu capul lăsat uşor pe spate, mîinile în şolduri, oferindu-se drept țintă.

Atunci cînd taurul atacă, ducesa țipă speriată, dar, în ultimul moment, Borges sări peste capul animalului, prins de coarnele acestuia, se rostogoli uşor pe spinarea lui şi sări pe pămînt în vreme ce taurul îşi continuă cursa. Se întoarse, cu mîinile proptite iar în şolduri şi se înclină spre grupul de invitați care aplauda performanța sa.

Doi dintre tovarăşii săi din arenă repetară trucul, apoi veni iar rîndul lui, rămînînd pe spinarea taurului după săritura peste cap, rezistînd aproape un minut întreg în vreme ce bietul animal alerga în jurul arenei. Cînd sări, *torril*-ul se deschisese iar şi oameni special angajați încercau să bage taurul la loc în grajd.

– Şi acum ce se întîmplă cu el? se interesă ducesa, întorcîndu-se spre gazda lor, de Oliveira, care venise lîngă ei.

– Cîteodată este omorît, sau, dacă a dovedit curaj, se întoarce la păşune şi este păstrat pentru înmulțire. Un taur nu poate fi băgat de două ori în arenă. O dacă ce-a învățat şmecheriile, ca să spun aşa, poate fi foarte periculos.

– Îmi închipui.

– Excelență, dacă îmi permiteți, o să vă prezint o parte dintre *toureiros* acum. Durează numai un moment. Pentru ei ar fi o mare onoare.

– Desigur, conveni ducele imediat. Mi-ar plăcea mai ales să-l cunosc pe tipul cu peticul negru pe ochi. O performanță remarcabilă. Uluitoare.

Prînzul a fost servit pe terasa largă care se afla în spatele casei de la fermă, sub ramurile întinse ale unui eucalipt. De Oliveira în mod special comandase feluri de mîncare tradiționale. *Gaspacho* rece, o supă de pîine înmuiată în apă şi oțet cu legume crude tăiate mărunt, cîrnăciori afumați şi sărați, salate proaspete şi boțuri de caş proaspăt.

Singura concesie făcută sofisticării cu acea ocazie au fost numeroase sticle de şampanie *Dom Perignon,* puse în frapiere de argint cu gheață care aveau încrustate pe ele blazonul familiei de Oliveira.

Ducele îi zîmbi leneş ducesei.

– Îți place, Wallis?

– Oh, da, David, cea mai grozavă zi pe care am petrecut-o de nu mai ştiu cînd.

– Exact aşa gîndeam şi eu. Cu toate astea, ar cam fi timpul să ne pregătim de plecare cît mai repede.

Primo de Rivera părea să vrea să spună ceva, dar, chiar atunci, Fernando da Cunha venea spre ei pe peluză.

– Gata de plecare, colonele, nu? îi zise ducele de cum îl văzu.

Da Cunha salută.

– Dacă alteța voastră e aşa de îngăduitoare încît să piardă cîteva momente cu mine ca să vorbim între patru ochi. O problemă de securitate.

– Desigur. Ducele zîmbi spre ceilalți în chip de scuză. Vă rog să mă iertați. Nu lipsesc mult, sînt sigur.

Traversă peluza, fumînd o țigară, da Cunha ținînd pasul cu el.

– Acum ascultă la mine, colonele, îi zise. Nu ştiu ce fel de zvonuri sălbatice ai mai auzit şi tu, dar, cînd voi pleca de aici peste aproximativ zece minute, maşina mea va merge în direcția Lisabona. Nu am nici o intenție, indiferent de ce par să gîndească unii oameni, să încerc s-o iau cumva la goană spre direcția în care se află granița spaniolă.

– Astăzi, ceva mai devreme, alteța voastră a evitat la un fir de păr o situație în care nu ați fi avut de ales în privința sus- menționatei chestiuni.

Traversară şi curtea şi aproape că ajunseseră la capela mică de piatră care era pe proprietate.

Ducele se opri şi rosti:

– Doamne, colonele, despre ce tot vorbeşti acum?

Colonelul da Cunha deschise uşa capelei şi-şi scoase şapca.

– Dacă alteța voastră vrea să intre, este acolo cineva care aşteaptă şi care vă va putea explica întreaga situație mult mai bine decît aş putea s-o fac eu.

Era o capelă simplă, cu podele de piatră şi pereți albi şi curați. Într-o parte se afla o statuie a Fecioarei, cu lumînări aprinse în fața ei, un altar extrem de simplu cu un crucifix sculptat din lemn.

Doi țărani, un bărbat şi o femeie, stăteau pe una dintre băncile grosolane de lemn, ceva mai în față. Cînd auziră uşa deschizîndu-se, se ridicară în picioare, întorcîndu-se spre duce, astfel încît acesta putu observa că femeia era foarte tînără şi mai degrabă drăguță în rochia neagră țărănească şi cu eşarfa pe cap. Atunci cînd începu să-i vorbească, deveni evident că era americancă, ceea ce-l uimi peste măsură.

După aceea, se aşezară toți trei pe bancă, împreună. Da Cunha stînd mai în spate, gata să-i ajute oricum.

– Este cea mai extraordinară afacere pe care am pomenit-o în toată viața mea, oftă ducele.

– Dar este adevărat, domnule, fiecare cuvînt pe care l-am rostit, îi zise repede Hannah.

– Oho, te cred, draga mea, să n-ai teamă. Iar ceea ce mi-a spus colonelul despre ce era gata-gata să se întîmple azi dimineață la Rosario nu face altceva decît să confirme întreaga poveste. Se întoarse spre da Cunha. Şi zici că generalul Schellenberg ți-a mărturisit că în mintea lui nu s-a pus niciodată problema răpirii?

– Da, alteță, m-a asigurat că în ceea ce-l priveşte, alegerea a ceea ce veți face de aici înainte vă aparține cu desăvîrşire.

– Şi l-ai crezut?

– Da, alteță, l-am crezut. Nu e nici o îndoială că Sturmbannführer-ul Kleiber şi omul lui acționau din proprie inițiativă. Şi, după cum indică şi povestea señoritei Winter, se pare că generalul Schellenberg este un om neobişnuit din multe puncte de vedere.

– Într-adevăr, aşa e. Ducele rămase tăcut şi încruntat, după care îl privi iar pe da Cunha cu stăruință.

– Colonele, pot să mă bizui în continuare pe bunele tale servicii?

– Alteță, preşedintele Salazar în persoană m-a făcut responsabil cu siguranța dumneavoastră cîtă vreme vă aflați pe teritoriul Portugaliei, apărîndu-vă cu prețul vieții mele, dacă este nevoie.

– Pot să am încredere în tine? Îmi dai cuvîntul de ofițer şi domn?

– Vă dau cuvîntul meu de om simplu, alteță. Tatăl meu este țăran fermier pe lîngă Oporto.

Ducele zîmbi.

– Da, desigur. Cum stăm cu generalul Schellenberg şi prietenii lui?

– O treabă delicată, alteță. În clipa asta, între țara mea şi Germania există un soi de înțelegere politică, ceea ce ne pune într-o situație cu totul neobişnuită. Germanii sînt acum stăpînii Europei, şi, dacă i-am expulza pe Schellenberg, Kleiber şi pe celălalt individ...

– Nu, asta n-ar fi deloc calea cea mai indicată pentru rezolvarea situației. Ducele se întoarse spre Joe Jackson. Dar dumneata, domnule Jackson? Deseori vorbim despre relația specială dintre cele două țări ale noastre. În cazul meu, mai adevărată decît pentru oricare alt englez. Pot de asemenea să mă bizui pe tine?

– Desigur, alteță.

– Bine. Ducele se întoarse spre Hannah şi-i prinse mîinile între palmele sale. Cît despre tine, draga mea, cum pot să-ți cer mai mult decît ceea ce ai făcut deja?

Lui Hannah aproape că-i venea să plîngă aşa cum ducele îi strîngea uşor mîinile plin de gratitudine.

– Pot întreba care sînt planurile alteței voastre? îndrăzni da Cunha să întrebe.

– E uşor de răspuns, colonele. Intenționez să plec poimîine cu *Exalibur.* În pofida tuturor speculațiilor, voi prelua postul care mi s-a oferit în Bahamas de către domnul Churchill.

– Şi pînă atunci?

– Înapoi la Estoril. Colonele, pot să te întreb dacă azi, ceva mai tîrziu, vei mai fi pe la vilă?

– Căsuța portarului de la poarta principală va deveni cartierul meu general, îi zise Fernandes da Cunha, de unde, voi fi personal disponibil pentru excelența voastră zi şi noapte, în orice moment.

– Excelent. Ducele se încruntă uşor. S-ar putea să am nevoie de tine ceva mai tîrziu. Este ceva ce se mişcă pe undeva prin fundul minții mele, deşi deocamdată nu sînt sigur ce anume, dar va ieşi la suprafață. De obicei aşa se întîmplă. Şi acum, cred c-aş face bine dacă m-aş întoarce la ceilalți.

Ceva mai tîrziu în aceeaşi zi, la o şedință specială ținută la Cancelarie, numai cu cei mai importanți membri ai guvernului, Hitler anunță că voia să instituie Directiva cu numărul 17, ordinul oficial pentru Goering să facă toate preparativele necesare pentru atacul aerian asupra Angliei, iar acestea erau preliminariile invaziei. După aceea, le dezvălui, în cele mai mici detalii, Leul de Mare, planul campaniei care avea să culmineze cu propria lui intrare triumfală în Londra.

După aceea, în vreme ce toți ceilalți plecau, îi ordonă lui von Ribbentrop să mai rămînă. Ministrul rămase închis cu el într-un birou pentru cinci minute de groază. Cînd ieşi în cele din urmă, von Ribbentrop îl găsi pe Himmler aşteptîndu-l.

– Nu pari prea fericit, domnule ministru.

– Afacerea Windsor, răspunse Ribbentrop. Acum ducele este mai necesar ca niciodată pentru că operațiunea Leul de Mare a fost finalizată.

– Crezi că el o să vadă lucrurile în felul nostru?

– Pe Führer nu-l mai interesează acest aspect. A dat instrucțiuni ca ducele să fie răpit imediat.

– Atunci mai bine ai lua legătura cu Schellenberg cît mai curînd cu putință, nu? rosti Himmler.

Von Ribbentrop era furios şi puțin speriat.

– Naiba să-l ia şi pe omul ăsta. N-am mai primit de la el nimic de cînd a ajuns în Portugalia. Nimic.

Ribbentrop plecă repede, iar Himmler rămase pe loc privind după el, cu chipul calm, înainte să plece chiar el spre maşina care-l aduse înapoi la biroul pe care-l avea în Prinz Albrechtstrasse.

La legație, Schellenberg stătea la fereastra biroului său, bînd cafea atunci cînd uşa de deschise deodată şi intră Kleiber. Chipul îi era contorsionat de furie şi în mînă ținea o foaie de mesaje.

– Ai primit asta cu o oră în urmă.

Schellenberg luă foaia din mîna lui şi o citi la iuțeală. Era o copie a mesajului lui von Ribbentrop.

– Vai de mine, Kleiber, dar văd că ai multă influență. Te felicit. Hîrtia asta ar fi trebuit să fie confidențială, ceva numai pentru ochii mei.

– Este un ordin direct din partea Führer-ului să-l răpim pe ducele de Windsor. Acum, ce ai de gînd să faci ca să rezolvi treaba?

– O să te anunț eu, dacă o să consider că este necesar. Şi cînd ieşi, aş prefera să închizi uşa după tine, fără s-o trînteşti.

Kleiber se întoarse în anticameră unde-l aştepta Sindermann.

– Nimic! se înfurie peste măsură. Nimic, Gunther!

Păru să ajungă deodată la o hotărîre şi se grăbi spre camera de comunicații. Îi ceru ofițerului de serviciu un formular de semnal şi scrise ceva cu chin, pentru că mîna dreaptă era prinsă în eşarfă.

„Generalul Schellenberg nu arată intenții serioase de a îndeplini misiunea după cum a fost instruit. Vă rog confirmați cu ambasadorul puterea de a prelua comanda în această chestiune.

Semnat, Kleiber.“

Dădu formularul ofițerului de serviciu.

– Apucă-te să codifici imediat. Prioritatea unu. Foarte urgent şi numai pentru ochii Reichsführer-ului Himmler.

Himmler făcea însemnările zilnice la masa de lucru cînd în birou intră unul din ajutoarele sale.

– Avem semnal de la Lisabona, Reichsführer. Sturmbannführer-ul Kleiber.

Himmler citi mesajul şi apoi zise:

– Trimite un răspuns imediat, adresat nu lui Keiber, ci ambasadorului Huene.

Începu să dicteze pe un ton precis şi uscat, glasul semănînd cu foşnetul frunzelor într-o pădure în prag de seară.

În acea seară, chiar înainte de lăsarea întunericului, ducesa se duse în grădină ca să-l caute pe duce. Îl găsi aşezat pe marginea fîntînii, fumîndu-şi pipa, privind îngîndurat spre apă.

– Aici erai, îi zise ea. Te-am căutat peste tot. Este o scrisoare pentru tine de la sir Walford. Mesagerul n-a mai stat. A zis că nu primise instrucțiuni ca să aştepte vreun răspuns.

– Mulțumesc, dragă. Deschise scrisoarea şi citi pe îndelete conținutul. Zîmbea atunci cînd i-o dădu. Walter Monckton trebuie să vină mîine cu un avion.

– Ce nostim, rosti ea, o să-l vedem iar pe Walter, dar de ce?

– Ah, păi Winston vrea să se asigure că nu se strică ceva din planul pe care l-a făcut pentru mine tocmai în ultima clipă. În fond, Walter a fost omul de legătură dintre mine şi guvern. Dar într-un fel ai dreptate. Va fi plăcut să-l revedem. O față prietenoasă care să ne facă semne de rămas bun de pe doc atunci cînd vom pleca spre uitare, pentru că, Dumnezeu să mă ajute, Wallis, eu numai aşa văd lucrurile.

– Sfînta Elena, 1940, rosti ea. Acum ştiu ce trebuie să fi simțit Napoleon.

– Am vrut să fac ceva în tărăboiul ăsta, ceva folositor, dar ei nu mă lasă, înțelegi? Rîse cu amărăciune. E chiar ironic dacă stai să te gîndeşti, dar singurii care vor să mă aibă sînt tocmai naziştii.

Deodată nu mai zîmbea, iar chipul i se încordase tot.

– Doamne, mă întreb dacă se poate?

– Ce anume te întrebi, David? Despre ce vorbeşti acum?

– Cît de departe sînt dispuşi să meargă. Dacă mă vor aşa de mult, adică.

– David, rosti Wallis şocată. Nu poți face aşa ceva.

– Nu, scumpa mea, tu nu înțelegi. Eu vorbesc acum despre posibilitatea, deşi slabă, să extrag ceva de valoare din toată situația asta. Nu pentru mine, să fim bine înțeleşi, ci pentru Anglia. O prinse de mîini. Doamne, Wallis, n-ar fi grozav dacă aş putea să fac jocul ticăloşilor ăstora şi să-i şi bat la el?

Ducesa nu-şi mai văzuse soțul aşa de plin de entuziasm în ani de zile.

– Uf, David, îi zise. Poate fi atît de primejdios. Mi-e frică.

– Mie nu. Ca să fiu sincer pînă la capăt, cred că a început să-mi şi placă. Persoana de care am acum nevoie este colonelul da Cunha, aşa că hai să mergem să-l găsim.

Cinci minute mai tîrziu, ca răspuns la un telefon urgent la căsuța portarului, da Cunha se grăbi spre casă, găsindu-l pe duce aşteptîndu-l în bibliotecă.

– Excelența voastră a trimis după mine?

– Da, colonele. Astăzi, ceva mai devreme, te-am întrebat dacă mă pot bizui şi mai departe pe tine. Ai fost destul de amabil ca să-mi spui că da.

– Dacă vă pot ajuta cu ceva, maiestate, o voi face.

– Atunci uite ce vreau să faci pentru mine. Mergi să-l vezi pe ambasadorul german, baronul von Hoyningen – Huene chiar acum, în seara asta. Să-i spui că doresc să vorbesc cu generalul Schellenberg.

– Şi cînd doriţi să aibă loc această întîlnire?

– Păi, m-am gîndit c-ar fi amuzant să repetăm pînă la un anumit punct propriul exerciţiu de cu o noapte înainte. Ai auzit ce-au avut de spus domnul Jackson şi domnişoara Winter despre evenimentele petrecute în grădină. Eu voi fuma trabucul de seară în chioşcul acela de vară. Îl poţi aduce la mine. Crezi c-o să vină?

– Nu cred c-ar trebui să vă îndoiţi de asta, alteţă.

– Mai e ceva. Aş aprecia dacă l-ai pune pe domnul Jackson să repete rolul din noaptea trecută. Un bărbat cu resurse considerabile. Asta ar face-o pe ducesă să respire ceva mai uşurată, ştiind că există cineva care-mi apără spatele. Crezi c-o să vrea să facă treaba asta pentru mine?

– Da, alteţă. Vreţi să fiu şi eu prezent?

– Da, dar cred c-ai găsi subiectul discuţiei noastre mai degrabă stînjenitor. Pentru binele tău, aş sugera să stai ceva mai departe.

Da Cunha ezită.

– Excelenţa voastră, iertaţi-mă pentru impertinenţă, dar asta vrea să însemne cumva că vă gîndiţi să vă mutaţi în cele din urmă în Spania?

– Dumneata ce părere ai, colonele?

– Eu, Înălţimea Voastră, cred c-o să plecaţi poimîine pe *Excalibur*. De asemenea, părerea mea este că vă expuneţi inutil pericolului. Sper numai că ştiţi foarte bine care ar putea fi consecinţele acţiunii pe care aveţi de gînd s-o întreprindeţi.

Ducele aprinse o ţigară, scoase un nor de fum, zîmbind mulţumit.

– Deciziile dificile, colonele, reprezintă privilegiul rangului.

•

Cînd Schellenberg intră în biroul lui Huene, constată că acesta era cam aglomerat. Fernandes da Cunha era lîngă fereastră, privind afară. Era ambasadorul, dar cea mai mare surpriză o constituia Kleiber care era într-o parte a mesei de lucru, cu braţul prins tot în eşarfă. Expresia de triumf de pe chipul lui palid ar fi trebuit să-l prevină pe Schellenberg că trebuia să se aştepte la ce era mai rău.

– Colonelul da Cunha este aici ca un mesager din partea ducelui de Windsor, rosti Huene.

– Este adevărat? întrebă Schellenberg uluit, întorcîndu-se spre da Cunha.

– Excelenţa sa ar vrea să vă vadă în seara asta. Secret şi neoficial. Şi nu vrea ca oameni lui să ştie ceva despre toată această afacere.

– Şi ce anume sugerează?

– În mare acelaşi aranjament ca noaptea trecută. Va fuma ultimul trabuc lîngă chioşcul de vară la zece seara. Dacă lăsaţi maşina mai jos pe deal şi mergeţi pe jos restul drumului, vă las să intraţi în grădină pe uşa din spate. Nimeni altcineva din vilă nu trebuie să ştie ceva despre această întîlnire.

– Nu-mi vine să cred. În acest stadiu al jocului? De ce?

– Mai sînt treizeci şi şase de ore pînă la plecarea lui *Excalibur*, răspunse da Cunha ridicînd din umeri. Poate că acesta este momentul adevărului pentru el.

– Bine, se învoi Schellenberg. Voi fi acolo.

– Şi eu voi fi cu tine, zise Kleiber cu un glas tremurător.

Era o confruntare publică pe care Schellenberg n-o căutase cu lumînarea, dar pe care nu avea de gînd s-o evite.

– Nu prea cred, mai ales după ce-ai făcut azi-dimineață.

Huene interveni:

– Îmi pare rău, generale, dar am aici un mesaj, pe care l-am primit în urmă cu o oră, chiar din partea lui Himmler.

Îl întinse spre Schellenberg, dar acesta refuză să-l ia, spunînd:

– Nu, citeşte-l tare, după care vom şti cu toții cum stăm.

–*„Generalul Schellenberg va continua să-şi facă datoria executînd însărcinarea primită cu cea mai mare rigoare. Eşecul este inacceptabil. În orice ocazie trebuie – repet, trebuie – să se pună la dispoziția Sturmbannführer-ului Kleiber. Orice abatere de la acest ordin trebuie să-mi fie raportată imediat.“*

Un moment se făcu linişte, dar Schellenberg se întoarse spre da Cunha cu un zîmbet, spunînd:

– Deci, colonele, în seara asta, cînd vei deschide uşa de la grădină, se pare c-o vei deschide şi pentru Sturmbannführer-ul Kleiber, nu doar pentru mine.

Atunci cînd da Cunha fu primit în biroul lui Jackson, americanul stătea la masa lui de lucru, îmbrăcat iar în hainele obişnuite, papion negru şi costum de seară alb.

Da Cunha adulmecă aerul.

– *Chanel,* numărul cinci. Greu de confundat. Poți ieși, señorita. Am lăsat cătușele acasă.

Se duse la bufet și se servi cu un pahar mare de scotch, în vreme ce ea ieșea din camera de toaletă.

Jackson îl privi o clipă după care întrebă:

– Ce anume vrei?

– Am o treabă pentru tine, răspunse da Cunha. Sau mai degrabă, ducele are. A aranjat să se întîlnească cu Schellenberg și cu Kleiber la chioșc. Aceeași oră ca și noaptea trecută și ar vrea ca tu să-ți repeți performanța, Joe, sus pe zid.

– Doar nu vrei să spui că intenționează să ducă tratative cu ei? se supără Hannah. Nu poate. Nu este cu putință.

– Nu te prosti, îngerașule, o calmă Jackson. Dacă ăsta era jocul lui, atunci de ce ar vrea ca eu să-l păzesc cocoțat pe zid? Clătină din cap. E mai mult decît pare la prima vedere, mult mai mult.

– O să faci ce ți-a cerut? întrebă da Cunha.

– Sigur, o să fiu acolo.

– Bine. Da Cunha își goli paharul. Am sentimentul că avem în față o noapte cu adevărat interesantă. Să sperăm că mîine dimineață vom fi cu toții în viață ca să ne amintim de cele petrecute.

Ieși și Hannah spuse speriată:

– Mi-e frică, Joe, și nici nu mai pricep nimic. Dar nimic. La ce oare s-a gîndit ducele?

Jackson se duse la bufet ca să-și prepare și el ceva de băut.

– Poate că are de gînd să răspundă la provocare și să întoarcă loviturile, cu supramăsură.

Capitolul 14

Jackson era cocoțat din nou pe zidul grădinii puțin după nouă și jumătate, așa cum fusese și cu o noapte în urmă, îmbrăcat în negru, cu Browning-ul pregătit în mînă. Nu era foarte confortabil dar cel puțin nu ploua.

După un timp apăru da Cunha, venind pe poteca dintre tufișuri. Verifică ușa și rămase în așteptare. Puțin mai tîrziu veni și ducele. Era îmbrăcat în haine de seară și avea pe umeri un pardesiu ușor de tweed ca să se ferească de aerul cam rece al nopții.

Se apropie de chioșc.

– Ești acolo, domnule Jackson? întrebă în șoaptă.

– Da, alteță, răspunse Jackson tot în șoaptă.

Ducele scoase o havană dintr-un suport de piele și o aprinse, rămînînd în continuare pe potecă. În aceeași clipă, Jackson auzi pași care se apropiară pe drum, în afara grădinii. Se auzi o bătaie discretă în poartă, da Cunha deschise, iar Schellenberg urmat de Kleiber pătrunseră în grădină.

– Generalul Schellenberg și maiorul Kleiber. Da Cunha, cum termină cu prezentările se retrase la o distanță discretă.

– Aha, domnii care mă așteptau azi-dimineață la Rosario, nu? întrebă ducele.

– O greşeală nefericită, alteța voastră, se scuză Schellenberg.

– Una care nu era deloc necesară. Mai ales dacă v-ați fi apropiat de mine cinstit, direct de la bun început. Sugestii, generale, insinuări voalate, iată tot ce-am primit. Ce anume vrea să ofere guvernul nostru?

– Este bine cunoscut, excelență că postul de guvernator în Bahamas nu vă oferă prea multe satisfacții. În asemenea circumstanțe probabil că ați prefera să rămîneți în Europa. În Spania, de exemplu sau în Elveția. Sînt autorizat să vă spun că, din cauza circumstanțelor, sînteți cumva în jenă financiară şi nu puteți face asemenea mişcări, o sumă de cincizeci de milioane de franci elvețieni vă stau la dispoziție într-un cont la Geneva.

– Aiureală, generale Schellenberg. O aiureală fără pereche. Führer-ul nu mă vrea în Spania sau în Elveția. Mă vrea în Germania, să fiu aproape pentru ziua în care armata lui va intra în Londra. Un chip cunoscut care să le dea englezilor ceva încredere. Sau poate că nu e aşa?

– Ce aş putea să spun, sir?

– Vaporul meu pleacă poimîine şi nu vreau să plec cu el. Trebuie să recunosc cinstit. Guvernul britanic m-a tratat rău – chiar al naibii de rău, şi, dacă serviciile mele contează aşa de puțin pentru ei... Ridică din umeri. Nu am la dispoziție decît treizeci şi şase de ore, dar, dacă e să mă arunc în joc de partea voastră, vreau să ştiu exact în ce anume mă bag.

Kleiber dădu să vorbească însă Schellenberg i-o reteză scurt.

– Pot să-i pun alteței voastre o întrebare directă? Dacă este nevoie, veți urca din nou pe tron?

– Desigur, răspunse ducele. De asemenea mă aştept ca ducesa să fie acceptată drept consoarta mea.

– Nu prevăd nici o dificultate aici, sir.

– Desigur, dacă voi face un asemenea pas drastic, o acțiune care, vorbind blînd, va cauza ceva rumoare în lume, voi cere ceva cooperare din partea Führer-ului.

– Şi ce anume ar satisface-o pe excelență?

– Dacă ducesa şi cu mine trebuie să ne facem planuri de întoarcere în Anglia trebuie să ştim cam în ce dată crede Führer-ul că ar trebui să plecăm.

Schellenberg văzu totul atunci, sau aşa i se păru, dar se mulțumi numai să spună:

– Foarte bine,excelență. Vă înțeleg interesul cu privire la coordonarea timpului. Voi transmite toate acestea ministrului de externe, von Ribbentrop care, fără îndoială, va comunica totul Führer-ului fără întîrziere.

– Imediat, generale, insistă ducele. Ai la dispoziție doar ziua de mîine. M-ar deranja foarte mult să plec pe *Excalibur*, dar dacă trebuie, voi pleca. Orice comunicare ai pentru mine, aranjeaz-o prin colonelul da Cunha. Nici nu se pune problema ca ambasada britanică să afle chiar şi un zvon cît de mic despre negocierile noastre.

– Desigur, Înălțimea Voastră, răspunse Schellenberg. Vă contactez imediat ce se poate. În clipa în care obțin un răspuns de la Berlin. Şi acum, o noapte cît mai bună.

O porni spre poartă, urmat de Kleiber. Da Cunha o deschise pentru ei după care o încuie cu grijă.

Jackson, pe zid, nu făcu nici o mişcare pînă cînd paşii lor nu dispărură în depărtare.

– Domnule Jackson?

– Da, alteța voastră. Americanul sări pe după tufişuri, apropiindu-se apoi de chioşc.

– Ai auzit?

– Cam tot ce s-a spus.

– Ei bine, ce părere ai? Crezi că vor să intre în joc – nu aşa spuneţi voi americanii?

– Aş zice că totul depinde de cît de mare are nevoie au de dumneavoastră.

– Dacă au de gînd să ocupe Anglia, foarte mare nevoie. Oricum, mulţumesc că ai venit. Ducele întinse mîna. Pot conta pe tine din nou? Din motive evidente, ar putea fi cu totul neînţelept din partea mea să încerc să contactez pe moment propriul nostru serviciu de spionaj.

– Desigur, excelenţă.

– Perfect. Atunci îţi urez noapte bună. Colonelul da Cunha îţi va da drumul din grădină.

Se îndepărtă pe potecă şi da Cunha se apropie.

– Ai auzit ceva din ce s-a vorbit? îl întrebă Jackson.

– Nu, şi nici n-aş fi vrut. Acum pleacă de aici şi cît mai repede. Ar fi trebuit să schimb omul de pază de la poartă de douăzeci de minute.

– Minte, rosti Schellenberg. Nu cred un cuvînt din ce ne-a spus.

Se aflau iar în biroul lui Huene. Ambasadorul era aşezat la masa de lucru, iar Kleiber stătea la un capăt, cu faţa spre Schellenberg.

– Şi eu am fost acolo, dacă-ţi mai aduci aminte, şi l-am crezut. Şi de ce nu? Oamenii lui l-au dat afară de urechi, nu? Acum noi îi oferim ocazia să se întoarcă în mare stil, să-şi recapete tronul şi s- o aibă pe femeia iubită alături. Pentru că asta-i ceea ce vrea cu adevărat.

– Vrea Leul de Mare pus pe un platou şi servit proaspăt, izbucni Schellenberg. E foarte simplu.

Huene clătină din cap.

– Nu sînt de acord. O să aterizăm în Marea Britanie în numai cîteva săptămîni, toată lumea ştie treaba asta. După cum văd eu treaba, ducele este numai foarte practic. Iar un orar şi nişte date precise nu sînt o cerere exagerată din partea lui. Şi dacă îşi dă cuvîntul?

– Ştiu, răspunse Schellenberg. Un om de mare onoare. Dar eu mă gîndesc că se mai întîmplă cîteodată ca un om care este cunoscut pentru onoarea sa să se poarte dezonorabil numai de dragul cauzei în care crede.

– Acum ne învîrtim în cerc, se supără Kleiber. Ai de gînd să iei legătura cu ministrul von Ribbentrop sau o fac eu pentru tine?

– Nu, răspunse Schellenberg, nu este nevoie. Trimit chiar acum un mesaj. Pe tine te las să împarţi veştile cele bune cu Reichsführer-ul Himmler. Cred c-o să-ţi facă mare plăcere.

Himmler petrecea deseori nopţile într-o cămăruţă adiacentă biroului său din Prinz Albrechtstrasse. Mesajul destul de lung al lui Kleiber fusese transmis via ambasada din Madrid şi fusese întîrziat din cauza unor dificultăţi tehnice pe linie. Trecuse de zece şi jumătate a doua zi dimineaţa cînd mesajul fu pus în cele din urmă pe biroul său.

Himmler îl citi cu buzele strînse, după care rămăsese nemişcat o vreme, privind în gol, gîndindu-se la toate implicaţiile. În cele din urmă, puse mesajul deoparte şi se apucă să-şi rezolve corespondenţa, aşteptîndu-l pe Ribbentrop să facă prima mişcare.

De abia trecuse de unsprezece cînd sună telefonul. Ministrul de externe rosti:

– Tocmai am primit un semn de la Schellenberg. Ceva mai degrabă remarcabil. Dar, cinstit să fiu, nu prea ştiu ce să fac. Mă întreb dacă nu cumva Führer-ul...

– Nu, rosti Himmler cu fermitate. Führer-ul este foarte ocupat deocamdată, aşa cum ştii foarte bine. Sînt cîteva poveri pe care trebuie să le ducem noi pentru el. Şi eu am primit un semnal foarte bun de la Lisabona. Ştiu că Führer-ul a plasat afacerea Windsor pe capul tău, dar, dacă crezi că te ajută, aş fi fericit să discut cu tine toate aspectele.

– Ajung acolo într-un sfert de ceas, răspunse Ribbentrop înainte să închidă.

De abia trecuse de amiază cînd Walter Monckton fu condus în bibliotecă, unde fu întîmpinat cu reală afecțiune de către duce şi ducesă. Monckton fusese cel care, mai mult decît altcineva, venise cu sfaturi bune, nu numai cu prietenie în timpul zilelor întunecate din timpul crizei de abdicare.

– Bănuiesc că Winston te-a trimis să te asiguri că mă aflu la bordul vaporului ăluia afurisit mîine, eh? rosti ducele.

– Ei bine, primul-ministru şi chiar Regina au fost foarte îngrijorați din cauza amînării plecării. Ştiu că postul din Bahamas nu este pe placul tău, dar există şi cîteva avantaje clare.

– Numeşte măcar unul, Walter, sugeră ducesa.

Monckton zîmbi amabil.

– Clima? Nu, domnule, deja au apărut cîteva zvonuri despre interesul nesănătos al nemților pentru prezența ta aici.

– Walter, ai rămas în urmă rău de tot. Dacă mă iau după bîrfele care circulă prin Madrid, eu de serviciile secrete ale noastre ar trebui să mă tem.

– Dar este o absurditate. Nu se poate să crezi aşa ceva.

– Îl ştii pe marchizul de Estella, Primo de Rivera? Un vechi prieten, Walter, cu legături sus-puse cu guvernul spaniol. M-a asigurat de cîteva ori că zvonurile astea nu sînt vorbe goale.

– Dar care ar fi scopul atunci? Nu mai pricep nimic.

– Ei bine, dacă exista posibilitatea, chiar şi firavă, de a refuza să plec în Bahamas, ideea generală era că aveau să mă forţeze. De Rivera vine azi să ia prînzul cu noi. Mi-ai face o favoare dacă ai discuta cu el despre treaba asta. Ascultă la ce are de spus.

– Tu n-ai habar cum e aici, Walter, se plînse ducesa. Scrisori anonime – ba chiar şi telefoane. Nu putem face un pas fără să dăm nas în nas cu vreun poliţist.

– Gata, Wallis, rosti ducele, prinzînd-o de mîini. Îţi faci prea multe griji. Mai bine du-te şi pregăteşte-te pentru prînz. Trebuie să vină curînd şi Primo.

După plecarea ei, ducele se duse la bufet şi-şi turnă un pahar generos cu scotch. Monckton îl văzu şi exclamă:

– Doamne sfinte, de cînd te cunosc nu te-am văzut vreodată bînd ceva înainte de şapte seara.

– Ştiu, Walter, dar am mare nevoie de un întăritor pentru ziua de azi. Pe Dumnezeu, mare nevoie. Spune-mi, bătrîne, de cînd ne cunoaştem noi, de la *Oxford*, am fost vreodată şi altfel decît sincer cu tine?

– Nu.

– Atunci îţi cer să ai acum încredere în mine. Walter, cînd *Excalibur* va pleca mîine, eu voi fi la bord, îţi promit, dar pe moment, este imperios necesar să le dăm tuturor impresia că nu m-am hotărît. Vrei să petreci restul zilei cu de Rivera, de dragul meu? Spune-i cît de şocat eşti de temerile mele. Că ameninţ să nu plec cu vaporul. Cere-i nişte dovezi despre comploturile despre care se vorbeşte atît.

Monckton întrebă cu gravitate:

– Şi chiar nu mi se permite să ştiu ce anume se petrece?

– Nu, Walter. Deocamdată.

Monckton oftă.

– Foarte bine. O să fac tot ce pot.

– Bine, excelent, zîmbi ducele.

Se auzi o bătaie discretă la uşă şi în prag apăru majordomul.

– Marchizul de Estella este aici, excelenţă, anunţă, imediat intrînd marchizul.

Himmler rosti întunecat la faţă:

– Dacă îi dăm programul nostru, cu date exacte, ce anume o să dezvăluim?

– Adică să-i arătăm întregul plan? rosti von Ribbentrop îngrozit.

Himmler îi oferi unul dintre zîmbetele sale foarte rare.

– Toată povestea este destul de academică. Uită-te în felul ăsta. Cu cîteva săptămîni în urmă, armata britanică şi-a lăsat aproape întregul echipament pe plăjile de la Dunkirk. Acum fac exerciţii, să nu rîzi, cu furci şi coase. Au mai puţin de două mii de tancuri. Au disperat de puţine avioane de luptă. Himmler se opri pentru o clipă.

Condițiile acostării ar fi cele mai prielnice în septembrie, între 19 şi 26. Oricine are o hartă a canalului şi programul fluxului ştie măcar atîta lucru. Luftwaffe va distruge orice fel de opoziție din aer pînă atunci şi, fără ajutor din aer, întreaga Marină Regală va fi aproape neutralizată. Nu, şi dacă Winston Churchill ar avea în clipa asta planul operațiunii Leul de Mare în fața sa, nu are nici resursele şi nici capacitatea de a o împiedica în vreun fel.

– Deci, eşti de părere că ar trebui să împlinim cererea ducelui?

– Dragul meu von Ribbentrop, Führer-ul ție ți-a încredințat întreaga afacere Windsor, în credința că o vei duce la capăt fără probleme. Eu, desigur, pot doar să-ți dau sfaturi, dar trebuie să-ți spun că nu văd cum ai putea greşi în circumstanțele de față.

De abia trecuse de cinci cînd la legație se primi mesajul, iar Huene trimise de îndată după Schellenberg şi Kleiber.

– Mesaj din partea ministrului de externe, von Ribbentrop. Aici se spune foarte simplu: *„Cererea acceptabilă. Detaliile cerute urmează."*

Kleiber se întoarse spre Schellenberg, cu ochii strălucitori de triumf.

– Deci, vezi, generale, eu îmi cunosc omul. Mai bine decît tine. Mă duc în camera de comunicații să aştept restul mesajului.

Cînd uşa se închise după el, Schellenberg aprinse o țigară şi începu să rîdă.

– Aici nu e numai mîna lui von Ribbentrop, îți dai seama? E şi a lui Himmler, băgată pînă la cot. Un vînzător de şampanie şi un fermier care creştea pui, o combinație imbatabilă, trebuie să recunoşti.

– Generale Schellenberg, îi zise deodată Huene, nu mai pot asculta aşa ceva. Am o familie la care trebuie să mă gîndesc. Rude care sînt încă acasă.

– Desigur, rosti Schellenberg. Ce prostie din partea mea să las emoțiile să mă conducă. Problema este că ne amintim doar foarte rar că sîntem ființe umane, nu nişte stafii care trag cu urechea pe la uşi. Însă detest prostia.

Uşa se deschise şi Kleiber intră cu un plic bine închis.

– L-au pus prin decodor în aşa fel încît nici omul de la cifru nu l-a văzut. A fost marcat confidențial.

Schellenberg cîntări plicul în mînă.

– Bănuiesc că şi pentru ducele de Windsor, nu?

– Să iau legătura cu da Cunha? întrebă Huene.

Schellenberg încuviință din cap.

– Mai bine i-ai spune să ne aranjeze o altă întîlnire cu ducele. Aceeaşi oră şi loc ca şi noaptea trecută.

Puse plicul în buzunarul interior al hainei. Kleiber ieşi, iar Schellenberg porni după el. La uşă se opri şi se întoarse spre Huene.

– Te las cu un gînd fericit. Cred că tocmai am pierdut războiul.

Walter Monckton oftă de uşurare atunci cînd Primo de Rivera fu condus la maşină. Rămase pe trepte alături de duce, făcînd vesel cu mîna.

– Trebuie să protestez, excelență. Nu cred că vreodată în viață am auzit atîtea prostii cîte a debitat acest domn în seara asta. I-am cerut să-mi arate unele dovezi palpabile a ceea ce mi-a spus şi nu are absolut nimic de genul ăsta. După care, a avut neobrăzarea să mă informeze că în zece zile mi le va aduce.

– Nu ţi-a cerut să mă îndemni să amîn plecarea programată mîine? Bietul Walter! Şi-a cîştigat dreptul la o băutură zdravănă şi le recunoştinţa mea.

După ce intrară, Monckton întrebă:

– Şi acum, mi se permite să aflu motivul acestui chin prelungit?

– Poate mîine, răspunse ducele atunci cînd intrară în salonul în care ducesa era aşezată lîngă foc alături de Ricardo de Espirito Santo e Silva şi soţia lui. Şi acum, cine vrea ceva de băut?

Se auzi o bătaie discretă în uşă şi majordomul îşi făcu apariţia.

– Colonelul da Cunha vrea s-o vadă pe excelenţa voastră.

– Vă rog să mă scuzaţi cu toţii. Walter, vrei să fi tu drăguţ şi să te ocupi de băuturi. Eu am de pus la punct ultimele detalii ale securităţii pe ziua de mîine.

Se afla în chioşc, cu un pardesiu pe umeri şi examina cu atenţie, la lumina unei lanterne de mînă, documentele din plic. Schellenberg şi Kleiber aşteptau la uşă.

– Foarte interesant, zise ducele într-un final. Chiar strălucitor. Nu îi găsesc cusur.

Puse la loc în plic cele două foi de hîrtie, în vreme ce Schellenberg întrebă:

– Acum excelenţa voastră este satisfăcută?

– Da.

– Şi plecarea de mîine?

– Pur şi simplu nu poate avea loc. Ducesa nu se simte bine deloc. Cred că va trebui să chemăm un doctor mîine dimineață la prima oră. *Excalibur* pleacă la amiază. După plecarea vaporului, putem face şi alte aranjamente.

– Desigur, excelență.

– Bine, în cazul ăsta, o să vă urez noapte bună, domnilor.

Da Cunha, care stătea de pază la poartă, le dădu drumul din grădină. Joe Jackson, pe zid, aşteptă o vreme, apoi îşi dădu drumul în tufişuri.

Ducele scoase plicul din buzunar.

– Nici n-ai crede ce e aici, domnule Jackson.

– M-aş putea hazarda să-mi dau cu presupusul.

– Aşteaptă-mă aici, în chioşc. O să mă întorc cît de repede pot cu ceva de mare, foarte mare importanță, te asigur.

– Foarte bine, excelență.

Ducele se întoarse spre colonel.

– Dacă i-ai ține de urît, colonele, ți-aş fi foarte recunoscător.

O porni grăbit pe poteca care ducea spre vilă.

Ducesa îl găsi în bibliotecă cu cele două foi de mesaj întinse pe biroul alăturat.

– Ce fac ceilalți?

– Joacă cărți. Ce naiba ai aici?

– Cel mai uluitor lucru pe care l-ai citit în viața ta, Wallis. Operațiunea Leul de Mare – planul nemților de invadare a Angliei, pe care mi l-a trimis von Ribbentrop în speranța că astfel voi vedea de unde aş putea să-mi cîştig pîinea cea mai dulce.

Ducesa încuie uşa şi reveni lîngă birou.

– Uită-te la asta, îi zise ducele. Ziua Vulturului, pe 13 august. Luftwaffe vrea să declanşeze un atac fulger asupra hangarelor şi posturilor aviatice din sudul Angliei ca să distrugă RAF-ul nostru.

– Şi invazia? întrebă ea.

– Trebuie să aibă loc între 19 şi 26 septembrie. O problemă de faze de lună şi reflux. După asta, nu are rost să mai încerce pentru că se intră în toamnă şi vremea devine imprevizibilă. Imaginează-ţi o mie de barje aflate la mijlocul canalului pe o furtună cu vînturi de forţa opt venind în rafale.

– Dar ce înseamnă toate astea? se miră ea. Nu se poate face nimic ca să fie împiedicaţi?

– Da, cred că se poate face ceva. Totul depinde de superioritatea aeriană. Cîtă vreme RAF rezistă, marina noastră regală stăpîneşte canalul şi nici o invazie nu are cum să reuşească. Dar aici, pe pagina doi, există Directiva 17. Aviaţia nemţească, Luftwaffe, are ordin să elimine RAF ca primă prioritate. Goering declară aici că el estimează să facă treaba cam în două săptămîni.

– Dumnezeule!

– Ceea ce ne aduce la principalul cusur al planului, îi zise ducele. Secţiunea în care se vorbeşte de planul alternativ. Dacă din vreun motiv aviaţia lor nu reuşeşte să distrugă aviaţia noastră pînă pe 17 septembrie, atunci operaţiunea Leul de Mare este anulată. Planul specifică foarte clar chestia asta.

– Şi ce se întîmplă atunci?

– Se va întoarce spre Rusia, şi asta, draga mea, va fi sfîrşitul lui. Sînt sigur c-am văzut o maşină de scris în dulapul acela mai zilele trecute. Nu mă laud că aş fi expert, dar cu două degete ar trebui să mă descurc.

– Pentru ce, David?

– Ca să fac o copie a acestor foi, Wallis. Pentru domnul Jackson.

Patruzeci de minute mai tîrziu revenise la chioşcul unde Jackson şi da Cunha continuau să aştepte.

– Îmi pare foarte rău, domnule Jackson, dar a trebuit să copiez ceea ce era în plicul pe care mi l-a dat Schellenberg şi nu pot spune că dactilografiez prea strălucit.

– Nici o problemă, excelenţă.

Ducele îi dădu plicul.

– Conţinutul lui este de o importanţă covîrşitoare pentru guvernul britanic în acest moment. L-am adresat domnului Winston Churchill şi am specificat pe plic că este confidenţial. După ce voi pleca mîine, ţi-aş rămîne profund îndatorat dacă i-ai da plicul ăsta lui sir Walford Selby de la ambasada britanică cu complimentele mele. Originaul îl voi da prietenului meu, Walter Monckton ca să-l dea personal domnului Churchill cînd se va întoarce la Londra.

– Vreţi să fiţi cît mai sigur, excelenţă?

– Se întîmplă tot felul de accidente nefericite. Ştii, domnule Jackson, o dată, în Franţa, în timpul primului război mondial, am coborît din maşina în care se aflau însoţitorii mei şi m-am îndepărtat ca să mă uit mai bine la o tranşee. Cîteva clipe mai tîrziu, maşina a fost ciuruită de o mitralieră, iar şoferul a fost ucis. Deseori m-am întrebat de-a lungul anilor de ce am fost eu cruţat atunci. Eu nu mă gîndesc la mine ca la un om religios, dar poate că tot ceea ce s-a petrecut în seara asta vine ca un fel de răspuns.

– Maiestate, a fost un privilegiu să vă cunosc.

– Şi pentru mine a fost un privilegiu neaşteptat să te cunosc, domnule Jackson.

Ducele îi întise mîna. Da Cunha deschise poarta şi-l conduse pînă în afara zidului. În vreme ce încuia poarta la loc, ducele îi zise:

– Nu mai durează mult, colonele, şi scapi de mine.

– O lume nouă, excelenţă, noi planuri. Ceva la care să vă gîndiţi şi să acceptaţi cu plăcere.

– Da, desigur, răspunse ducele. Valuri mari care se rostogolesc pe plajă, palmieri care se unduiesc în bătaia vîntului parfumat şi la o depărtare de trei mii de mile de război. Cine ar putea cere mai mult de atît? Noapte bună, colonele da Cunha, mai zise, după care se îndepărtă.

•

Cînd Jackson urcă scările din spate ale apartamentului, o oră mai tîrziu, Hannah îl aştepta neliniştită.

Puse mîna pe puloverul lui şi rosti îngrozită:

– Doamne, Joe, eşti ud leoarcă. Am fost aşa de îngrijorată. Ce s- a întîmplat?

Joe puse pe masă plicul pe care-l primise de la duce şi se aşează obosit pe fotoliu.

– Nu prea multe, răspunse. Dar a trebuit să stau să aştept o vreme un om cu adevărat remarcabil.

Capitolul 15

Walter Monckton şi doctor Ricardo de Espirito Santa e Silva aşteptau în bibliotecă. Era aproape ora zece şi Monckton se plimba de colo-colo teribil de neliniştit.

Uşa se deschise şi intră ducele, cu un chip foarte grav.

– Ei bine? întrebă Monckton. Cum se simte?

– Mi-e teamă că nu prea bine. Doctorul crede că-i vorba de vreun fel virus. Desigur, nu se pune problema că mai plecăm vreundeva pînă cînd nu lămurim chestiunea asta.

– Dar, excelenţă, *Excalibur* pleacă peste două ore. Nu putem să-i amînăm plecarea. Bagajele voastre sînt deja la bord.

– Mai sînt şi alte vapoare, Walter. O amînare de cîteva zile, sau chiar o săptămînă, două, chiar nu mai contează.

Se întoarse spre Santa e Silva.

– Trebuie să-mi cer scuze, doctore, pentru aceste răsturnări de ultimă clipă. Şi aşa am abuzat destul de generozitatea dumitale.

– Excelenţă, sînt cu totul la dispoziţia voastră, ca întotdeauna. Casa mea vă aparţine pentru cît timp veţi avea nevoie. Dacă sînteţi amabil să mă scuzaţi acum, mă voi duce să le spun servitorilor despre această schimbare de planuri.

Imediat ce uşa se închise după el, Monckton rosti imediat:

– Zău aşa, trebuie să-ți cer să te mai gîndeşti. Ducesa e chiar aşa de bolnavă încît aerul de mare din timpul călătoriei nu i-ar face bine?

– Ca să spun adevărul, Walter, e sănătoasă tun. Ducele îl luă de braț şi-l scoase pe terasă.

– Dar nu mai înțeleg nimic.

– O să pricepi, Walter, dar deocamdată, spune-mi: da Cunha este pe aproape?

– Nu, e la docuri. N-am vrut să te alarmez, dar am primit un telefon anonim de la Cartierul General al poliției în care se spunea că s-a pus o bombă pe *Excalibur*. Opera vreunui dement, probabil. Colonelul mi-a spus că se verifică nava din santină pînă în vîrful catargului. Şi acum, spuneți-mi şi mie ce se petrece?

Ducele se sprijini de marginea de marmură a terasei cu amîndouă mîinile.

– Walter, chiar ieri ți-am amintit cît de sinceri am fost mereu unul cu celălalt.

– Da, şi?

– Ei bine, mi-e teamă că nu mai e adevărat. Seara trecută, am avut o întîlnire cu Schellenberg, chiar aici, în grădină.

– Dumnezeule!

– Da, Walter, ei cred că acum sînt de partea lor. Că pînă la urmă nu mai plec în Bahamas. În schimb, am cîştigat asta.

Scoase plicul gros din buzunarul interior al hainei.

– Un cadou pentru Winston, îi zise zîmbind. Cu toată dragostea mea, desigur.

Monckton prinse plicul cu amîndouă mîinile, privind nedumerit la el.

– Şi ce se întîmplă acum? Oare sînt intențiile tale?

– Să plec cu *Excalibur*. Şi acum, uite ce vreau să faci tu. Mergi la stimatul nostru amfitrion ca să-i spui că te duci la docuri ca să-l informezi pe colonelul da Cunha despre schimbarea intervenită şi ca să recuperezi bagajele. Aha, şi ia-o cu tine şi pe doamna Fryth, noua cameristă. Asta va da un aer de normalitate.

– După care?

– Să te întorci aici la ora unsprezece şi jumătate precis. Din clipa în care soseşti, Wallis şi cu mine venim la mine şi o să facem o adevărată cursă pînă la vapor. Dacă coordonăm bine mişcările tuturor, vom ajunge tocmai cînd se va ridica schela.

– Şi vrei să-l informez pe colonelul da Cunha despre acest plan?

– Da, absolut. Ducele zîmbi. Mai avem puțin pînă la linia de sosire, Walter, doar un pic şi gata. O să-i batem, o să vezi.

Cînd ducele se întoarse în dormitor, toate storurile fuseseră trase şi camera era cufundată în semiobscuritate.

– Wallis? şopti, aşezîndu-se pe marginea patului.

– David, s-a întîmplat ceva?

Ducesa se ridică de pe perne.

– Nimic, scumpa mea, sîntem pe drumul cel bun. M-am gîndit că performanța ta cu doctorul a fost perfecțiunea întruchipată. Sînt sigur că deja veştile au şi ajuns la legația germană. Cu alte cuvinte, că fac exact ceea ce am promis.

– Şi ce se întîmplă acum?

El o prinse de mînă şi începu să-i explice totul pe şoptite.

Schellenberg îşi permisese să doarmă pînă mai tîrziu. Era aproape zece şi jumătate cînd telefonul de pe noptieră începu să sune.

– Huene e aici.

– Bună dimineața, mormăi Schellenberg. Cum merg treburile?

– Am primit un raport că la docuri s-a prezentat o maşină cam cu o oră şi jumătate în urmă încărcată cu bagajele lor. A fost încărcată la bord imediat.

– Dumnezeule! rosti Schellenberg, ridicîndu-se într-un cot.

– Nu e cazul să intri în panică. Tocmai am primit veşti de la vilă că ducesa nu se simte deloc bine. Doctorul a spus să facă bine şi să stea la pat. Este clar că nu vor mai pleca. Deodată pe fir se lăsă tăcerea. Mai eşti la telefon, generale? Nu vii şi tu aici?

– Da, cred că da, răspunse Schellenberg. Trebuie să punem la punct următoarea mişcare, nu? Să ne gîndim înd să-l scoatem de aici şi cum.

Puse la loc receptorul, îşi aprinse o țigară şi se lăsă iar pe perne. Ciudat, dar se simțea curios de dezamăgit.

Puțin înainte de ora unsprezece şi jumătate, ducele aştepta lîngă fereastra de la dormitor, cu ducesa alături, amîndoi echipați de drum.

– Haide, Walter, şopti ducele, privind iar la ceas. Nu mă dezamăgi tocmai acum.

Un moment mai tîrziu *Buick*-ul apăru pe alee şi opri scurt în fața uşii principale. Walter Monckton coborî şi-şi ridică privirea spre fereastra de la dormitor.

– Gata, Wallis, plecăm. Ducele o prinse de braț. Nu te opri pentru nimic în lume.

Se grăbiră să coboare scările, iar majordomul, uimit peste măsură, alergă să le deschidă uşa. În clipa aceea Santo e Silva ieşi din bibliotecă. Se opri ca trăsnit, privind fără să-i vină a crede.

– Dar, excelență...

– Ce frumos din partea dumitale să ne suporți atîta amar de vreme. Regret sincer toate inconvenientele, zise repede ducele, continuînd să meargă foarte repede.

– Dar ducesa...

– Se simte mult mai bine acum. Aerul de mare o să-i facă foarte bine.

Urcară pe bancheta din spate a *Buick*-ului într-o clipită. Monckton se urcă alături de ei, trîntind portiera şi strigîndu-i şoferului să-i dea bătaie. Roțile derapară pe pietriş, şi, într-o secundă, goneau cu viteză.

Doctorul Ricardo de Espirito Santo e Silva se întoarse, alergă înapoi în bibliotecă şi se repezi la telefon.

Cînd Kleiber se duse în biroul lui Huene, îl găsi pe ambasador plimbîndu-se nervos prin cameră.

– Domnule ambasador. Ați trimis după mine?

– Am încercat să-l contactez pe generalul Schellenberg, dar se pare c-a plecat deja de la hotel. Am veşti proaste, din nefericire. Tocmai am auzit de la vilă că ducele şi ducesa au plecat în mare grabă ca să prindă vaporul *Excalibur* cu vreo zece minute, un sfert de oră în urmă. Ne-a păcălit. Pînă la urmă pleacă spre Bahamas.

– Dar nu poate să facă aşa ceva, rosti Kleiber, alb la față. Şi-a dat cuvîntul, a bătut palma cu noi. Ne-am ținut partea noastră de promisiune.

Huene îl privi o clipă, apoi spuse:

– O situație dezastruoasă, dar de acum încolo nici unul dintre noi nu mai are ce să facă.

Kleiber se întoarse, cu gura strînsă pungă, ieşind din birou ca o vijelie. Sindermann, care aştepta afară, îşi dădu seama imediat după fața lui că se întîmplase ceva cu adevărat serios.

– Sturmbannführer?

– Ducele, rosti Kleiber cu amărăciune, printre dinții încleştați. Ne-a vîndut. Pînă la urmă tot pleacă cu *Excalibur*.

– Deci l-am pierdut, Sturmbannführer? Cred că rîde de nu mai poate de noi.

– Sînt sigur că da, Gunther, aşa că hai să ne asigurăm c-o să moară rîzînd, bine? Tu mergi jos şi porneşte maşina. Vin şi eu în cîteva minute.

– Dar Brigadeführer-ul Schellenberg?

– La naiba cu Schellenberg.

Dădu buzna în armurerie, iar sergentul de serviciu tresări speriat şi salută.

– Sturmbannführer. Te pot ajuta cu ceva!

– Vreau o puşcă. Kleiber trecu dincolo de tejghea. Merge orice puşcă decentă. Ca asta, de exemplu?

– O armă nouă de la Walther. Semiautomată.

– E încărcată?

Sergentul deschise un sertar dînd la iveală tot felul de încărcătoare şi alt fel de muniție, luă un încărcător şi-l puse la puşcă.

– Este acum. Zece focuri, toate în încărcător. O armă de luptă excelentă şi uimitor de precisă chiar şi pe automat pînă la o mie de metri.

– Foarte bine, o iau, zise Kleiber, îndreptîndu-se grăbit spre uşă,

– Sturmbannführer, te rog, strigă după el sergentul, trebuie să-mi semnezi de primire.

Dar Kleber deja plecase. Sergentul o porni spre uşă, se opri, după care se întoarse după tejghea. Ridică receptorul telefonului intern şi ceru să i se facă legătura cu biroul ambasadorului.

Atunci cînd *Buick*-ul lui Schellenberg intră pe porțile legației, Zeigler se văzu nevoit să vireze scurt ca să evite *Mercedes*-ul negru care venea în viteză spre ei. Schellenberg izbuti să vadă în fugă că la volan era Sindermann şi alături de el stătea Kleiber.

– A fost cît pe ce, generale, oftă Ziegler trăgînd maşina în fața scării de la intrare. Mă întreb unde se duceau cu atîta grabă?

– Asta mă întreb şi eu, oftă Schellenberg.

Atunci cînd coborî din maşină, pe verandă apăru Huene.

– Generale Schellenberg, slavă cerului că eşti aici.

– Ce s-a întîmplat? vru Schellenberg să ştie.

– Ducele, zise Huene. pleacă cu *Excalibur*. Ne-a păcălit. Ne-a dus de nas pe toți.

– Şi unde se ducea Kleiber într-o astfel de mare grabă?

– Tocmai am fost informat c-a plecat în fugă c-o puşcă de la armurerie.

Walter Schellenberg se întoarse şi coborî în fugă scările pînă la maşină.

– Docurile de la Alcantara, îi zise lui Ziegler. Vezi de mergi La cel de la care pleacă *Excalibur* şi mergi aşa cum n-ai mai mers niciodată de repede.

Intrarea pe docuri era foarte bine păzită, se vedea de la depărtare. Toate maşinile erau inspecate de aproape înainte să fie lăsate să intre. Atunci cînd *Mercedes*-ul trecu, Kleiber observă că da Cunha era la poartă. Schele de la vapor era deja retrasă şi parîmele erau dezlegate chiar în acel moment.

– Ce-ai de gînd să faci acum, Sturmbannführer? întrebă Sindermann. N-o să treci niciodată de poarta aia şi, în curînd, o să fie prea tîrziu.

– Tocmai mi-a venit o idee, Gunther. Nu am trecut pe lîngă barul americanului cu cîteva momente în urmă?

– Ba da, Sturmbannführer.

– Atunci hai să vedem dacă e acasă. El ar putea fi soluția la toate problemele noastre.

Joe Jackson şi Hannah stăteau pe balconul de lemn al apartamentului de deasupra clubului, privind peste rîu la docurile din Alcantara şi la *Excalibur* ale cărui coşuri se ridicau mult deasupra depozitelor de acolo.

– O să vedem mult mai bine cînd remorcherele o să-l tragă pînă în mijlocul curentului din ocean, îi zise Jackson.

Uşa de la salon fu dată de perete şi, cînd se întoarseră, îi văzură pe Kleiber şi pe Sindermann intrînd, amîndoi avînd în mîini puşti Walther automate.

Kleiber rosti:

– Ceea ce am de spus, o voi spune numai or singură dată, Herr Jackson.

Jackson îşi petrecuse un braţ în jurul umerilor lui Hannah.

– Bine, zi ce vrei şi gata.

– Vreau să pot obţine intrarea pe docurile din Alcantara, dar, din nefericire, poarta de pe docuri e foarte bine păzită de oamenii de la poliţia securităţii.

– Şi?

– Colonelul da Cunha este de serviciu personal la poartă. Mi-a trecut prin minte că pe tine o să te lase să treci, dacă-i spui că vrei să vezi vaporul plecînd. Ceva cu totul firesc, după rolul pe care l-ai jucat în întreaga afacere. Eu voi fi sub acoperitoarea de pînză cu care protejezi capota cînd e lăsată la *Mercedes*-ul tău sport, deci chiar în ceafa ta. Desigur, aş putea spune că te ologesc pe viaţă cu un glonţ în spinare dacă încerci la poartă să mă dai de gol, dar cred că nu mai e nevoie. Sindermann va rămîne aici avînd grijă de Fräulein Winter. Mă urmăreşti?

Sindermann o prinse pe Hannah de păr, vîrîndu-i ţeava Walther-ului sub bărbie.

– Cinci secunde, îl preveni Kleiber. Atîta ai la dispoziţie ca să te hotărăşti.

– Bine, zise Jackson, ridicînd mîinile într-un gest de apărare. Ne jucăm aşa cum vrei tu.

Cînd *Buick*-ul se apropie de docuri, barul lui Joe Jacksonn aflîndu-se chiar la stînga, Ziegler frînă deodată, aproape trîntindu-l pe Schellenberg.

– Vezi, generale? rosti, arătînd spre *Mercedes*-ul negru parcat în spatele docului. Ei sînt. Cunosc maşina. Are plăcuţa de înmatriculare a ambasadei.

– Opreşte în spatele ei, îl sfătui Schellenberg.

În maşină nu se vedea nimic, dar, atunci cînd atinse uşa din spate a clubului, aceasta se deschise imediat. Se opri o clipă, apoi începu să urce precaut scările, cu mîinile în buzunare.

Sindermann era aşezat de o parte a mesei, Hannah de cealaltă. Tocmai se întindea după ibricul cu cafea.

– Ai grijă ce faci, o amenință el.

– Vreau numai o cană cu cafea, îi răspunse ea, după care aruncă conținutul fierbinte al ibricului spre fața lui, încercînd să fugă spre uşă. Atunci cînd el urlă de durere, ea se împiedică din neatenție de una dintre carpetele orientale şi căzu. O secundă mai tîrziu, o prinsese de păr şi o trăgea în picioare.

– Ei, şi acum, tîrîtură ce eşti, o să te fac să plăteşti.

– Nu prea cred, rosti tare Schellenberg.

Era chiar în pragul uşii, cu Mauser-ul cu surdina prinsă de capătul țevii în mîna dreaptă. Sindermann se strecură în spatele ei, vîrînd arma între coastele fetei.

– Aruncă pistolul, strigă spre Schellenberg. Acum, altfel tîrîtura moare.

Schellenberg ridică deodată brațul şi-l împuşcă pe Sindermann drept în cap. Partea de sus a craniului lui Sindermann aproape că explodă din cauza vitezei glonțului iar el, se dezechilibră, făcu doi paşi în spate după care se prăbuşi peste balustrada balconului.

Hannah, care căzuse în genunchi, avea sînge în păr şi pe față. În vreme ce-o ajuta să se ridice, Schellenberg o şi întrebă:

– Kleiber? Unde e?

– La docuri, răspunse ea. L-a forțat pe Joe să-l ducă acolo, ascuns în spatele maşinii sport.

El o prinse de mînă şi, împreună, o porniră la goană pe scări în jos.

Atunci cînd *Buick*-ul întoarse la poartă şi frînă brusc, cîțiva soldați se şi repeziră să-i blocheze calea. Colonelul da Cunha stătea chiar în fața porților, discutînd cu Walter Monckton. Cînd văzu înghesuiala, se apropie în fugă de maşină, încruntîndu-se atunci cînd o văzu pe Hannah plină de sînge alături de Schellenberg.

– Ce s-a întîmplat? Explică-te imediat, generale.

– A trecut Joe pe aici, în maşina lui sport, aia argintie? întrebă Hannah grăbită.

– Păi, da, cu cîteva minute în urmă. Mi-a zis că voia să se uite ultima oară după duce.

– Era Kleiber cu el, îi zise Schellenberg, ascuns în spate şi avea şi o puşcă cu bătaie lungă.

Walter Monckton, care apăruse în spatele lui da Cunha, roști îngrozit:

– Doamne sfinte, şi acum ce ne facem?

Se auziră deodată ovații. Atunci cînd se întoarseră, observară că ducele şi ducesa apăruseră pe puntea superioară şi făceau semne cu mîna spre docherii de dedesubt.

Monckton alergă spre ei, urlînd cît îl țineau puterile:

– Du-te de acolo, David! Pentru Dumnezeu, pleacă de acolo!

Ducele şi ducesa, incapabili să audă ceva din cauza zgomotului, îi făcură semne cu mîna şi zîmbiră.

Hannah a fost cea care, privind cu sălbăticie în jur, a observat în cele din urmă *Mercedes*-ul argintiu parcat în fața unui depozit la cîteva sute de metri depărtare.

– Acolo! le strigă ea arătînd cu mîna. Maşina lui Joe.

Atunci cînd Ziegler ambală motorul, da Cunha sări pe scara de lîngă portieră şi, atunci cînd maşina ţîşni cu viteză înainte, fură imediat urmaţi de o duzină de poliţişti înarmaţi pînă-n dinţi.

Maşina sport fusese parcată lîngă o uşă verde pe care scria mare *Ieşire de incendiu.* Schellenberg o deschise cu o lovitură de picior şi văzu trepte mici de piatră care duceau undeva în întuneric. Îşi scoase Mauser-ul şi începu să le urce în fugă.

Willi Kleiber stătea în spatele lui Jackson lîngă parapet. Vaporul aproape că intrase în apele oceanului. Atunci cînd sună din sirenă, ducele şi ducesa se retraseră puţin mai în mijlocul punţii, în zona eliberată special pentru ei.

– Minunat, scrîşni din dinţi Kleiber. Pot prinde doi iepuri dintr-o singură lovitură.

– Nu te mai amăgi singur, omule, îi zise Jackson. De acum înainte nu mai ai nimic de cîştigat.

– Şi-a bătut joc de noi – de toţi, răspunse Kleiber. Chiar de Führer. Acum, trebuie să plătească.

Lovi cu patul Walther-ului în coastele lui Jackson iar acesta se prăbuşi cu un geamăt. Kleiber îngenunche, sprijini puşca de parapet şi ţinti cu grijă ca să-l aibă pe duce în vizor.

Atunci cînd dădu să apese pe trăgaci, Jackson, deşi numai pe jumătate conştient din cauza durerii, i se agăţă de braţ. Sirena vaporului începu să vuiască iar, acoperind astfel zgomotul făcut de glonţ care se înfipse în punte la cîţiva metri de ducele şi ducesa care habar nu aveau ce se întîmpla.

Kleiber îl izbi pe Jackson cu piciorul, împingîndu-l mai încolo, după care încercă să țintească pentru a doua oară. Uşa de la scări din spate se deschise cu zgomot, şi un glas cunoscut urlă:

– Kleiber!

Kleiber se întoarse, cu chipul strîmbat de ura care pusese stăpînire pe el. Ridică puşca, dar Schellenberg, mai rapid, îl nimeri cu pistolul în umărul drept, făcîndu-l să se răsucească pe loc. Următoarele două îi distruseră spinarea, făcîndu-l să se prăbuşească lîngă parapet şi puşca să zboare peste el.

Colonelul da Cunha veni în fugă, îngenunche lîngă Kleiber, dar nu mai era cazul să-l examineze. Îşi ridică privirea spre cei strînşi acolo.

– Eşti un om greu de înțeles, generale Schellenberg.

– Este ceva cu care m-am obişnuit să trăiesc în fiecare zi.

– Bănuiesc că vei pleca acasă curînd, nu? La Berlin?

– Dacă pot, chiar de azi.

– Foarte bine. Da Cunha îşi şterse sudoarea de pe față cu o batistă. Un episod ca ăsta, e mai mult decît suficient într-o carieră de polițist.

Hannah veni şi ea în fugă şi imediat îngenunche lîngă Jackson care se chinuia să se ridice.

– A scăpat? fu întrebată.

– Da, datorită generalului Schellenberg.

Schellenberg băgă pistolul în buzunar, se întoarse şi-o porni spre uşă. Atunci cînd se porni să coboare scările, Hannah îl ajunse din urmă şi-l prinse de mînecă.

– Vrei să te întorci la Berlin, nu?

– Da.

– De ce?

– Pentru că nu am de ales şi cred că undeva în adîncul inimii tu ştii că aşa e. Pentru mine, e prea tîrziu.

O porni iar pe scări. Ea îl strigă din urmă:

– Walter! În glasul ei se simţea disperarea şi furia din cauza unei vieţi plină de cruzimi.

– Ţi-am spus vreodată, că atunci cînd cînţi, parcă ai fi Billie Holliday într-una din zilele ei cele mai bune? îi zise el.

Paşii îi răsunară o vreme în întuneric, cît coborî, apoi se auzi uşa trîntită şi dispăru cu totul din viaţa ei.

În vreme ce *Excalibur* ieşea în larg prin gura de vărsare a rîului Tagus, ducesa plecă în căutarea ducelui, găsindu-l în cele din urmă lîngă balustradă.

– Ţi-am cumpărat o eşarfă, îi zise.

– Bravo, Wallis, mulţumesc.

Ea îl prinse de braţ şi rămaseră o vreme amîndoi tăcuţi, privind apa.

– Ar putea fi mai rău, David, mă refer la Bahamas. Dar o să facem să meargă treaba, o să vezi, aşa că, încearcă să nu fi prea dezamăgit. În fond, ne avem unul pe celălalt.

– Sigur că da, şi nu sînt deloc dezamăgit. Zîmbi, acel zîmbet frumos care nu-l lumina numai pe el, ci şi pe toţi cei din jur. De fapt, ca să fiu foarte sincer, Wallis, mă simt mai degrabă mulţumit de mine.

– Dar o să ştie cineva treaba asta, David? întrebă ea.

– Eu o ştiu, scumpa mea. O sărută uşor pe frunte. Şi tu ştii. Şi asta contează cu adevărat.

Cînd Schellenberg intră în biroul său din Prinz Albrechtstrasse la ora trei în după-amiaza următoare, fusese pe drum mai mult de douăzeci şi patru de ore şi nu reuşise să ațipească decît pe apucate. Costumul de tweed era boțit rău şi ar fi avut mare nevoie să se radă.

Era în cameră numai de cîteva minute, cînd uşa se deschise şi Heydrich intră fără ceremonie.

– Arăți de parcă n-ai mai fi dormit de o săptămînă.

– Aşa mă şi simt.

– Ştie că eşti aici, Walter. Te vrea sus la el imediat. Ce nenorocire a fost pînă la urmă toată afacerea, dar îmi pare rău, acum nu mai am cu ce să te ajut. De data asta, eşti terminat.

– Oh, nu sînt chiar aşa de sigur, rosti Schellenberg. Mai bine să aşteptăm să vedem, bine?

Dădu raportul, stînd în picioare în fața mesei de lucru a lui Himmler, neomițînd absolut nimic, indiferent de consecințe.

Cînd termină, în încăpere se făcuse linişte un moment, apoi Himmler rosti:

– Ai avut perfectă dreptate atunci cînd l-ai executat pe Kleiber aşa cum ai făcut-o. Era un prost. Nu mai era nimic de cîştigat prin asasinarea ducelui în acea fază a întregii afaceri.

Schellenberg spuse:

– A mai rămas, de asemenea, problema informațiilor care au fost pasate ducelui...

– Din ordinul lui von Ribbentrop. Himmler oftă. Da, simt şi eu că ministrul nostru a fost cam neprevăzător din acest punct de vedere.

– Îl veți informa pe Führer?

– Poate cu altă ocazie. Una care să convină mai mult scopurilor mele. Şi care să-l arunce într-o lumină cît mai proastă pe von Ribbentrop.

Schellenberg rosti:

– Şi ce facem cu detaliile operaţiunii Leul de Mare, Reichsführer? Ce mai putem face în privinţa asta? Ducele mai mult ca sigur c-a pasat tot ce a primit de la noi primului ministru britanic, probabil folosindu-l drept mesager pe Walter Monckton.

– Şi cu ce folos? Nu există decît două perioade înainte de vînturile de toamnă care sînt prielnice acostării. Britanicii cunosc treaba asta la fel de bine ca şi noi. Partea importantă este că nu vor avea ce să facă. Iar faptul că deja ştiu care este Ziua Vulturului de asemenea nu contează, pentru că nu au resurse suficiente ca să facă faţă puterii forţelor noastre aeriene.

– Dar Reichsführer, ştiu de asemenea că, dacă Goering nu reuşeşte în această misiune, dacă reuşesc să reziste cumva pînă pe 17 septembrie, atunci operaţiunea Leul de Mare va fi anulată, iar Führer-ul îşi va întoarce atenţia spre est.

Himmler se înfurie atunci cînd îi răspunse:

– Chiar eşti serios atunci cînd sugerezi că forţa aeriană cea mai puternică din lume, o forţă care a luat controlul total al cerului în Europa, poate fi ţinută pe loc de o mînă de Spitfire conduse de piloţi care, virtual, nu au nici un fel de experienţă de combatanţi?

– Da, Reichsführer, aşa cum puneţi problema, bănuiesc că temerile mele sînt de-a dreptul absurde.

– Eşti obosit, Brigadeführer. Ai trecut prin multe. Ţi-aş sugera să mergi acasă. Ia-ţi liber o săptămînă şi, cînd te vei întoarce, vei vedea lucrurile în altă perspectivă.

– Mulțumesc, Reichsführer.

Schellenberg ieşi, închizînd încet uşa, şi străbătu anticamera cu paşi mari.

Apoi se opri, cugetă un moment, după care îşi zise oarecum mirat: „Oare sînt singurul om rămas întreg la minte, într-o lume care a înnebunit definitiv?“

Epilog

Hannah Winter s-a întors în America o lună mai tîrziu, pe acelaşi vapor cu Connie şi băieţii. Joe Jackson a rămas în Lisabona pînă în octombrie, dar veştile despre Bătălia pentru Anglia au fost prea incitante astfel încît, şi-a vîndut clubul, a plecat spre Anglia la bordul unui vapor portughez şi s-a înscris în RAF.

Pînă în aprilie '42, era deja comandant de escadrilă cu o citaţie pentru bravură şi două medalii la activ. Pe 5 aprilie, a fost dat dispărut, probabil mort, ultima dată fiind văzut în urmărirea a două ME 109, deasupra canalului. Probabil că, prima dată, a uitat să nu privească o clipă la soare.

Hannah a lucrat o vreme la Forţele Auxiliare ale Statelor Unite, după care s-a dus în Anglia ca să facă turul bazelor americane de acolo, la începutul lui '44. În timpul primăverii acelui an, nemţii şi-au reînnoit atacurile aeriene nocturne deasupra Londrei, în ceea ce a devenit cunoscut mai tîrziu drept Micul Blitz, iar Hannah Winter, împreună cu alţi patruzeci şi doi de oameni, au fost omorîţi instantaneu atunci cînd clubul din strada Curzon, la care apărea ea atunci, a primit o lovitură directă.

Heydrick a fost asasinat la Praga, în iunie '42, de o echipă de agenți cehi, special recrutați pentru treaba asta. Ca represalii, naziştii au distrus oraşul Lidice şi au omorît întreaga populație adultă.

Himmler, prins de forțele britanice după război, s-a otrăvit atunci cînd i s-a aflat identitatea.

Walter Schellenberg a devenit în '44 şeful Serviciilor Secrete Combinate, jucînd farsa pînă la capăt, supraviețuindu-le tuturor. În '45 a fost închis la Landsberg şi a depus mărturie la nenumărate procese pentru crime de război, înainte să aibă loc propriul lui proces, acuzat că a fost membru într-o organizație ilegală, SS.

A fost condamnat la şase ani şi poate că, deşi fost ofițer cu un trecut neobişnuit, prea mulți martori au depus mărturie în favoarea sa la proces, pedeapsa i s-a redus la numai doi ani, fiind eliberat în '51. A murit de cancer la vîrsta de patruzeci şi doi de ani şi a fost îngropat în cimitirul public din Turin.

Ducele de Windsor, trimis cît mai departe posibil de zona de război, mai întîi ca guvernator al insulelor Bahamas şi apoi al Bermudelor, şi-a adus deja contribuția. Probabil una dintre cele mai importante din acțiuni întregul război.

Tocmai la mijlocul Bătăliei pentru Anglia, pe 15 septembrie 1940, Winston Churchill l-a vizitat pe vicemareşalul de aviație Keith Parck în camera de operațiuni al Grupului numărul doi de la Oxbridge.

Avînd pe cap cea mai mare concentrare de avioane din Luftwaffe, RAF-ul se afla în pragul punctului de rupere. Primul ministru întrebă ce rezerve mai puteau fi scoase.

– Nici unele, domnule, i-a răspuns Parck. Totul e acolo sus.

– Rezistați, i-a spus primul ministru. Încă două zile, atît, după aceea se va termina.

Parck l-a privit uluit.

– Dar cum puteți fi aşa de sigur, domnule prim-ministru? Informația pe care o aveți, provine de la o sursă de încredere?

Atunci Winston Churchill i-a zîmbit.

– O am de la cea mai de încredere autoritate, i-a răspuns.

SFÎRȘIT

Bestseller-urile sale anterioare includ VULTURUL A ATERIZAT, TEREN PERICULOS şi OCHIUL FURTUNII. Acum Jack Higgins a reuşit să transforme faptele istoriei în cel mai bun thriller al său.

Iulie 1940. În vreme ce lumea aştepta invazia Angliei, în Lisabona se desfăşura un complot care ar fi putut schimba cursul războiului.

Instigatorul lui: Adolf Hitler. Ţinta: ducele de Windsor. Ţelul: să prindă un rege.

Numai un singur om ar fi putut concepe un asemenea complot îndrăzneţ, mortal.

Numai cele mai nebune momente ale istoriei ar fi putut să-i creeze această posibilitate.

COLECŢIA ACTION

QUINTIN JARDINE
URMĂRIREA

JACK HIGGINS
ANUL TIGRULUI

QUINTIN JARDINE
NU MĂ UCIDE PÎNA MÎINE

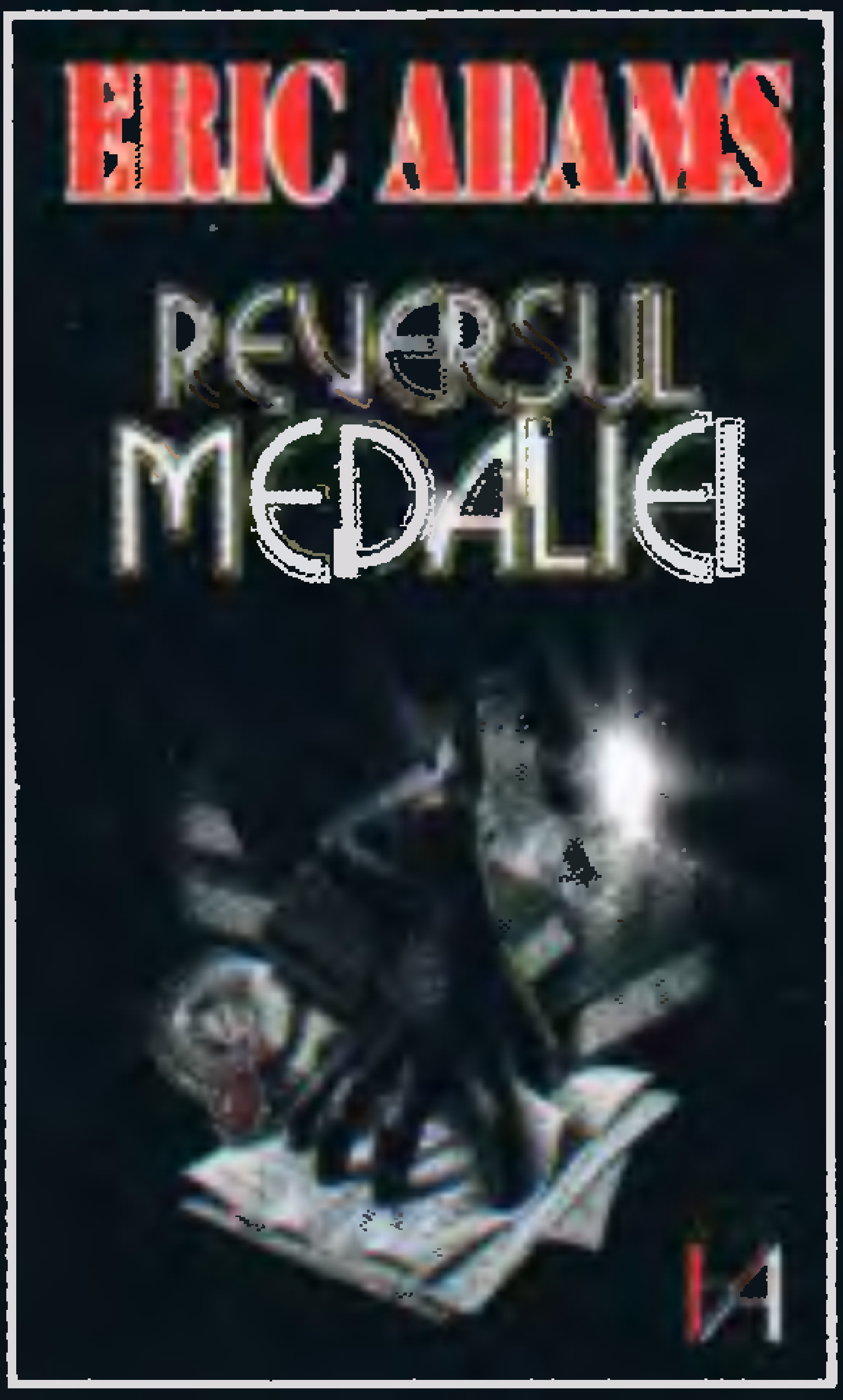
ERIC ADAMS
REVERSUL MEDALIEI

DAVID MORRELL
FRĂŢIA TRANDAFIRULUI

DAVID MORRELL
FRĂŢIA PIETREI

EDITURA MIRON

Lei: 12900